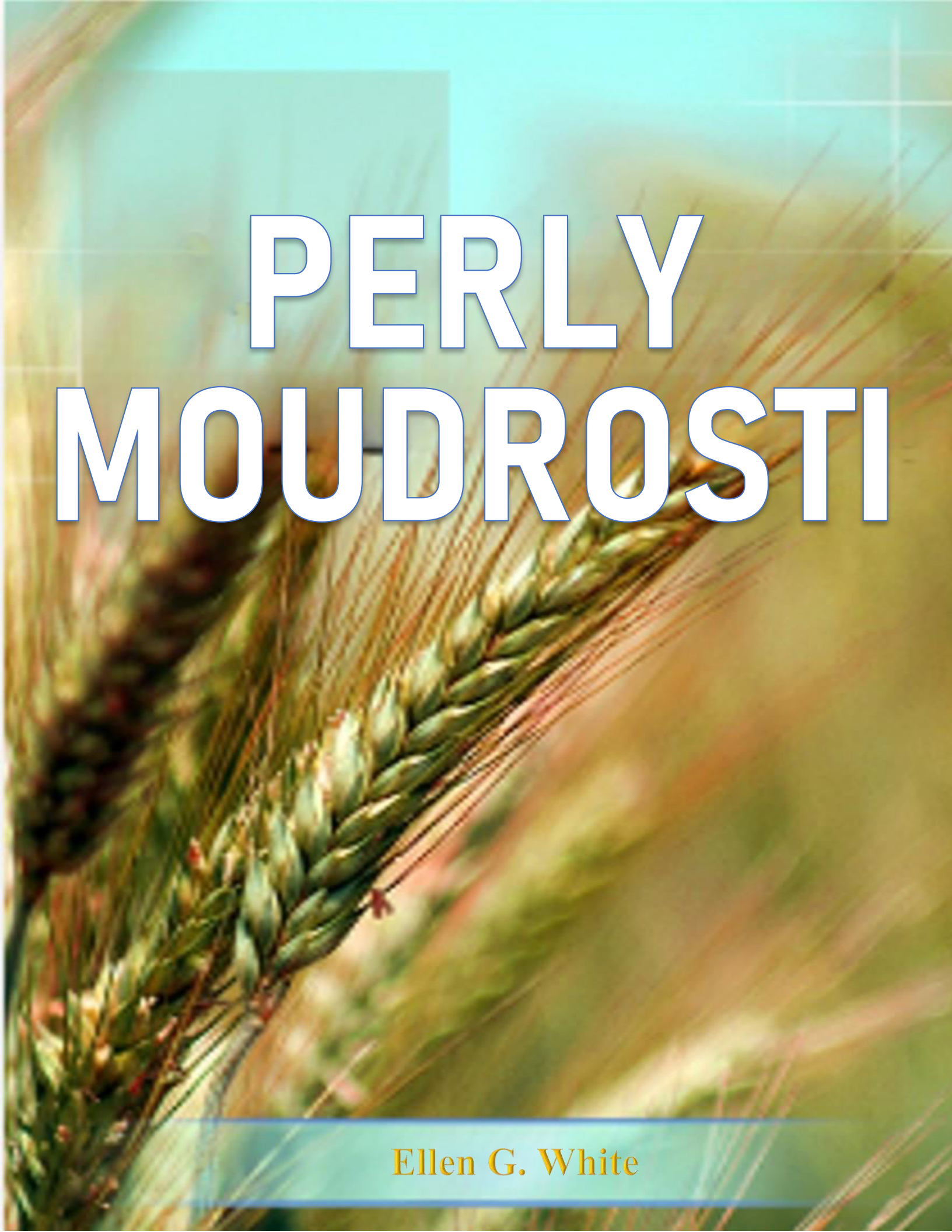
PERLY
MOUDROSTI
Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Czech

Autorská práva © 2020. Mezinárodní Publikace Nové Smlouvy.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem bez výslovného písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací uvedených, kritických článcích, odkazů a recenzích.. Veškeré dotazy směřujte na Nakladatelství.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem, elektronickými nebo mechanickými, včetně kopírování, záznamu nebo systémem ukládání a vyhledávání informací - s výjimkou recenzenta, který může citovat krátké pasáže v recenzi, která má být vytištěna v časopise nebo novinách - bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogizaci v publikačních datech

Upravil a Navrhl: Mezinárodní SkupinaNové Smlouvy.

Vytištěno ve Spojeném království.

První tisk 26 května 2020

Vydalo New Covenant Publications International

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Navštivte webové stránky: www.newcovenant.co.uk

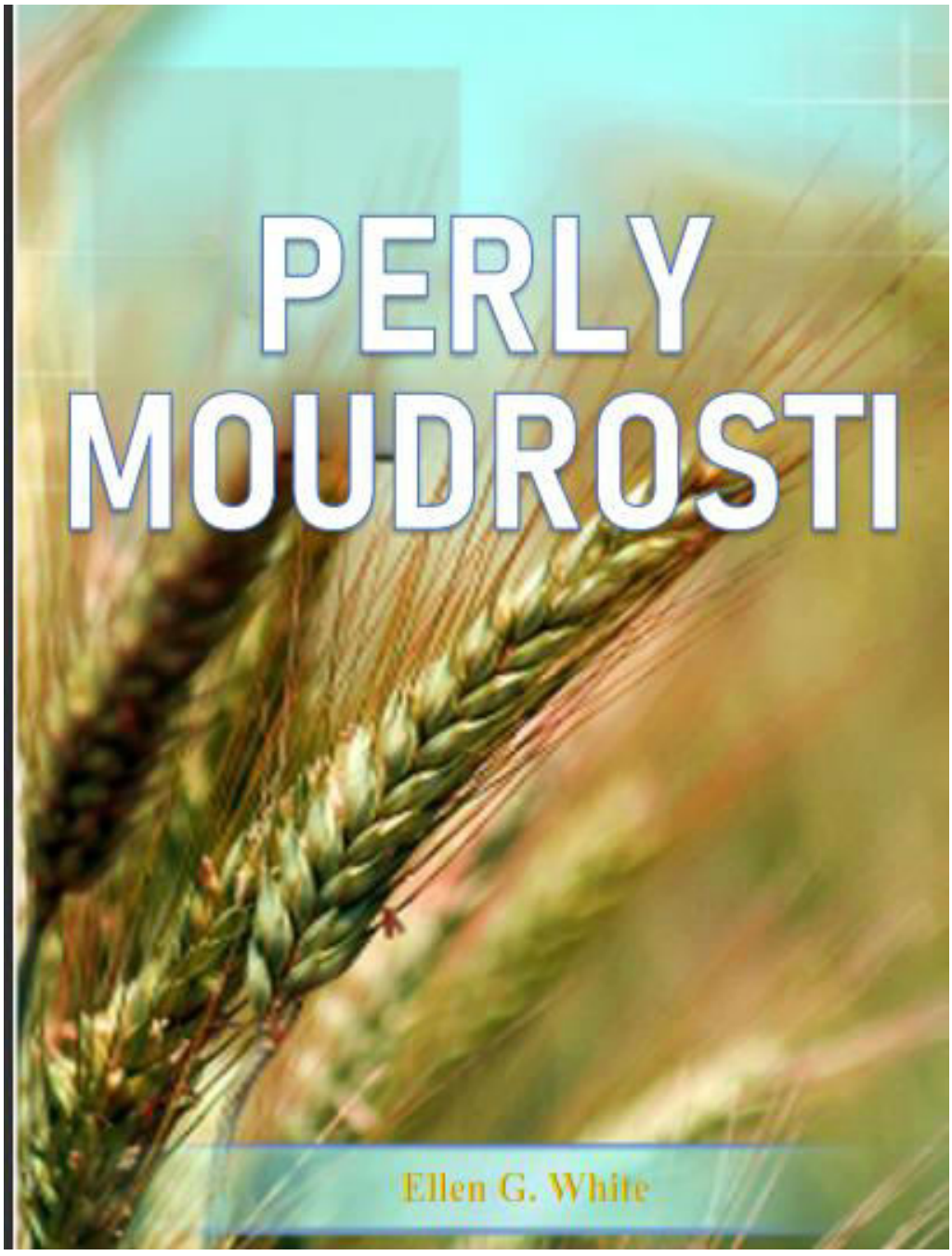
PERLY
MOUDROSTI
Ellen G. White

Při vyučování v podobenstvích Pán Ježíš uplatňoval stejnou zásadu, jakou se řídilo celé jeho poslání na zemi. Kristus přijal naši přirozenost a žil mezi námi, abychom se mohli seznámit s jeho božskou povahou a s jeho božským životem. Božství se zjevilo v lidské podobě, neviditelná sláva ve viditelném lidském těle. Lidé se mohli seznámit s neznámým prostřednictvím známých skutečností. Bůh zjevoval nebeské věci prostřednictvím pozemských a sám sebe zjevil v podobě člověka. Stejná zásada je patrná v učení Ježíše Krista. Neznámé skutečnosti znázorňoval známými věcmi, Boží pravdy přibližoval prostřednictvím věcí, které lidé znali nejlépe.

Tato stránka je záměrně prázdná

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformované Knihy, Přetvořené Mysle

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Poděkování

Věnováno Bohu.

Předmluva

Nová mezinárodná publikovaná smlouva znovu spojuje čtenáře s božským plánem, který váže nebe a zemi a posiluje věčnost zákona lásky. Erb archy smlouvy představuje intimitu mezi Ježíšem Kristem, jeho lidem a ústřední význam božího zákona. Jak je psáno: „Bude to smlouva, kterou učiním s domem Izraele, řekl pán, vložím svůj zákon do jejich vnitřních částí a zapíšu je do jejich srdcí a oni budou mými lidmi, a zas já budu jejich Bůh. “ (Jeremiah 31: 31-33; Židům 8: 8-10). Nová smlouva skutečně svědčí o vykoupení, které vzniklo nezmírněným sporem a bylo zapečetěno krví.

Po mnoho staletí mnozí snášeli otřesné trápení a nepochopitelný útlak, navržen tak, aby vymazal z povrchu zemského pravdu. Zejména v temném období bylo toto světlo dobře zahaleno a zakryto lidskými tradicemi a lidskou nevědomostí, protože obyvatelé světa pohrdali moudrostí a porušovali smlouvu. Zkáza zpronevěření s množícím se zlem vyvolal velikou pohromu nespoutané degenerace a diabolského nelidství, že mnoho životů bylo nespravedlivě obětováno a odmítalo se vzdát svobody svědomí. Nicméně ztracené znalosti byly obnoveny, konkrétně v období reformace.

Reformační období 16. století vyvolalo okamžik pravdy, zásadní změny a následné turbulence, které se odráží v protireformaci. Jenom že prostřednictvím tohoto svazku však jeden znovu objevuje nepopiratelný význam této jedinečné revoluce z pohledu reformátorů a dalších odvážných průkopníků. Z jejich účtů lze pochopit strhující bitvy, důvody tohoto fenomenálního odporu a nadpřirozených zásahů.

Naše motto: „Reformované Knihy, Přetvořené Mysle“, zdůrazňuje odlišný žánr literatury, vytvořený v kritickém období a jeho dopad. Rezonuje také naléhavost osobní reformace, znovuzrození a transformace. Protože gutenbergský tisk, spojený s překladatelskou agenturou, šířil principy reformované víry, asi před 500 lety, digitalizovaný tisk a online média budou komunikovat v každém jazyce světla pravdy v těchto posledních časech.

Obsah

1. Kapitola — Vyučování v podobenstvích 4
2. Kapitola — Vyšel rozsévač rozsévat 9
3. Kapitola — Nejprve stéblo, potom klas 23
4. Kapitola — Plevel 27
5. Kapitola — Jako hořčičné zrno 30
6. Kapitola — Další naučení z rozsévání semene 33
7. Kapitola — Jako kvas 38
8. Kapitola — Skrytý poklad 42
9. Kapitola — Perla 49
10. Kapitola — Síť 53
11. Kapitola — Nové i staré 54
12. Kapitola — Proste, abyste měli co dávat 60
13. Kapitola — Dva modlitebníci 67
14. Kapitola — Nezjedná snad Bůh právo svým vyvoleným? 74
15. Kapitola — Tento člověk přijímá hříšníky 83
16. Kapitola — Ztratil se, a je nalezen 90
17. Kapitola — Ponech ho ještě tento rok 97
18. Kapitola — Vyjdi na cesty a k ohradám 101
19. Kapitola — Míra odpuštění 111
20. Kapitola — Zisk, který je ztrátou 116
21. Kapitola — Veliká propast 120
22. Kapitola — Slova a činy 127
23. Kapitola — Boží vinice 133
24. Kapitola — Bez svatebního šatu 146
25. Kapitola — Hřivny 153
26. Kapitola — Podobenství o nepoctivém správci 175
27. Kapitola — Kdo je můj bližní 180
28. Kapitola — Odměna milosti 187
29. Kapitola — Vstříc ženichovi 195

1. Kapitola – Vyučování v podobenstvích

Výjevy, které lidé znali z každodenního života, spojili s určitým duchovním naučením. A právě tím oblékl přírodu do svých podobenství. {PM 9.1}

Při vyučování v podobenstvích Pán Ježíš uplatňoval stejnou zásadu, jakou se řídilo celé jeho poslání na zemi. Kristus přijal naši přirozenost a žil mezi námi, abychom se mohli seznámit s jeho božskou povahou a s jeho božským životem. Božství se zjevilo v lidské podobě, neviditelná sláva ve viditelném lidském těle. Lidé se mohli seznámit s neznámým prostřednictvím známých skutečností. Bůh zjevoval nebeské věci prostřednictvím pozemských a sám sebe zjevil v podobě člověka. Stejná zásada je patrná v učení Ježíše Krista. Neznámé skutečnosti znázorňoval známými věcmi, Boží pravdy přibližoval prostřednictvím věcí, které lidé znali nejlépe. {PM 9.2}

V Bibli čteme: „Toto vše mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích…, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: ‚Otevřu v podobenstvích ústa svá, vyslovím, co je skryto od založení světa.‘“ Matouš 13,34.35. Pán Ježíš vysvětloval pomocí přírodních jevů duchovní skutečnosti. Přírodní úkazy a životní zkušenosti svých posluchačů spojoval s pravdami psaného Božího slova. Kristova podobenství tak vedou od přírodního k duchovnímu království. Jsou to články v řetězu pravdy, který spojuje člověka s Bohem a zemi s nebesy. {PM 9.3}

Když Pán Ježíš vyvozoval naučení z přírody, mluvil vlastně o věcech, které sám stvořil a obdařil různými vlastnostmi. Ve své původní dokonalosti byly všechny stvořené věci projevem Božího tvůrčího myšlení. Adamovi a Evě se příroda v jejich rajském domově stala prostředkem k poznávání Boha, klenotnicí Božích naučení. Boží moudrost působila na jejich zrak. Přijímali ji do srdce, protože se setkávali s Bohem prostřednictvím stvoření. Jakmile první lidé přestoupili Boží příkaz, zmizela z přírody záře Boží přítomnosti. Od té doby je země poznamenaná a poskvrněna hříchem. Avšak i v tomto stavu zůstalo v přírodě mnoho krás. Bůh může stále vyučovat pomocí příkladů z přírody. Příroda nám i nadále vypráví o svém Stvořiteli, pokud jí dokážeme správně rozumět. {PM 9.4}

V době Pána Ježíše lidé už neznali naučení z přírody. Přestali téměř úplně poznávat Boha z jeho díla. Hříšnost lidí zakryla krásnou tvář stvoření. Příroda přestala zjevovat Boha a navíc se stala překážkou, která Boha zakrývá. Lidé se „klaněli a sloužili tvorstvu místo Stvořiteli“. Pohany „jejich myšlení zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě“. Římanům 1,25.21. Dokonce i v Izraeli lidské učení nahradilo učení Boží. Nejen příroda, ale také obětní služba a samo Písmo svaté — to všechno mělo zjevovat Boha — ale lidé všechno tak znehodnotili, že se to stalo prostředkem k zastírání Boha. {PM 10.1}

Kristus se snažil odstranit všechno, co zatemňovalo pravdu. Přišel, aby sňal závoj, jímž hřích přikryl tvář přírody, aby odhalil duchovní slávu, kterou měly vyzařovat všechny

stvořené věci. Jeho slova postavila učení o přírodě i učení Bible do nového světla, učinila z nich nové zjevení. {PM 10.2}

Pán Ježíš vzal krásnou lilii a podal ji dětem. Když se pak podívaly na jeho mladistvou tvář ozářenou nebeským světlem, Kristus je poučil: „Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou — a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn, jako jedna z nich.“ A pak pronesl skvělé ujištění a důležitou poučku: „Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní?“ Matouš 6,28-30. {PM 10.3}

V kázání na hoře tato slova pronesl nejen k dětem a mladým lidem, ale i ke všem ostatním. Vyslovil je před celým zástupem, ve kterém byli také muži a ženy sevření starostmi, trápeními, zármutkem a zklamáním. Pán Ježíš ještě dodal: „Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Matouš 6,31-33. {PM 10.4}

Kristus vysvětloval poselství, které sám vložil do lilií a polní trávy. Přeje si, abychom si je přečetli. Jeho slova jsou plná zaslíbení a mají posílit důvěru k Bohu. {PM 10.5}

Kristovo pojetí pravdy bylo tak obsáhlé a jeho učení tak obšírné, že ke znázornění pravdy dokázal zužitkovat každý jev v přírodě. Výjevy, které lidé znali z každodenního života, spojil s určitým duchovním naučením. A právě tím oblékl přírodu do svých podobenství. {PM 10.6}

V začátcích svého působení mluvil Kristus ke svým posluchačům tak prostými slovy, aby všichni mohli pochopit pravdy, které jim měly dát moudrost ke spasení. V mnoha srdcích však pravda nezapustila kořeny a záhy z nich vyprchala. Pán Ježíš řekl: „Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšíce neslyší ani nechápou. {PM 10.7}

Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli.“ Matouš 13,13.15. {PM 11.1}

Pán Ježíš chtěl vzbudit zájem. Chtěl vyburcovat lhostejné a vštípit jim do srdcí pravdu. Tehdejší lidé byli zvyklí na vyučování v podobenstvích. Vzbuzovalo pozornost nejen Židů, ale i příslušníků jiných národů. Ježíš Kristus nemohl použít účinnějšího způsobu vyučování. Kdyby jeho posluchači chtěli poznat nebeské učení, porozuměli by jeho slovům. Byl vždy ochotný vysvětlit pravdu upřímným zájemcům. {PM 11.2}

Spasitel měl své posluchače seznámit také s pravdami, které nebyli připraveni přijmout ani pochopit. To byl další důvod, proč učil v podobenstvích. Spojil svá učení s každodenními zážitky, zkušenostmi ze života a přírodními jevy. Tím upoutal pozornost lidí a zapůsobil na jejich srdce. Když později znovu viděli věci a výjevy, které Pán Ježíš použil ke znázornění svého učení, vzpomněli si na slova nebeského Učitele. Lidé, kteří na sebe

nechali působit Ducha svatého, poznávali stále hlouběji smysl Spasitelova učení. Tajemství pro ně přestávalo být tajemstvím a začali jasně chápat, čemu dříve nerozuměli. {PM 11.3}

Ježíš Kristus hledal cestu ke každému srdci. Používal mnoho různých přirovnání nejen proto, aby ukázal pravdu z různých hledisek, ale také proto, aby oslovil různé posluchače. Pomocí obrazů z každodenního života vzbuzoval jejich pozornost. Nikdo z posluchačů nemohl mít pocit, že jej Spasitel přehlédl nebo na něj zapomněl. Nejskromnější i nejhříšnější lidé slyšeli v jeho učení soucitný a laskavý hlas. {PM 11.4}

Vykupitel měl ještě další důvod, proč učil pomocí podobenství. V zástupech, které se kolem něho shromažďovaly, byli také kněží a rabíni, zákoníci a starší, herodiáni a další příslušníci vládnoucí třídy, lidé milující svět, fanatičtí a ctižádostiví, kteří toužili především po tom, aby jej mohli z něčeho obvinit. Jejich zvědové sledovali každý jeho krok. Snažili se najít něco, zač by ho mohli odsoudit a navždy umlčet, protože, jak se zdálo, přitahoval k sobě celý svět. Spasitel znal jejich myšlenky a úmysly, a proto zvěstoval pravdu takovým způsobem, aby nemohli najít záminku, pro kterou by ho mohli obžalovat před veleradou. V podobenstvích káral pokrytectví a přečiny lidí, kteří zaujímali vysoká postavení. Nejostřejší výtky odíval do obrazné mluvy. Kdyby je vyslovil jako přímá obvinění, jeho nepřátelé by jej neposlouchali a rázně by ukončili jeho působení. Neposkytl zvědům sebemenší záminku a přitom vyložil pravdu tak jasně, že odhalil všechny bludy. Upřímní lidé měli z jeho učení užitek. Pomocí stvořených věcí vysvětlil Boží moudrost a nekonečnou milost. Učil o Bohu na základě příkladů z přírody a životních zkušeností. „Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle.“ Římanům 1,20. {PM 11.5}

Učením v podobenstvích Spasitel naznačil, v čem spočívá skutečně „vyšší vzdělání“. Mohl lidstvu odhalit nejhlubší vědecké pravdy. Mohl objasnit tajemství, která si vyžádala staletí usilovného studia a namáhavé práce. Mohl naznačit určité náměty na poli vědy, které by poskytly látku k přemýšlení a podněty k bádání až do konce lidských dějin. Kristus to však neučinil. Neřekl nic, co by uspokojovalo zvědavost nebo ctižádost člověka a otevíralo dveře k dosažení světské velikosti. Celým svým učením usměrňoval Ježíš Kristus své posluchače k poznání nekonečné moudrosti. Nevedl je ke studiu lidských teorií o Bohu, jeho slově a díle. Učil je poznávat Boha, jak se projevuje ve svých činech a ve svém slově. {PM 12.1}

Vykupitel se nezabýval odtažitými teoriemi, ale učil to, co je podstatné k rozvoji povahy, co zvýší schopnost člověka poznat Boha a konat dobro. Hovořil s lidmi o pravdách, které se týkají způsobu života na zemi a sahají až do věčnosti. {PM 12.2}

Kristus řídil výchovu Izraele. O Božích přikázáních a nařízeních řekl: „Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.“ 5.

Mojžíšova 6,7-9. Svým učením Pán Ježíš ukázal, jak mají lidé zachovávat Boží přikázání a jak se může projevit krása a jedinečnost zákonů a zásad Božího království. Když Pán vychovával Izraelce, aby se stali jeho zvláštními představiteli, vybral jim za domov místa v údolích a mezi pahorky. V rodinném životě i při bohoslužbách přicházeli stále do styku s přírodou a s Božím slovem. Podobně učil i Pán Ježíš své následovníky na břehu jezera, na horském úbočí, na polích a v hájích, kde mohli sledovat přírodní jevy, kterými znázorňoval své učení. Co se naučili od Krista, mohli pak využít, když s ním začali spolupracovat v jeho díle. {PM 12.3}

Také my se máme seznamovat se Stvořitelem prostřednictvím stvoření. Kniha přírody je veliká učebnice. Máme ji používat spolu s Písmem, když vyprávíme jiným o Božím charakteru a přivádíme ztracené ovce zpět do jeho stáda. Když přemýšlíme o Božích činech, působí na naši mysl Duch svatý. Přesvědčení, ke kterému dojdeme, není pouze výsledkem logického uvažování. Člověk poznává hlubší smysl Písma a vznešené duchovní pravdy působí na jeho srdce, jestliže mysl není příliš zatemněna, aby mohla poznat Boha, oko příliš zakalené, aby mohlo vidět a ucho příliš hluché, aby mohlo zaslechnout Boží hlas. {PM 12.4}

V naučeních z přírody je jednoduchost a čistota, která jim dává nejvyšší hodnotu. Každý z nás je potřebuje. Krása přírody vede člověka od hříchu a světských svodů k čistotě, pokoji a k Bohu. Lidé se příliš zaměstnávají teoriemi a výmysly, které neprávem nazývají vědou a filozofií. Potřebují se dostat do úzkého styku s přírodou. Měli by pochopit, že stvoření a křesťanství má jednoho Boha. Měli by poznávat soulad mezi duchovními a hmotnými skutečnostmi. Všechno, co vidí a čeho se dotýkají, by jim mělo napomáhat k výchově charakteru. Posílí se tím duchovní schopnosti, rozvine se povaha a celý život se zušlechtí. {PM 12.5}

Když Kristus vyučoval v podobenstvích, sledoval podobný cíl, jaký měl na mysli při ustanovení soboty. Bůh dal lidem sobotu jako památník své stvořitelské moci, aby jej mohli poznávat v díle jeho rukou. Sobota nás vybízí, abychom ve stvoření viděli slávu Stvořitele. Kristus sledoval podobný záměr, proto své jedinečné učení spojil s krásou přírody. Každý den, ale především v sobotu, bychom měli studovat poselství, které pro nás Bůh zapsal v přírodě. Podobenství Spasitele bychom měli studovat tam, kde je pronesl — na poli, v lese, pod širým nebem na trávníku, mezi květinami. Kdykoli se přibližujeme k přírodě, Pán Ježíš nám umožňuje pocítit svou přítomnost a promlouvá k nám o svém pokoji a lásce. {PM 13.1}

Kristus svá naučení spojil nejen se dnem odpočinku, ale i s pracovními dny. Dal moudré rady oráčům i rozsévačům. Učí nás, abychom v orbě, setí, v obdělávání půdy i sklizni viděli znázornění díla milosti, které koná v našich srdcích. Přeje si, abychom v každé užitečné práci a v každém životním postavení našli poučení o Boží pravdě. Pak naše každodenní práce nebude pohlcovat všechny naše zájmy a neodvede nás od Boha. Bude nám soustavně

připomínat našeho Stvořitele a Vykupitele. Myšlenka na Boha prostoupí jako zlatá nit všechny naše každodenní starosti a práce. Znovu uvidíme v přírodě Boží slávu. Budeme stále důkladněji poznávat Boží pravdu a budeme se stále více podobat Božímu obrazu. Tak se všichni staneme „Hospodinovými učedníky“ Izajáš 54,13), a ať nás Boží povolání zastihlo v jakémkoli postavení, můžeme zůstat spojeni s Pánem. {PM 13.2}

2. Kapitola – Vyšel rozsévač rozsévat

(Matouš 13,1-9; 8-23; Marek 4,1-20; Lukáš 8,4-15)

Kristus nepřišel jako král, nýbrž jako rozsévač. Nepřišel bořit pozemská království, ale rozsévat semeno pravdy. Upozorňoval na žeň, která nastane po namáhavé práci. {PM 14.1}

Rozsévač a semeno

Podobenstvím o rozsévači Kristus znázornil skutečnosti nebeského království a dílo, které velký Hospodář koná pro svůj lid. Jako rozsévač vychází na pole, tak přišel Pán Ježíš, aby rozséval nebeské semeno pravdy. I jeho učení v podobenstvích je semenem, jímž zaséval nejvzácnější pravdy Boží milosti. Podobenství o rozsévači je tak prosté, že lidé nedoceňovali jeho význam. Kristus chce převést naši pozornost od semene vsazeného do země k semenu evangelia. Když je toto semeno zaseto do lidské mysli, přivádí člověka zpět k věrnosti Bohu. Podobenství o rozsévači vyprávěl Vládce nebes. Zákony, kterým podléhá setí semen v přírodě, platí i pro zasévání semene pravdy. {PM 14.2}

Na břehu Galilejského jezera se shromáždil zástup lidí, kteří chtěli vidět a slyšet Pána Ježíše. Byli mezi nimi nemocní, kteří čekali na příležitost, aby mu mohli předložit svůj případ. Otec dal Synu právo léčit bolesti hříšného lidstva. Ježíš Kristus uzdravoval a šířil kolem sebe život, zdraví a pokoj. {PM 14.3}

Lidí neustále přibývalo, tísnili se kolem Krista, takže už nebylo místa pro další. Kristus pokynul mužům v rybářských člunech a vstoupil do loďky, která jej měla převézt na druhou stranu jezera. Vyzval své učedníky, aby odstrčili loďku na vodu, a pak z ní mluvil ke shromážděnému zástupu na břehu. {PM 14.4}

U jezera se rozkládala půvabná genezaretská rovina a za ní se zvedaly pahorky. Na úbočích i v rovině lidé vídávali při práci rozsévače, kteří rozsévali semeno, nebo žence, kteří sklízeli úrodu. Kristus při pohledu na pole řekl: {PM 14.5}

„Vyšel rozsévač rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet.“ Matouš 13,3-8. {PM 14.6}

Současníci Ježíše Krista nepochopili jeho poslání. Nepřišel tak, jak si ho představovali. Kristus byl základem celého systému židovského náboženství. Velkolepé židovské obřady ustanovil Bůh. Měly naučit lid, že jednou přijde někdo, na koho všechny obřady ukazovaly. Židé zdůrazňovali jen formy a obřady, ale unikal jim jejich smysl. Tradice, zásady a nařízení vydaná lidmi zastřely poučení, která jim Bůh chtěl sdělit. Tato lidská ustanovení se stala překážkou, aby lidé pochopili a prožívali pravé náboženství. A když Ježíš Kristus

přišel, nepoznali, že on je naplněním všech symbolů a předobrazů. Zavrhli skutečnost a drželi se dále svých předobrazů a symbolických obřadů. Boží Syn přišel, oni se však dále dožadovali znamení. Když slyšeli poselství: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské," (Matouš 3,2) žádali Krista, aby učinil zázrak. Kristovo evangelium jim bylo kamenem úrazu, protože toužili po znameních, místo aby toužili po Spasiteli. Očekávali, že Mesiáš prosadí své nároky mocnými dobyvatelskými činy a že založí svou říši na troskách pozemských království. Pán Ježíš na to odpověděl podobenstvím o rozsévači. Boží království se neprosazuje silou armád nebo násilím, ale vštěpováním Božího slova do lidských srdcí. {PM 15.1}

„Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka." Matouš 13,37. Kristus nepřišel jako král, nýbrž jako rozsévač. Nepřišel bořit pozemská království, ale rozsévat semeno pravdy. Nepřišel svým následovníkům ukazovat pozemská vítězství a národní velikost, ale upozorňoval na žeň, která nastane po namáhavé práci, po prožitých zkouškách a zklamáních. {PM 15.2}

Farizeové pochopili smysl Kristova podobenství, avšak poučení v něm obsažené jim nebylo vhod. Předstírali, že je nechápou. Pro zástupy se cíle nového učitele staly ještě větším tajemstvím. Jeho slova se zvláštním způsobem dotkla jejich srdcí a přitom hořce zklamala jejich naděje. Ani učedníci podobenství nepochopili. Vzbudilo však u nich zájem. Přišli k Ježíši a žádali ho o vysvětlení. {PM 15.3}

Kristus si přál vyvolat u svých učedníků takový zájem, aby je pak mohl jasněji poučit. Vysvětlil jim podobenství tak zřetelně, jak vysvětluje své slovo každému, kdo ho upřímně hledá. Kdo zkoumá Boží slovo a je vnímavý na působení Ducha svatého, nezůstane ve tmě. Kristus řekl: „Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe." Jan 7,17. Každý, kdo přichází ke Kristu, aby jasněji poznal pravdu, bude uspokojen. Kristus mu odhalí tajemství nebeského království a člověk, který touží poznat pravdu, tato tajemství pochopí. Nebeské světlo ozáří nitro člověka a ukáže se i jiným jako jasné světlo lampy na temné cestě. {PM 15.4}

„Vyšel rozsévač rozsívat." Poměry na Východě byly kdysi nejisté a neurovnané, nebezpečí násilného přepadení bylo tak velké, že lidé bydleli většinou v opevněných městech a rolníci vycházeli z města každodenně za svou prací. Podobně i Kristus, nebeský Rozsévač, šel, aby rozséval. Opustil svůj domov jistoty a pokoje, opustil slávu, kterou sdílel s Otcem ještě před stvořením světa, zřekl se svého postavení Vládce vesmíru, vyšel jako muž bolesti, jako člověk vystavený pokušení. Vyšel, aby v slzách rozséval semeno života pro hříšný svět, aby ho zavlažil svou krví. {PM 16.1}

Kristovi služebníci mají rozsévat stejně jako on. Když Bůh povolal Abrahama, aby se stal rozsévačem semene pravdy, přikázal mu: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu." 1. Mojžíšova 12,1. „A vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde." Židům 11,8. Podobnou zkušenost prožil apoštol Pavel. Když se modlil v

chrámě v Jeruzalémě, Bůh mu řekl: „Jdi, neboť já tě chci poslat daleko k pohanům!“ Skutky 22,21. Každý, kdo se připojuje ke Kristu, musí opustit všechno, aby ho mohl následovat. Musí zpřetrhat staré svazky, musí se vzdát ctižádostivých plánů a vyhlídek. Semeno pravdy je třeba zasévat s oběťmi, namáhavou prací a se slzami. {PM 16.2}

„Rozsévač rozsívá slovo.“ Marek 4,14. Kristus přišel, aby na světě zaséval pravdu. Již od pádu člověka satan neustále rozsévá semena bludu. Na počátku dosáhl nadvlády nad lidmi lží a stejným způsobem se snaží i dnes ničit Boží království na zemi a přivádět lidi pod svou moc. Kristus však přišel jako rozsévač z nebeského prostředí, aby zaséval pravdu. Radil se s Otcem a přebýval v nebeské svatyni, proto mohl lidem přinést čistou pravdu. Zjevoval ji světu již od pádu člověka do hříchu. Stále lidi seznamuje s nepomíjejícím semenem, „živým a věčným slovem Božím“ (viz 1. Petrův 1,23). Kristus zasel semeno evangelia již ve svém prvním zaslíbení, které dal našim prarodičům po pádu do hříchu. Podobenství o rozsévači představuje osobní působení Pána Ježíše mezi lidmi a dílo, které tím založil. {PM 16.3}

Slovo Boží je semeno. Každé semeno má v sobě zárodek života. Ukrývá v sobě život rostliny. Podobně tak i v Božím slově je život. Kristus řekl: „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“ Jan 6,63. „Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný.“ Jan 5,24. V každém přikázání a v každém zaslíbení slova Božího je moc, Boží život. V něm může být naplněno každé přikázání a uskutečněno každé zaslíbení. Kdo vírou přijímá Boží slovo, přijímá pravý život a Boží povahu. {PM 16.4}

Semeno přináší plody podle svého druhu. Zasejte semeno za vhodných podmínek a vyvine se z něho rostlina. Přijměte vírou do srdce nepomíjitelné semeno pravdy a vyvine se povaha a život podobný povaze a životu Božímu. {PM 17.1}

Židovští učitelé nezasévali semeno Božího slova. Dílo Ježíše Krista jako učitele pravdy bylo pravým opakem činnosti rabínů v jeho době. Zdůrazňovali tradice, lidská ustanovení a domněnky. Místo Božího slova často uváděli výroky lidí o Božím slově. Jejich učení na posluchače nepůsobilo. Ježíš Kristus však učil a kázal Boží slovo. Tazatelům odpovídal prostým: „Je psáno.“ „Co praví Písmo? Jak v něm čteš?“ Kristus rozséval semeno slova při každé příležitosti, ať vzbudil zájem přítele či nepřítele. On je cesta, pravda a život, je živé slovo, ukazuje na Písmo a prohlašuje: „Písma svědčí o mně.“ Pak „začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“. Jan 5,39; Lukáš 24,27. {PM 17.2}

Totéž dílo mají konat Kristovi služebníci. I v dnešní době, stejně jako kdysi, jsou živé pravdy Božího slova nahrazovány lidskými názory a výmysly. {PM 17.3}

Mnozí se vydávají za hlasatele evangelia, nepřijímají však celou Bibli jako slovo inspirované Bohem. Jeden teolog zavrhuje jednu část, druhý zpochybňuje jinou. Svůj úsudek vyzdvihují nad Boží slovo. Vlastní výklad Písma zakládají na lidské autoritě a

popírají tak božský původ Písma. Všude zasévají semeno nevíry. Lidé jsou zmateni a nevědí, čemu věřit. Přijímají učení, které nemá žádný podklad. V Kristově době dávali rabíni mnohým částem Písma tajemný a násilný výklad. Prosté učení Božího slova odsuzovalo jejich život, a proto se pokoušeli zmařit jeho moc. K podobnému jevu dochází i dnes. Lidé se snaží, aby Boží slovo vypadalo jako něco tajuplného a nesrozumitelného, a tím omlouvají přestupování Božího zákona. Kristus ve své době káral takové jednání. Učil, že Božímu slovu mají porozumět všichni. Poukazoval na Písmo jako na nepochybnou autoritu. My bychom měli činit totéž. Bibli máme představovat jako slovo věčného Boha, jako konečné vyjádření ke všem sporným otázkám a jako základ veškeré víry. {PM 17.4}

Bible byla oloupena o svou moc a následky se projevují v úpadku náboženského života. V kázáních, která dnes zaznívají z mnoha kazatelen, schází ona božská síla, která probouzí svědomí a přináší člověku život. Posluchači nemohou říkat: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ Lukáš 24,32. Mnozí lidé touží po živém Bohu a jeho přítomnosti. Ani nejskvělejší filozofické názory a literární díla nemohou trvale uspokojit lidské srdce. Názory a výmysly lidí nejsou přínosem pro náboženský život. Ať k lidem promlouvá Boží slovo. Ať všichni, kdo dosud slyšeli jen o tradicích, lidských názorech a předpisech, slyší hlas Krista. Jeho slovo může obnovit člověka pro věčný život. {PM 17.5}

Oblíbeným námětem Pána Ježíše byla otcovská láska a velikost Boží milosti. Často zdůrazňoval svatost Boží povahy a Božího zákona. Představil se lidem jako cesta, pravda a život. O tom by měli kázat Kristovi služebníci. Hlásejte pravdu tak, jak nám ji zjevil Ježíš Kristus. Objasňujte požadavky zákona a evangelia. Vyprávějte lidem o životě Ježíše Krista plném sebezapření, o jeho oběti, o ponížení a smrti, vzkříšení a nanebevstoupení, o tom, že se za ně přimlouvá před Božím trůnem, a o jeho zaslíbení: „Opět přijdu a vezmu vás k sobě.“ Jan 14,3. {PM 18.1}

Neveďte spory o chybných názorech, nevyhledávejte slovní potyčky s odpůrci evangelia. Následujte příkladu Pána Ježíše. Dovolte, aby živé pravdy z Boží pokladnice prozářily váš život. „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod.“ Osévej „zemi všude zavlažovanou“. „Kdo má mé slovo, ať mluví mé slovo pravdivě. Co je slámě do obilí? je výrok Hospodinův.“ „Všechna Boží řeč je protříbená… K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem.“ 2. Timoteovi 4,2; Izajáš 32,20; Jeremjáš 23,28; Přísloví 30,5.6. {PM 18.2}

„Rozsévač rozsívá slovo.“ V této větě je obsažena velká zásada, kterou by se měli řídit především věřící rodiče. „Semeno je slovo Boží.“ V dnešní době lidé Boží slovo zanedbávají a nahrazují ho jinými zájmy. Věnují příliš mnoho pozornosti knihám, které je nezušlechťují. Slovo Boží považují za něco nejistého a nevěrohodného. Šíří pochybnosti, které se projeví ve chvíli pokušení. Když ztratí víru ve slovo Boží, zůstanou bez nebeského

průvodce a ochránce. Scházejí na cesty, které je odvádějí od Boha a od věčného života. {PM 18.3}

Do jisté míry je to také příčina mravního úpadku. Když lidé zanedbávají Boží slovo, zbavují se jeho moci. Kdo rozsévá na poli svých tělesných žádostí, sklidí úrodu smrti. {PM 18.4}

V tom je také příčina slabostí a neúčinnosti náboženského života. Odvrací-li se člověk od Božího slova k lidským názorům, jeho duchovní život zakrňuje, protože přestal být ve styku s hlubokými, pronikavými zásadami věčné pravdy. Co člověk čte, to ovlivňuje jeho názory. Jedná-li se o věci podřadné, zeslabuje se schopnost dalšího rozvoje. {PM 18.5}

To je nesprávný postoj. Měli bychom svou mysl a mysl svých blízkých vést k velkým pravdám Písma svatého. Má to velký význam pro život zde na zemi i pro život věčný. {PM 18.6}

Správný postoj k Bibli není překážkou při studiu věd ani nevede ke kulturní zaostalosti. Poznání Boha sahá až k nebi a zahrnuje celý vesmír. Nic nás tolik nepovznáší a nezušlechťuje jako studium otázek věčného života. Snažme se pochopit pravdy, které Bůh zjevil. Je to nevyčerpatelný a nepomíjitelný zdroj poznání. {PM 18.7}

Studiem Božího slova se můžeme seznámit s plánem spasení. Toto poznání v nás obnoví Boží obraz. Posilní a upevní mysl proti pokušení a uschopní člověka ke spolupráci s Kristem v díle záchrany světa. A tak se člověk stane členem nebeské rodiny a připraví se pro království Boží. {PM 18.8}

Člověk, který zvěstuje Boží pravdu, může předat druhým jen tolik, kolik z ní sám prožil. Rozsévač rozséval semeno, které vlastnil. Kristus učil pravdě, protože sám je pravda. Jeho učení zahrnovalo jeho myšlení, povahu a životní zkušenosti. Podobně by se měli projevovat i jeho služebníci. Musí osobně prožít to, co mají učit druhé. Musí poznat, co znamená přijmout Krista jako zdroj poznání, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Když seznamují jiné s Božím slovem, neměli by je předkládat jako něco sporného a nejistého. Měli by prohlásit s apoštolem Petrem: „Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti.“ 2. Petrův 1,16. Každý Kristův služebník a každý učitel pravdy by měl říct s apoštolem Janem: „Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven.“ 1. Janův 1,2. {PM 19.1}

Půda — podél cesty

Podobenství o rozsévači hovoří hlavně o vlivu půdy na vzrůst semene. Kristus chce tímto podobenstvím svým posluchačům říci: Neprospěje vám, když budete kritizovat mé dílo nebo podléhat zklamání, že mé dílo neodpovídá vašim představám. Pro vás je

nejdůležitější otázkou: Jak se zachováte k mému poselství? Vaše budoucnost závisí na tom, zdali poselství přijmete nebo zavrhnete. {PM 19.2}

Když Pán Ježíš vysvětloval, co představuje semeno zaseté podél cesty, řekl: „Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaselo podél cesty.“ Matouš 13,19. {PM 19.3}

Semeno zaseté podél cesty představuje Boží slovo, které padne do srdce nepozorného posluchače. Srdce člověka se podobá tvrdé cestě udusané nohama lidí a zvířat. Stalo se pohodlnou cestou, vhodnou pro světské zájmy, radovánky a hříchy. Když se člověk nechá pohltit sobectvím a hříšnými sklony, je „oklamán hříchem a zatvrzen“ Židům 3,13. Jeho duchovní schopnosti ochrnou. Slyší sice Boží slovo, ale nerozumí mu. Nechápe, že platí pro něj. Neuvědomuje si, co potřebuje a co ho ohrožuje. Nevnímá Kristovu lásku a nevšímá si poselství milosti. Má dojem, že se ho netýká. {PM 19.4}

Právě tak jako jsou ptáci připraveni sezobat obilí rozseté na cestě, tak se i satan snaží vybrat semeno Boží pravdy z lidského srdce. Obává se, že Boží slovo probudí lhostejné, že zapůsobí na zatvrzelá srdce. Všude tam, kde se káže evangelium, je přítomen i satan a jeho andělé. Zatímco nebeští andělé usilují, aby Boží slovo zapůsobilo na srdce lidí, nepřítel dělá všechno pro to, aby zůstalo neúčinné. Snaží se mařit dílo Ducha svatého s horlivostí, která odpovídá jeho zlobě. Kristus přitahuje člověka svou láskou. Když člověk začíná odpovídat na působení Boží lásky, pokouší se satan zaměstnávat jeho mysl pozemskými zájmy. Vzbuzuje pochybnosti a nevíru, vyvolává v něm kritiku. Posluchačům se například nemusí líbit výběr slov a chování kazatele a zaměří svou pozornost pouze na tyto nedostatky. A tak pravda, kterou potřebují a kterou jim Bůh milostivě posílá, je trvale neovlivní. {PM 19.5}

Satan má mnoho pomocníků. Mnozí z těch, kdo se vydávají za křesťany, pomáhají pokušiteli vybírat semena pravdy ze srdcí jiných lidí. Mnozí vyslechnou kázání Božího slova a doma je pak kritizují. Kázání podrobují kritice podobně jako nějakou přednášku nebo politický projev. Poselství, které měli přijmout jako Boží slovo, zlehčují a zesměšňují. Často hovoří o povaze kazatele, jeho pohnutkách a činech, ale také o chování jiných členů církve. Přísně je odsuzují, šíří klepy a pomluvy, a to i před neobrácenými. Často hovoří podobně i rodiče před svými dětmi. Podkopávají úctu k Božím poslům a k jejich poselství a vedou i další, aby brali Boží slovo na lehkou váhu. {PM 20.1}

Podobným způsobem vedou i rodiče, kteří se prohlašují za křesťany, své děti k nevíře. A pak se ptají, proč jejich děti projevují tak malý zájem o evangelium a proč tak ochotně pochybují o pravdách Bible. Diví se tomu, že mravní a náboženské vlivy na ně nepůsobí. Nechápou, že srdce dětí zatvrdili vlastním příkladem. Dobré semeno nemá možnost zapustit kořeny a satan je zase vybere. {PM 20.2}

Na skalnatá místa

„U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá.“ Matouš 13,20.21. {PM 20.3}

Semeno zaseté na skalnaté místo nemá mnoho půdy. Rostlina sice rychle vzejde, ale její kořen nemůže proniknout do skály, nemůže čerpat živné látky pro svůj vzrůst, brzy zahyne. Mnozí se hlásí ke křesťanství, ale jsou jen posluchači, u kterých semeno padlo do skalnaté půdy. Podobně jako pod tenkou vrstvou půdy je skála, tak pod vrstvou dobrých přání a tužeb je sobectví. Nikdy nepřemohli sebelásku. Nepochopili závažnost hříchu a jejich srdce se ještě nepokořila vědomím viny. Nechají se snadno přesvědčit a vypadají jako obrácení, ale jejich náboženství je jen povrchní. {PM 20.4}

Tito lidé neodcházejí od víry proto, že přijali Boží slovo velmi rychle a s radostí. Jakmile Matouš uslyšel výzvu Spasitele, okamžitě všeho zanechal a následoval Pána Ježíše. Bůh si přeje, abychom jeho slovo přijali hned, jakmile se s ním seznámíme, a abychom ho přijali s radostí. „V nebi bude radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“ Lukáš 15,7. A radost má také každý, kdo věří v Krista. Avšak lidé, kteří podle podobenství přijímají Boží slovo hned, nepočítají s důsledky. Neuvažují, co od nich požaduje. Neporovnávají je se svými životními zvyky a nepodrobují se plně jeho požadavkům. {PM 20.5}

Kořeny rostliny pronikají hluboko do půdy. I když je nevidíme, udržují život rostliny. Podobně i duchovní život křesťana je udržován vírou, neviditelným spojením s Kristem. Avšak posluchač, u něhož semeno padlo na skalnaté místo, nespoléhá na Krista, ale na sebe. Spoléhá na své dobré skutky a dobrá předsevzetí, je silný ve své vlastní spravedlnosti. Jeho síla nespočívá v Pánu a jeho moci. Takový křesťan nezakořenil, není spojen s Kristem. {PM 21.1}

Horké letní slunce, které semeni dodává sílu a umožňuje jeho zrání, zahubí vše, co nemá hluboké kořeny. Podobně člověk, který slovo Boží přijímá s radostí, ale „nezakořenilo v něm a je nestálý, když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá“. Mnozí lidé přijímají evangelium jen proto, aby unikli utrpení, nikoliv aby byli vysvobozeni od hříchu. Po nějakou dobu se radují, protože si myslí, že je náboženství osvobodí od těžkostí a zkoušek. Pokud jim jde v životě všechno hladce, jeví se jako praví křesťané. V těžké zkoušce však ochabují. Nedokážou snášet pohanění pro Krista. Když je Boží slovo upozorní na nějaký oblíbený hřích nebo od nich vyžaduje sebezapření či oběť, cítí se dotčeni. Aby svůj život důkladně změnili, vyžadovalo by to od nich příliš mnoho úsilí. Vidí jen dnešní nevýhody a zkoušky a zapomínají na věčný život. Jako kdysi učedníci, kteří opustili Krista, říkají: „To je tvrdá řeč. Kdopak to může poslouchat?“ Jan 6,60. {PM 21.2}

Celá řada lidí prohlašuje, že slouží Bohu, neznají ho však z osobní zkušenosti. Chtějí sloužit Bohu po svém, nenechají se vést Duchem svatým. Neřídí se Božím zákonem. Předstírají, že přijali Krista za svého Spasitele, ale nevěří, že jim dá sílu k přemáhání hříchů.

Nemají osobní vztah k živému Spasiteli a v jejich povahách se projevují pouze zděděné a vypěstované nedostatky. {PM 21.3}

Uznávat všeobecně působení Ducha svatého je jedna věc a přijímat jeho dílo jako hlas, který volá k pokání, je druhá věc. Mnozí se cítí odcizeni od Boha a uvědomují si, že otročí vlastnímu sobectví a hříchu. Snaží se o nápravu, snaží se žít jinak, neukřižovali však svoje sobectví. Neodevzdávají se plně do Kristových rukou a neprosí o Boží moc ke konání jeho vůle. Nejsou ochotni nechat se přetvořit k Božímu obrazu. Všeobecně uznávají své nedostatky, nevzdávají se však určitých hříchů. Každým zlým skutkem sílí jejich stará hříšná povaha. {PM 21.4}

Tito lidé mají jedinou naději. Musí pochopit pravdu, kterou Kristus oznámil Nikodémovi: „Musíte se narodit znovu.“ „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3,3.7. {PM 22.1}

Pravá svatost je plná odevzdanost Boží službě. To je podmínka pravého křesťanského života. Kristus požaduje bezvýhradnou odevzdanost, dokonalou službu. Žádá celé srdce, mysl a sílu. Nemůžeme pěstovat sobectví. Kdo žije jen pro sebe, není křesťan. {PM 22.2}

Láska má být základem každého našeho projevu. Láska je základem Boží vlády na nebi i na zemi a musí být také základem křesťanovy povahy. Jen ona může způsobit křesťanovu stálost. Jen ona ho může uschopnit, aby obstál ve zkouškách a odolal pokušení. {PM 22.3}

Láska se však projevuje v oběti. Plán vykoupení spočívá na oběti tak velké, že ji nelze změřit. Kristus dal za nás vše a lidé, kteří jej přijímají, jsou ochotni obětovat všechno pro svého Vykupitele. Přemýšlejí, jak uctít a oslavit Krista. {PM 22.4}

Kdo Pána Ježíše miluje, rád pro něho žije, pracuje a přináší oběti vděčnosti. I ta nejtěžší práce pro Krista se mu zdá snadná. Pro Spasitele rád trpí, snáší těžkosti a přináší oběti. Stejně jako Kristus touží po spasení lidstva. Pociťuje tutéž lásku k lidem, jakou cítil Pán Ježíš. {PM 22.5}

Náboženství, které nedosahuje takové úrovně, je klam. Pouhá znalost pravdy nebo domnělé učednictví nikoho nespasí. Kristu náležíme jen tehdy, jsme-li cele jeho. Polovičatost v křesťanském životě zeslabuje předsevzetí a mění touhy lidí. Úsilí sloužit zároveň sobě i Kristu dělá z člověka posluchače, u něhož padlo semeno na skalnaté místo. Takový člověk ve zkoušce neobstojí. {PM 22.6}

Mezi trní

„U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody.“ Matouš 13,22. {PM 22.7}

Semeno evangelia často zapadne mezi trní a plevel. Jestliže v lidském životě nenastane změna, jestliže se člověk nevzdá starých zvyků a způsobů hříšného života a nejsou-li ze

srdce vypuzeny špatné vlastnosti, pak se pšeničné zrno udusí. Trní se rozroste a pšenici zahubí. {PM 22.8}

Boží milosti se může dařit jen v srdci, které je stále připraveno přijímat vzácná semena pravdy. Trní hříchu roste v jakékoli půdě. Nepotřebuje obdělávání ani ošetřování. Boží milost v srdci však musíme pečlivě pěstovat. Trní roste stále, a proto musíme půdu soustavně čistit. Není-li srdce neustále pod Boží vládou, nepůsobí-li Duch svatý trvale, aby čistil a zušlechťoval povahu, projeví se v životě znovu staré zvyky. Jestliže lidé vyznávají, že věří evangeliu, ale přitom nejsou evangeliem posvěceni, pak nemá jejich vyznání cenu. Jestliže nezvítězí nad hříchem, zvítězí hřích nad nimi. {PM 22.9}

Bodláčí, které jen vysekáme, ale nevytrhneme i s kořenem, poroste znovu a zachvátí celé srdce. {PM 23.1}

Kristus upozornil na věci člověku nebezpečné. Marek zaznamenal Kristovu zmínku o ustaranosti, svůdnosti bohatství a žádosti po jiných věcech. Lukáš jmenuje ustaranost, bohatství a smyslnost. To všechno dusí rostoucí semeno Božího slova. Člověk přestává čerpat sílu od Krista a duchovní život v srdci odumírá. {PM 23.2}

„Časné starosti.“ Nikdo není uchráněn od pokušení propadnout časným starostem. Chudým působí velké starosti lopota, strádání a strach z nedostatku. Bohatí se zase obávají ztrát a o všechno úzkostlivě pečují. Mnozí následovníci Ježíše Krista zapomínají na jeho naučení z polních květin. Nedůvěřují jeho stálé péči. Kristus nemůže nést jejich břemena, protože mu je nesvěřili. Starosti o život je měly přivést ke Spasiteli, aby u něho hledali pomoc a útěchu. Místo toho je však od Spasitele oddělují. {PM 23.3}

Mnozí lidé, kteří by mohli být užiteční v Boží službě, se začnou věnovat nabývání majetku. Všechny své síly vloží do pozemských zájmů a zanedbávají duchovní život. Tak se vzdalují od Boha. Písmo nám přikazuje: „V horlivosti neochabujte.“ Římanům 12,11. Máme pracovat, abychom mohli pomáhat lidem, kteří potřebují naši pomoc. Křesťané mohou pracovat, mohou se zabývat obchodem a nemusí přitom hřešit. Někteří křesťané se však nechají svou činností strhnout tak, že jim nezbývá čas k modlitbě a ke studiu Bible, nemají čas, aby hledali Boha a sloužili mu. Někdy člověk zatouží po svatosti a po nebi, ale nemá čas oprostit se od shonu světa a naslouchat majestátnímu hlasu Ducha Božího, který nás usměrňuje. Časným zájmům dává přednost před svým spasením. Za takových okolností nemůže semeno pravdy přinést plody, protože člověka vyčerpává trní pozemských zájmů. {PM 23.4}

Podobnému omylu propadají i lidé, kteří sledují jiné zájmy. Pracují pro blaho druhých, mají mnoho naléhavých povinností a velkou odpovědnost, takže jim nezbývá čas na pobožnosti. Nesetkávají se s Bohem, nemodlí se, nestudují Boží slovo. Zapomínají, že Kristus řekl: „Beze mne nemůžete činit nic.“ Jan 15,5. Žijí bez Krista, jeho milost nenaplnila jejich život a projevuje se u nich sobectví. Jejich služba pro druhé se vyznačuje

touhou po nadvládě a nelaskavým jednáním neobráceného člověka. V tom je jedna z hlavních příčin, proč křesťanství neplní své poslání a proč má křesťanství tak malé úspěchy. {PM 23.5}

„Vábivost majetku.“ Láska k majetku má omamnou a svůdnou moc. Ti, kteří oplývají pozemskými statky, příliš často zapomínají, že sílu k získávání majetku jim dal Bůh. Říkají: „Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou.“ 5. Mojžíšova 8,17. Místo, aby je bohatství vedlo k vděčnosti Bohu, vede je k vyvyšování vlastní osoby. Ztrácejí pocit závislosti na Bohu a smysl pro povinnost k bližním. Místo, aby považovali majetek za hřivnu, kterou jim Bůh svěřil, aby jí pozvedali trpící lidstvo a šířili Boží slávu, dívají se na bohatství jako na prostředek k vlastnímu uspokojení. Pak bohatství nerozvíjí v člověku vlastnosti Boží, ale podporuje v něm vlastnosti satanovy. Trní opět udusí semeno Božího slova. {PM 23.6}

„A rozkoše života.“ Lukáš 8,14. Zábava, kterou člověk vyhledává jen pro sebeuspokojení, je nebezpečná. Všechny požitkářské návyky, které oslabují tělesné síly, zamlžují rozum nebo otupují duchovní vnímavost, jsou „sobecké vášně, které vedou boj proti duši“ 1. Petrův 2,11. {PM 24.1}

„Chtivost ostatních věcí.“ Marek 4,19. Nemusejí to být nutně věci samy o sobě hříšné, je to všechno, co lidé dávají na první místo před Boží království. Všechno, co odvádí mysl od Boha a co odvrací lásku od Krista, je pro člověka nepřítelem. {PM 24.2}

Činorodá a vnímavá půda mysli člověka je vystavena velkému pokušení sloužit sobě a svým ctižádostivým cílům. Jestliže se mladému člověku daří uskutečňovat všechny pozemské plány, může se snadno dostat na cestu, kde ohlušuje své svědomí a kde přestane správně chápat, v čem záleží pravá krása povahy. Přispívají-li k tomuto vývoji vhodné okolnosti, začnou se u mladého člověka rozvíjet vlastnosti, které Boží slovo zakazuje. {PM 24.3}

V období, kdy se utváří charakter dětí, mají rodiče zvlášť velkou odpovědnost. Měli by se snažit obklopit své děti správnými vlivy, které usměrní jejich názory na život a na to, co je pravý úspěch. Většina rodičů se snaží zajistit dětem předně pozemský úspěch. Podle toho jim doporučují i kamarády. Stěhují se do velkých měst, aby svým dětem připravili co nejlepší podmínky. Vedou děti do prostředí, které podporuje pouze světské zájmy a pýchu. V takovém prostředí se nerozvíjí správně ani charakter, ani myšlení. Mladí lidé ztrácejí ze zřetele vysoké cíle života. Výsadu být Božími syny a dědici věčného života směňují za světský zisk. {PM 24.4}

Mnozí rodiče se snaží zajišťovat svým dětem štěstí tím, že uspokojují jejich touhu po zábavě. Dovolují jim pěstovat nevhodné druhy sportu a účastnit se různých zábav. Dávají jim peníze, které pak děti lehkomyslně utrácejí. Jejich touha po zábavách roste tím více, čím více ji uspokojují. Oddávají se zábavám stále více, až si začnou myslet, že zábava je

smyslem a cílem života. Děti si zvyknou nic nedělat a nic si neodepřít, takže po čase už nebudou schopny stát se opravdovými křesťany. {PM 24.5}

I církev, která má být pilířem a oporou pravdy, někdy podporuje sobeckou lásku k zábavě. K čemu se uchylují mnohé církve, když potřebují získat peníze pro náboženské účely? Pořádají burzy, tomboly, dokonce i loterie a podobné podniky. Místo, které je odděleno pro uctívání Boha, znesvěcují hodováním, obchodováním a různými zábavami. {PM 24.6}

Tím snižují úctu k Božímu domu a k Bohu. Lidé tak ztrácejí zábrany. Roste jejich sobectví, přání, láska k okázalosti a přepychu. {PM 25.1}

Honba za zábavou a radovánkami se soustřeďuje převážně do měst. Mnozí rodiče zvolili pro své děti domov ve městě a doufají, že se jim dostane více příležitostí a větších výhod. Zažijí zklamání a pozdě budou litovat svého omylu. Města se začínají podobat Sodomě a Gomoře. Mnoho volného času vede k zaháčivosti. Vzrušující zážitky — návštěvy sportovních utkání, dostihů, nevhodných představení, heren, různých výčepů a nočních podniků — rozjitřují vášně. {PM 25.2}

Tento proud snadno strhává mladé lidi. Kdo se vyžívá v takových věcech, otvírá dveře záplavě pokušení. Přátelství s lidmi, kteří holdují podobným zábavám, ovlivňuje ke zlému. Jakmile se člověk oddá takovému způsobu života, ztratí chuť i schopnost žít užitečně. Jeho náboženské cítění se otupuje a duchovní život zatemňuje. Znehodnocují se jeho ušlechtilejší schopnosti a všechno, co člověka spojuje s duchovním světem. {PM 25.3}

Stává se, že někteří lidé poznají své chyby a činí pokání. Bůh jim odpustí, ale vnitřně jsou poznamenáni a hrozí jim nebezpečí, že se vrátí ke starému způsobu života. Zmenšila se jejich schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem, která měla zůstat vždy citlivá a silná. Nerozeznávají dobře hlas Ducha svatého, který je má vést, a neuvědomují si ani nástrahy satana. Mnozí z nich neobstojí v době zkoušek a odejdou od Boha. Jestliže prožili život v radovánkách, hrozí jim nebezpečí, že si pokazí život tady na zemi a že nedosáhnou ani spasení. {PM 25.4}

Ve snaze uchvátit život člověka používá satan bohatství, zábavu a ustaranost. Proto nás Písmo varuje: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa.“ 1. Janův 2,15.16. Pán Ježíš čte v srdcích lidí jako v otevřené knize. Prohlásil: „Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí.“ Lukáš 21,34. {PM 25.5}

Také apoštol Pavel z vnuknutí Ducha svatého napsal: „Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení.“ 1. Timoteovi 6,9.10. {PM 25.6}

Příprava půdy

V podobenství o rozsévači Kristus poukazuje na různé výsledky setí podle toho, na jakou půdu semeno dopadne. V každém z uvedených příkladů jde vždy o téhož rozsévače a o totéž semeno. Jestliže se v našem srdci a životě neprojevují výsledky působení Božího slova, pak podle Kristových slov musíme příčinu hledat v sobě. Jsme za to odpovědni. Je pravda, že se sami nemůžeme změnit, ale přesto máme možnost volby. Záleží na nás, jací chceme být. Posluchači, přirovnaní k cestě, ke skalnatému místu a k trní, nemusejí takovými zůstat. Duch Boží se stále snaží odhalovat klam, který lidi váže k pozemským zájmům a probouzí v nich touhu po nepomíjejícím pokladu. Lidé však odmítají působení Ducha svatého, a proto přestávají vnímat a poslouchat Boží slovo. Jsou odpovědni za to, že v jejich tvrdém srdci nezakoření dobré semeno a že v něm roste zlo, které brání růstu semene evangelia. {PM 25.7}

Zahradu srdce musíme obdělávat. Půdu je třeba rozorat hlubokým pokáním. Jedovaté satanovy rostliny je nutno vytrhat i s kořeny. Půdu, která zarostla trním, je možné zúrodnit jen pilnou prací. Právě tak je možno zlé sklony lidského srdce překonat jen opravdovým úsilím ve jménu a v moci Ježíše Krista. Pán nás vyzývá ústy proroka: „Zorejte si úhor, nesejte do trní!“ „Rozsívejte si pro spravedlnost, sklízejte pro milosrdenství.“ Jeremjáš 4,3; Ozeáš 10,12. Pán Ježíš chce toto dílo vykonat pro nás a od nás žádá, abychom s ním spolupracovali. {PM 26.1}

Rozsévači semene mají za úkol připravit srdce lidí pro přijetí evangelia. Při této službě však příliš mnoho kážou a příliš málo pracují s jednotlivci. Pro záchranu ztraceného člověka je zapotřebí osobní práce. Měli bychom přistupovat k jednotlivým lidem se soucitem, s jakým k nim přicházel Kristus, a snažit se vzbudit v nich zájem o otázky spasení. Srdce posluchačů jsou možná tvrdá jako udusaná cesta a snad se zdá, že je zbytečné vyprávět jim o Spasiteli. I když jimi nepohne logika, i když je důkazy nepřesvědčí, láska Kristova, projevená v osobní službě, může obměkčit kamenné srdce. Semeno pravdy má pak možnost zapustit kořeny. {PM 26.2}

Rozsévači mohou učinit mnoho pro to, aby semeno nebylo udušeno trním nebo nezašlo na kamenité půdě. Každý věřící by měl být poučen již na samém začátku křesťanského života o hlavních zásadách křesťanství. Měl by se dozvědět nejen to, že ho spasí Kristova oběť, ale i to, že Kristus má ovládat jeho život. Musí přijmout Kristovu povahu. Poučme všechny, že musí snášet těžkosti a bojovat proti sklonům ke zlému. Naučme je, že je požehnáním pracovat pro Krista, následovat ho v sebezapření, snášet těžkosti jako dobří bojovníci Kristovi. Ať okusí radost z misijní práce. Když budou lásku a zájem věnovat lidem, kteří neznají Krista, zapomenou na sebe. Hříšné radovánky je přestanou přitahovat, starosti je nebudou znepokojovat. Pluh pravdy vykoná své dílo, rozruší tvrdý úhor a vyorá trní i s kořeny. {PM 26.3}

Na dobrou půdu

Rozsévače nečeká vždy jen zklamání. O semenu, které padne na dobrou půdu, Spasitel řekl: „U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.“ Matouš 13,23. „Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.“ Lukáš 8,15. {PM 26.4}

Upřímné a dobré srdce, o němž mluví podobenství, není bez hříchu. Evangelium má být přece hlásáno ztraceným. Kristus řekl: „Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ Marek 2,17. Upřímné srdce má ten, kdo se dá přesvědčit Duchem svatým, vyzná svou vinu a pocítí, že potřebuje Boží milost a lásku. Upřímně touží poznat pravdu, protože chce podle ní žít. Dobré srdce je srdce věřící, které důvěřuje Božímu slovu. Bez víry je člověk nemůže přijmout. „Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ Židům 11,6. {PM 27.1}

To „je ten, kdo slovo slyší a chápe“. Farizeové v době Ježíše Krista zavírali oči, aby neviděli, a zacpávali si uši, aby neslyšeli. Pravda nemohla vniknout do jejich srdcí. Ponesou následky, protože záměrně nechtěli slyšet ani vidět. Kristus však učil své učedníky, aby otevřeli svou mysl pro poučení a aby ochotně uvěřili. Dal jim požehnání, protože věřili tomu, co viděli a slyšeli. {PM 27.2}

Posluchač, kterého podobenství přirovnává k dobré půdě, přijímá evangelium „ne jako slovo lidské, nýbrž jako slovo Boží, jímž skutečně je“ 1. Tesalonickým 2,13. Pravý učedník přijímá Bibli jako Boží hlas, který k němu promlouvá. Boží slovo je pro něj živou skutečností, proto je přijímá s bázní. Otevírá mysl a srdce, aby je přijal. Takovými posluchači byli Kornelius a jeho přátelé, kteří apoštolu Petrovi řekli: „Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co ti Pán uložil.“ Skutky 10,33. {PM 27.3}

Poznání pravdy nezávisí ani tak na chápavosti jako spíše na ryzosti úmyslů, na prostotě opravdové víry a důvěře Bohu. Boží andělé pomáhají všem, kdo pokorně hledají svého Pána. Duch svatý jim otevře bohaté poklady pravdy. {PM 27.4}

Posluchači přirovnaní k dobré půdě přijímají slovo, které slyšeli. Satan jim ho nemůže vyrvat, i když použije všechny své prostředky. Nestačí Boží slovo jen vyslechnout nebo si je přečíst. Kdo chce mít prospěch z Bible, musí přemýšlet o pravdě, kterou obsahuje. Opravdově a s modlitbou má poznávat smysl biblických pravd. {PM 27.5}

Bůh si přeje, abychom se zabývali vznešenými a čistými myšlenkami. Chce, abychom přemýšleli o jeho lásce a milosrdenství, abychom poznávali jeho podivuhodné dílo v plánu vykoupení. Pak budeme stále lépe chápat pravdu. Poroste naše touha po čistotě srdce a mysli. Když se člověk při studiu Bible setkává s Bohem, jeho myšlení i srdce se mění. {PM 27.6}

„Přinášejí úrodu.“ Lidé, kteří vyslechli a přijali Boží slovo, přinášejí úrodu poslušnosti. Boží slovo v srdci se projevuje dobrými skutky. Povaha a život těchto lidí se pod vlivem

Božího slova začne podobat životu a povaze Pána Ježíše. Kristus řekl: „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ Žalm 40,9. „Nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“ Jan 5,30. A dále čteme: „Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.“ 1. Janův 2,6. {PM 27.7}

Boží slovo se často střetává se zděděnými a vypěstovanými povahovými rysy člověka a se zvyky jeho každodenního života. Avšak posluchač přirovnaný k dobré půdě přijímá Boží slovo se všemi jeho podmínkami a požadavky. Podřídí mu své návyky a způsob života. V porovnání s Božím slovem ztrácejí lidské příkazy význam. Celým srdcem a opravdově touží po věčném životě. Je věrný pravdě i za cenu, že mu to přinese nevýhody, pronásledování nebo dokonce smrt. {PM 28.1}

A bude přinášet úrodu „s vytrvalostí“. Zkoušky a těžkosti neminou nikoho, kdo přijal Boží slovo. Přijde-li však soužení, pravý křesťan neztrácí pokoj v Bohu, nepřestane věřit, nepropadne zoufalství. I když nevíme, jak skončí naše strasti, i když neznáme záměry, které s námi Bůh má, neztrácejme důvěru. Nezapomínejme na Boží lásku a milosrdenství. Vložme na něj své starosti a trpělivě čekejme na jeho pomoc. {PM 28.2}

V zápasech sílí duchovní život. Zkoušky, ve kterých jsme obstáli, přispívají k upevnění povahy a k rozvoji jedinečných duchovních vlastností. Dokonalé plody víry, pokora a láska, často nejlépe zrají za bouří a v temnotě. {PM 28.3}

„Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště.“ Jakubův 5,7. Právě tak má křesťan trpělivě čekat, až v jeho životě přinese Boží slovo své plody. Často, když prosíme o dary Ducha svatého, Bůh vyslýchá naše modlitby tak, že změní okolnosti našeho života, aby se mohly dary rozvinout. Někdy jeho úmysly nechápeme, divíme se a jsme zklamáni. Nikdo však nemůže dary Ducha rozvíjet jinak než tím, že roste a přináší plody. Boží slovo máme přijmout, pevně se ho držet a plně se podřídit jeho vedení. Pak v nás splní své poslání. {PM 28.4}

Kristus řekl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ Jan 14,23. Budeme-li mít živé spojení se zdrojem všeudržující moci, dostaneme se pod vliv silnější a dokonalejší vůle. Náš život ovládne Pán Ježíš. Přestaneme žít sobeckým životem, protože v nás bude žít Kristus. Jeho povaha se přenese na nás. Tak přineseme plody Ducha svatého — „úrodu třicetinásobnou i šedesátinásobnou i stonásobnou“ Marek 4,20. {PM 28.5}

3. Kapitola – Nejprve stéblo, potom klas

(Marek 4,26-29)

I když člověk vydá ze sebe všechno, co je v jeho silách, musí stále spoléhat na Tvůrce, který podivuhodnými pouty své svrchované moci spojil setí a sklizeň. {PM 29.1}

Podobenství o rozsévači vyvolalo mnoho otázek. Někteří posluchači z něho usoudili, že Kristus nezamýšlí zřídit pozemskou říši, u mnohých vzbudilo zvědavost, u jiných rozpaky. Když Kristus viděl, jak jsou zmateni, vyprávěl jim další podobenství. Snažil se odvést jejich myšlenky od naděje na zřízení pozemského království k působení Boží milosti v člověku. {PM 29.2}

Pán Ježíš řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“ Marek 4,26-29. {PM 29.3}

Hospodář, který „pošle srp, protože nastala žeň“, nemůže být nikdo jiný než Kristus. Kristus totiž v poslední velký den uskuteční žeň světa. Rozsévač semene představuje všechny, kteří pracují na místě Pána Ježíše. O semenu se říká, že „vzchází a roste“, rozsévač „ani neví jak“. To o Pánu Ježíši neplatí. Kristus nespí ani nedřímá, bdí ve dne i v noci. Dobře ví, jak semeno roste. {PM 29.4}

Podobenství o semenu připomíná, že Bůh řídí dění v přírodě. Semeno má v sobě zárodek života, který do něho vložil Stvořitel. Samo o sobě by nemělo sílu vzklíčit. I člověk má vykonat svůj podíl, aby obilné zrno mohlo dobře růst. Musí připravit půdu, pohnojit ji a zasít zrno. Musí obdělávat pole. Lidské působení má své meze, člověk je nedokáže překročit. Lidská síla ani vědomosti nedokážou vytvořit ze semene živou rostlinu. I když člověk vydá ze sebe všechno, co je v jeho silách, musí stále spoléhat na Tvůrce, který podivuhodnými pouty své svrchované moci spojil setí a sklizeň. {PM 29.5}

V semenu je život, v půdě je síla. Kdyby však ve dne i v noci nepůsobila Boží moc, semeno by nepřineslo plody. Musí přijít déšť, aby přinesl vláhu vyschlým polím. Slunce musí dodat teplo, na zaseté semeno musí působit přírodní zákony. Avšak život, který do něj vložil Stvořitel, může vzbudit jen on sám. Každé semeno klíčí, každá rostlinka se vyvíjí působením Boží moci. {PM 30.1}

„Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody.“ Izajáš 61,11. Podobně jako se setím v přírodě je tomu i s duchovním rozséváním. Zvěstovatel pravdy se musí snažit připravit půdu lidských srdcí a zasévat semeno. Avšak sílu, která může zplodit život, dává Bůh. I v této oblasti má lidské působení své meze, další úsilí je

marné. Přestože máme kázat Boží slovo, nemůžeme šířit moc, která by probudila lidská srdce, vedla je ke spravedlnosti a oslavování Boha. Při kázání Božího slova musí působit moc, která je větší než lidská síla. Jen pod vlivem Ducha svatého se Boží slovo stane živým a mocným a může člověka obnovit pro věčný život. Pán Ježíš se to snažil vštípit svým učedníkům. Učil je, že v sobě nemají nic, co by mohlo zaručit úspěch jejich práce. Jen Boží divotvorná moc může dát účinnost Božímu slovu. {PM 30.2}

Práce rozsévače je práce víry. Rozsévač nemůže pochopit tajemství klíčení a růstu. Důvěřuje však Božím prostředkům, které působí růst. Když semeno zasévá, zdánlivě mrhá drahocenným obilím, které by mohlo poskytnout chléb jeho rodině. Vzdává se však jen části toho, co dnes má, aby získal mnohem více. Zasévá zrno do země a očekává mnohonásobný zisk v bohaté žni. Podobně mají pracovat Kristovi služebníci. Mají očekávat, že semeno, které zaseli, přinese úrodu. {PM 30.3}

Dobré semeno leží třeba nějakou dobu bez povšimnutí v chladném, sobeckém srdci a zdá se, že nezapustilo kořeny. Ale později, když se Boží Duch dotkne člověka svým dechem, začne skryté semeno klíčit a nakonec přinese plody k Boží slávě. Nevíme, co z naší práce přinese užitek, „zda to, či ono“. Tuto otázku nemáme řešit. Máme pracovat a výsledky přenechat Bohu. „Rozsévej své símě zrána, nedopřej svým rukám klidu do večera, neboť nevíš, zda se zdaří to či ono.“ Kazatel 11,6. Bůh ve velké smlouvě s lidstvem prohlašuje, že „setba i žeň… nikdy nepřestanou po všechny dny země“ 1. Mojžíšova 8,22. Hospodář obdělává půdu a zasévá semeno s důvěrou v toto zaslíbení. Duchovní semeno máme zasévat se stejnou důvěrou. Máme věřit Božímu ujištění: „Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ Izajáš 55,11) „S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.“ (Žalm 126,6. {PM 30.4}

Klíčení semene představuje začátek duchovního života a růst rostliny je nádherným znázorněním křesťanského růstu. Podobně jako v přírodě je tomu i s působením Boží milosti. Život nemůže být bez růstu. Rostlina buď roste, nebo zahyne. Roste tiše, nepozorovatelně, ale neustále. Stejně se rozvíjí i povaha křesťana. Náš život může být dokonalý na každém stupni vývoje. Jestliže se v našem životě uskutečňuje Boží záměr, stále se rozvíjíme. Posvěcení je celoživotní dílo. S rozvojem možností se rozšíří naše zkušenosti a porostou naše znalosti. Budeme silní, abychom mohli nést odpovědnost. Dozrajeme, abychom mohli využít výsady, které nám Bůh poskytuje. {PM 31.1}

Rostlina se rozvíjí, jestliže přijímá všechno, co jí Bůh připravil k uchování života. Zapouští kořeny hluboko do země. Nechává na sebe působit sluneční svit, rosu a déšť. Přijímá životodárné prvky ze vzduchu. Stejně roste i křesťan, pokud spolupracuje s Božími prostředky. Jestliže cítíme svou nedostatečnost, využijme všechny možnosti, které máme, abychom dosáhli vyšší úrovně. Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i my máme hlouběji zakotvit v Kristu. Jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak máme i my

otevřít svá srdce působení Ducha svatého. Křesťanský růst není dán „mocí ani silou, ale mým duchem, praví Hospodin zástupů“ Zacharjáš 4,6. Budeme-li stále přemýšlet o Kristu, přijde k nám „jako jarní déšť, jenž svlažuje zemi“ Ozeáš 6,3. Kristus nad námi vzejde jako Slunce spravedlnosti „se zdravím na paprscích“ Malachiáš 3,18. Rozkveteme jako „lilie“, Bůh nás bude pěstovat jako „obilí“ a porosteme jako „réva“ Ozeáš 14,5.7. Budeme-li soustavně spoléhat na Pána Ježíše jako na svého osobního Spasitele, porosteme ve všem po vzoru Krista, který je naší hlavou. (viz Efezským 4,15) {PM 31.2}

U pšenice se vyvíjí „napřed stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu“ Marek 4,28. Hospodář seje zrno a ošetřuje rostoucí obilí proto, aby sklidil úrodu. Potřebuje chléb pro hladové a semeno pro další žeň. Podobně i nebeský Hospodář očekává žeň jako odměnu za svou práci a oběť. Kristus se snaží obnovit svůj obraz v srdcích lidí a koná to prostřednictvím věřících. Cílem našeho křesťanství je přinášet ovoce — obnovovat v sobě povahu Ježíše Krista a pak ji obnovovat v dalších. {PM 31.3}

Rostlina neklíčí, neroste a nepřináší úrodu sama pro sebe, nýbrž aby dala „símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí“ Izajáš 55,10. Podobně ani člověk nemá žít jen pro sebe. Křesťan, jako Kristův představitel na zemi, má usilovat o záchranu jiných. {PM 31.4}

Kdo se zajímá jen o sebe, neroste ani nenese ovoce. Jestliže jsi přijal Krista za svého osobního Spasitele, musíš zapomenout na sebe a snažit se pomáhat druhým. Vyprávěj jim o lásce a dobrotě Pána Ježíše. Splň každou uloženou povinnost. Nos na svém srdci problémy jiných lidí a všemi dostupnými prostředky se snaž zachraňovat hynoucí. Když přijmeš Kristova Ducha — Ducha nesobecké lásky a práce pro druhé — porosteš a poneseš ovoce. Ve tvé povaze uzraje ovoce Ducha. Tvá víra zesílí, tvé přesvědčení se prohloubí a tvá láska se zdokonalí. Stále více se budeš podobat Ježíši Kristu v tom, co je čisté, ušlechtilé a krásné. {PM 31.5}

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ Galatským 5,22.23. Toto ovoce se nemůže nikdy ztratit, ale přinese podle svého druhu další úrodu pro věčný život. {PM 32.1}

„A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“ Marek 4,29. Kristus toužebně očekává, až se v církvi ukáže jeho obraz. Až jeho lid plně projeví jeho povahu, Kristus přijde, aby přijal svůj lid jako své vlastnictví. {PM 32.2}

Každý křesťan má přednost nejen očekávat, ale i urychlit příchod svého Pána. {PM 32.3}

Kdyby všichni vyznavači Ježíše Krista přinášeli ovoce k jeho slávě, semeno evangelia by bylo brzy rozseto po celém světě. Poslední velká žeň by rychle dozrála a Pán Ježíš by přišel, aby sklidil drahocennou úrodu. {PM 32.4}

4. Kapitola – Plevel

(Matouš 13,24-30; 13,37-43. {PM 33.1}

Nemůžeme odstraňovat plevel bez nebezpečí, že vytrhneme také obilí. Neměli bychom být stejně trpěliví se svými bližními, jako byl Pán nebes a země trpělivý se satanem? {PM 33.2}

„Předložil jim jiné podobenství: S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel.“ Matouš 13,24-26. {PM 33.3}

„Pole je svět,“ řekl Pán Ježíš. Ze souvislosti rozumíme, že mínil svou církev na světě. Podobenství nám přibližuje Boží království, Boží dílo pro spásu člověka, a to se uskutečňuje prostřednictvím církve. Je pravda, že Duch svatý vyšel do celého světa a všude působí na srdce lidí. Avšak růst a zrát pro Boží žeň máme v církvi. {PM 33.4}

„Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka… Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého.“ Matouš 13,37-38. Dobré semeno znázorňuje lidi zrozené z pravdy slova Božího. Plevel naopak zobrazuje lidi, kteří jsou ovocem bludu nebo ztělesněním falešných zásad. „Nepřítel, který jej zasel, je ďábel.“ Matouš 13,39. Plevel nezasel Bůh ani Boží andělé. Rozsívá ho vždy satan, nepřítel Boha i člověka. {PM 33.5}

Někdy se na Východě lidé mstili svému nepříteli tak, že na jeho čerstvě oseté pole naseli nějaký nepříjemný plevel, který byl během růstu k nerozeznání od pšenice. Plevel rostl spolu s pšenicí, poškozoval úrodu a způsobil majiteli pole starosti a ztráty. Tak i satan z nepřátelství ke Kristu rozsívá zlé semeno do dobré setby pro Boží království. Plody své setby připisuje Božímu Synu. Přivádí do církve lidi, kteří sice nesou Kristovo jméno, ale zapírají jeho povahu. Zneuctívá tím Boha, zkresluje dílo záchrany a vystavuje lidi nebezpečí. {PM 33.6}

Kristovi služebníci jsou zarmouceni, když vidí, že vedle skutečných věřících jsou v církvi také věřící nepraví. Rádi by něco udělali pro očištění církve. Jako služebníci hospodáře by chtěli plevel vytrhat. Kristus jim však říká: „Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně.“ Matouš 13,29.30. {PM 33.7}

Kristus jasně a zřetelně učil, že z církve mají být vyloučeni všichni, kdo setrvávají ve zjevném hříchu. Nepověřil nás však, abychom posuzovali povahu a pohnutky lidí. Zná nás příliš dobře, a proto nám toto dílo nesvěřil. Kdybychom se pokoušeli vyloučit z církve každého, koho pokládáme za nepravého křesťana, určitě bychom se dopouštěli přehmatů. Často považujeme za beznadějné případy právě ty, které Kristus začíná k sobě přitahovat.

Kdybychom s nimi naložili podle svého nedokonalého úsudku, možná bychom jim vzali poslední příležitost. Mnohé z těch, kteří se považují za pravé křesťany, Pán Ježíš nakonec nepřijme. V Božím království budou naopak mnozí lidé, o kterých si ostatní mysleli, že tam nikdy nevejdou. „Člověk se dívá na to, co má před očima, Bůh však hledí na srdce.“ 1. Samuelova 16,7. Plevel a pšenice mají spolu růst až do žní. Žeň představuje ukončení doby milosti. {PM 34.1}

Toto podobenství Pána Ježíše v sobě skrývá ještě další naučení, naučení o úžasné shovívavosti a velké lásce. Podobně jako kořeny plevele se vzájemně proplétají s kořeny obilí, tak mohou být „falešní bratři“ v církvi těsně spojeni s pravými následovníky Ježíše Krista. Skutečná povaha těchto domnělých věřících se plně neprojevuje. Kdybychom je však vylučovali z církve, mohli bychom zapříčinit pád dalších, kteří by jinak zůstali věrní. {PM 34.2}

Toto podobenství také znázorňuje, jak Bůh jedná s lidmi a s anděly. Satan je podvodník. Když se dopustil prvního hříchu v nebi, ani andělé nepoznali dobře jeho povahu. Proto Bůh neodstranil satana ihned. Kdyby to byl učinil, andělé by nepochopili Boží spravedlnost a lásku. Pochybnosti o Boží dobrotě by jako zlé semeno přinesly hrozné plody hříchu a bídy. Bůh původce zla nezničil, ale dal mu příležitost, aby mohl plně ukázat svou povahu. Bůh po dlouhé věky s bolestí sledoval působení zla. Raději přinesl nekonečnou oběť na Golgotě, ale nechtěl dovolit, aby satan někoho oklamal svými falešnými názory. Nemůžeme odstraňovat plevel bez nebezpečí, že vytrhneme také obilí. Neměli bychom být stejně trpěliví se svými bližními, jako byl Pán nebe a země trpělivý se satanem? {PM 34.3}

Svět nemá právo pochybovat o pravosti křesťanství proto, že v církvi jsou nepraví členové. Křesťané by kvůli nim neměli ztrácet odvahu a jistotu. Jaká byla situace na počátku církve? K učedníkům se přidali také Ananiáš a Safira. Pokřtili také Šimona kouzelníka. Démase, který opustil Pavla, ostatní pokládali za věřícího. Lidé považovali Jidáše Iškariotského za jednoho z apoštolů. Spasitel nechce ztratit ani jediného člověka. Nechal zapsat i to, jak se k němu zachoval Jidáš, aby ukázal, jak velkou má trpělivost s převrácenou lidskou povahou. Vyzývá nás, abychom jednali stejně shovívavě jako on. Prohlásil, že „falešní bratři“ budou v církvi až do konce času. {PM 34.4}

Přes Kristovo varování se lidé snažili plevel zničit. Církev používala světskou moc, aby trestala ty, které považovala za přestupníky. Představitelé církve tvrdili, že jednají podle Kristova příkazu, když věznili, mučili a posílali na smrt všechny, kdo se uchýlili od oficiálního učení církve. K takovým činům je však nevedl Duch Kristův, ale satan. Tímto způsobem si satan chce podmanit celý svět. Církev svým jednáním s domnělými kacíři postavila Boha do nesprávného světla. {PM 35.1}

Toto podobenství Pána Ježíše nás nevede k falešné sebedůvěře, k posuzování a odsuzování druhých, ale k pokoře. Do půdy nepadá jen dobré semeno. Samotné členství v církvi nedokazuje, že jsme křesťané. {PM 35.2}

Dokud bylo stéblo zelené, plevel se velmi podobal pšenici. Když však obilí dozrálo ke žni, pšenice se pod tíhou plných, zralých klasů ohnula až k zemi a přestala se podobat pleveli. Podobně se mezi pravé Kristovy následovníky načas vmísili hříšníci, kteří pouze předstírají zbožnost. Zdánlivým křesťanstvím se snaží mnohé oklamat. Až nastane žeň světa, bude rozdíl mezi dobrým a zlým naprosto zřetelný. Tehdy se ukáže, kdo se připojil pouze k církvi, ale nepřipojil se ke Kristu. {PM 35.3}

Plevel může růst mezi pšenicí a mít všechny možnosti jako ona. I na něj svítí slunce a padá déšť. V době žně však „uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce“ Malachiáš 3,18. Kristus sám rozhodne, kdo je hoden žít v nebeské rodině. Posoudí každého člověka podle jeho slov a skutků. Nezáleží na tom, co kdo vyznával slovy. O věčném životě rozhoduje povaha. {PM 35.4}

Spasitel neřekl, že někdy v budoucnu se všechen plevel stane pšenicí. Pšenice a plevel spolu porostou do žně, do konce světa. Pak bude plevel svázán do otýpek k spálení, ale pšenice bude shromážděna do stodoly. „Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce.“ Tehdy „Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů“ Matouš 13,43.41.42. {PM 35.5}

5. Kapitola – Jako hořčičné zrno

(Matouš 13,31.32; Marek 4,30-32; Lukáš 13,18.19)

Horčičné semeno rostlo a rozšířilo své větve po celém světě. Až pominou všechna království, na kterých si lidé zakládali, království Ježíše Krista zůstane silné a mocné. {PM 36.1}

V zástupu, který naslouchal učení Pána Ježíše, bylo mnoho farizeů. S opovržením sledovali, jak málo posluchačů uznává Ježíše Krista za Mesiáše. Kladli si otázku, jak by tento skromný učitel mohl dopomoci Izraeli ke světovládě, jak by mohl založit království, když nemá bohatství, moc ani slávu? Kristus věděl, co si myslí, a proto jim řekl: {PM 36.2}

„K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme?“ Marek 4,30. Nemohl je přirovnat k žádnému království. Žádný společenský útvar mu nemohl poskytnout vhodné přirovnání. Proto řekl: „Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu.“ Marek 4,31.32. {PM 36.3}

Když semeno klíčí, rozvíjí se v něm vlastně život, který do něho vložil Bůh. Růst rostliny nezávisí na lidské moci. Podobné zásady platí i pro království Ježíše Krista. Je to nové stvoření. Zásady jeho rozvoje jsou pravým opakem zásad, jimiž se řídí pozemská království. Pozemští králové používají moc a násilí, udržují vládu silou zbraní. Zakladatel Božího království je však Kníže pokoje. Duch svatý představil biblickým pisatelům světská království symboly divokých šelem. Krista však představil jako „Božího Beránka, který snímá hříchy světa“ Jan 1,29. Jeho způsob vlády neznásilňuje svědomí. Židé očekávali, že Boží království bude založeno na stejných zásadách jako pozemské říše. Spravedlnost se snažili zajišťovat pouze vnějšími opatřeními, proto vymýšleli různé metody a plány. Kristus však vštěpuje vnitřní zásady. Zasévá do lidských srdcí pravdu a spravedlnost, a tím bojuje proti bludu a hříchu. {PM 36.4}

Když Pán Ježíš vyprávěl toto podobenství, mohli posluchači všude

kolem sebe pozorovat keře hořčice, které vystupovaly nad trávu a obilí a zvolna se pohybovaly ve větru. Po jejich větvích poskakovali ptáci a zpívali. Tak velká rostlina vyrostla z nepatrného semínka. Nejprve vyrašil malý, slabý klíček, ale velké životní síly. Pak rostl a rozvíjel se, až dosáhl velkých rozměrů. Také království Ježíše Krista se na počátku zdálo ubohé a bezvýznamné. Ve srovnání s pozemskými královstvími vypadalo jako nejmenší. Vládci tohoto světa se vždy vysmívali Kristu jako králi. Avšak pravdy Kristova království mají v sobě Boží život. Jak rychle se evangelium rozšířilo, jak dalekosáhlý má vliv! V době, kdy Pán Ježíš vyprávěl toto podobenství, představovalo jeho království jen několik málo galilejských rolníků. Farizeové uváděli jejich chudobu a nepatrný počet jako důvod, proč se lidé nemají připojovat ke Kristovým následovníkům. Ale

hořčičné semeno rostlo a rozšířilo své větve po celém světě. Až pominou všechna světská království, na kterých si lidé zakládali, království Ježíše Krista zůstane silné a mocné. {PM 36.5}

Působení Boží milosti v lidském srdci je na počátku také nepatrné. Člověk zaslechne Boží slovo, jeho nitro osvítí paprsek světla a začne v něm působit. To je počátek nového života. Kdo může říct, kam až dosáhne? {PM 37.1}

Podobenství o hořčičném zrnu neznázorňuje pouze celkový rozvoj Božího království, ale zároveň představuje jeho růst v jednotlivých obdobích. Bůh svěřoval své církvi v každé době zvláštní poselství a poslání. Ukryl pravdu před moudrými a opatrnými světa a svěřil ji lidem, kteří jsou pokorní a důvěřují mu jako děti. Boží pravda vyžaduje sebeobětování. Musí zápasit a bojovat o vítězství. Zpočátku má jen málo zastánců. Staví se proti nim a pohrdají jimi mocní tohoto světa i církev, která přijala způsoby světa. Vzpomeňme na Jana Křtitele, předchůdce Ježíše Krista, který jako jediný vystoupil, aby káral pýchu a formalismus židovského národa. Vzpomeňme na první hlasatele evangelia v Evropě. Když Pavel a Silas, výrobci stanů, nastupovali v Troadě se svými společníky na loď, která plula do Filip, vypadalo jejich poslání těžké a bez vyhlídek na úspěch. Vzpomeňme na apoštola Pavla, který jako stařec v řetězech kázal Krista na císařském dvoře. Vzpomeňme na malé skupinky otroků a zemědělců, kteří bojovali proti pohanství římského impéria. Vzpomeňme na Martina Luthera, který se postavil proti mocné církvi, tehdejšímu vrcholu světské moudrosti. Vzpomeňme, jak pevně stál na straně Božího slova proti císaři i papeži a prohlásil: „Zde stojím a nemohu jinak. Bůh mi pomáhej.“ Vzpomeňme na Johna Wesleye, který kázal o Kristu a jeho spravedlnosti v prostředí formalismu, smyslnosti a nevěry. Vzpomeňme, jak toužil po možnosti nést pohanskému světu poselství o lásce Ježíše Krista, a zamysleme se nad odpovědí církevního hodnostáře: „Jen klidně seďte, mladý muži, až bude Bůh chtít obrátit pohany, učiní to bez vaší nebo mé pomoci.“ {PM 37.2}

Velcí náboženští vůdcové naší doby vychvalují a stavějí pomníky těm, kdo před staletími zasévali semeno Boží pravdy. Neodvracejí se však mnozí z nich od tohoto díla a nepošlapávají výhonky, které dnes vyrůstají ze zasetého semene? I dnes zaznívá staré volání: „My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle (Kristu v hlasatelích, které vyslal) však nevíme, odkud je.“ Jan 9,29. Podobně jako v minulosti, nenacházíme ani dnes poselství pro naši dobu u církevních autorit, ale u mužů a žen, jejichž víru v Boží slovo nenarušilo příliš velké vzdělání ani moudrost světa. {PM 38.1}

„Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic.“ 1. Korintským 1,26-28. „Aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.“ 1. Korintským 2,5. {PM 38.2}

Podobenství o hořčičném zrnu se má konečně a vítězně naplnit v poslední generaci lidstva. Z nepatrného semene vyroste strom. Poslední varování a poselství o milosti zazní „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku a národu“ (Zjevení 14,6), „aby z pohanů si Bůh povolal svůj lid“ (Skutky 15,14), „a země bude ozářena Boží slávou“. {PM 38.3}

6. Kapitola – Další naučení z rozsévání semene

Kdykoli člověk něčeho dásáhne v oblasti duchovní nebo hmotné, měl by si uvědomit, že výsledku dosáhl díky Božímu působení. Uvědomme si, jak jsme na Bohu závislí. {PM 39.1}

Z rozsévání semen a z růstu rostlin můžeme vyvodit ještě mnoho dalších cenných naučení. Veďme zvláště děti a mladé lidi, aby se naučili v přírodě poznávat působení Boží moci, aby byli vírou obohaceni. Když pochopí, jak se Bůh úžasně stará o potřeby své velké rodiny a jak s ním máme spolupracovat, poroste jejich víra a budou si plněji uvědomovat, že v jejich každodenním životě se projevuje Boží moc. {PM 39.2}

Bůh stvořil semena, právě tak jako celou zemi, svým slovem. Jeho slovo dává semenům sílu růst a rozmnožovat se. Řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovím rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. „Bůh viděl, že to je dobré.“ 1. Mojžíšova 1,11.12. I dnes semena klíčí v síle Božího slova. Každé semeno, z něhož pučí zelený výhonek ke slunci, svědčí o divotvorné síle slova Stvořitele. „Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí.“ Žalm 33,9. {PM 39.3}

Kristus učil své následovníky, aby se modlili: „Náš denní chléb dej nám dnes.“ Matouš 6,11. Ukázal na květiny a ujistil je: „Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, …neobleče tím spíše vás?“ Matouš 6,30. Ježíš Kristus stále odpovídá na tuto modlitbu a plní dané ujištění. Neviditelná moc stále člověku pomáhá, aby mohl získat potravu a oděv. Bůh používá mnoho prostředků, aby ze zdánlivě zahozeného semene vyrostla živá rostlina. Dává všechno potřebné v pravé míře, aby mohla dozrát žeň. Nádhernými slovy to vyjádřil žalmista v Žalmu 65,10-12. {PM 39.4}

„Navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ,

velmi bohatou ji činíš.

Boží potok je naplněn vodou,

pečuješ jim o obilí,

ano, máš o zemi péči:

zavlažuješ brázdy, kypříš hroudy,

vydatnými prškami ji činíš vláčnou,

žehnáš tomu, co z ní raší.

Ty svou dobrotou celý rok korunuješ,

ve tvých stopách kane tučnost.“ {PM 39.5}

Bůh vládne nad celým vesmírem. Příroda se řídí svými zákony. Všechno se podřizuje vůli Stvořitele. Boha poslouchají mraky, slunce, rosa a déšť, vítr a bouře. Klíčící obilí se podrobuje přírodním zákonům, a proto vyrůstá ze země „nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu“ Marek 4,28. Nevzpírá se Božímu působení, a proto se jednotlivé části vyvíjejí v příslušném období. Má si snad člověk stvořený k Božímu obrazu, obdařený rozumem a řečí, jako jediný nevážit Božích darů a nemá se podvolovat Boží vůli? Má snad jediná pozemská bytost obdařená rozumem působit na světě zmatek? {PM 40.1}

Ve všem, co směřuje k udržení lidského života, můžeme pozorovat působení Boží a lidské činnosti. Člověk nemůže sklízet tam, kde nezaséval. Aby však mohlo semeno růst, musí působit i Boží prostředky — sluneční svit a déšť, rosa a mraky. Tato zásada platí ve všech odvětvích života, v každém oboru studia a vědy. Platí to také v duchovní oblasti, při vytváření naší povahy, v každé oblasti křesťanské činnosti. Musíme vykonat svůj díl, ale musíme si také uvědomit, že bez působení Boží moci nikdy nedosáhneme správných výsledků. {PM 40.2}

Kdykoli člověk něčeho dosáhne v oblasti duchovní nebo hmotné, měl by si uvědomit, že výsledku dosáhl díky Božímu působení. Uvědomme si, jak jsme na Bohu závislí. Vkládáme příliš mnoho důvěry v člověka, příliš mnoho spoléháme na lidské schopnosti. Příliš málo důvěřujeme moci, kterou nám Bůh chce poskytnout. „Jsme spolupracovníci na Božím díle.“ 1. Korintským 3,9. Lidský podíl je nesrovnatelně menší, jestliže se však člověk spojí s Kristem, může v síle, kterou Kristus nabízí, vykonat všechno. {PM 40.3}

Postupný vývoj rostliny ze semene poskytuje naučení pro výchovu dětí. „Nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu.“ Marek 4,28. Toto podobenství vyprávěl Stvořitel nepatrného semene, Dárce životní síly a Vydavatel zákonů, kterými se řídí život rostlin. Pravdy, kterým nás podobenství učí, prakticky prožil ve vlastním životě. Pán Ježíš se řídil v tělesné i duchovní oblasti Božím příkazem růstu, jak jej ukázal na příkladu rostlin. Přeje si, aby podobně rostli všichni mladí lidé. I když byl Vládcem nebes, Králem slávy, stal se malým betlémským dítětem a po určitou dobu byl jako každé jiné dítě odkázán na péči matky. V dětství se choval jako poslušné dítě. Mluvil a jednal jako dítě, ne jako dospělý muž. Vážil si svých rodičů a snažil se jim pomáhat úměrně dětským schopnostem. Na každém stupni svého rozvoje dosahoval dokonalosti, projevoval jednoduchý, přirozený půvab bezhříšného života. Písmo svaté o jeho dětství zaznamenává: „Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.“ Lukáš 2,40. O jeho mládí se pak píše: „A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“ Lukáš 2,52. {PM 40.4}

Podobenství Pána Ježíše vyznačují úlohu rodičů a vychovatelů. Měli by se snažit rozvíjet vlohy mladých lidí, aby v každém údobí života projevovali přirozenou krásu odpovídající danému věku, tak jako se přirozeně rozvíjejí rostliny na zahradě. {PM 41.1}

Nejpůvabnější jsou děti přirozené, nestrojené. Není moudré věnovat jim přehnanou pozornost a opakovat před nimi jejich rozumné výroky. Neměli bychom v nich podporovat

marnivost tím, že vychvalujeme jejich vzhled, slova nebo činy. Neměli bychom je oblékat do drahých a výstředních šatů. To všechno u nich podporuje pýchu a vyvolává závist jejich kamarádů. {PM 41.2}

Děti máme vychovávat prostě. Máme je vést, aby byly spokojeny s malými, užitečnými povinnostmi, s radovánkami a zážitky úměrnými jejich věku. Dětství odpovídá stéblu v podobenství. Stéblo má také svoji zvláštní krásu. Nevnucujme dětem předčasnou dospělost. Ať si udrží svěžest a půvab raných let tak dlouho, jak je to možné. {PM 41.3}

I malé děti mohou prožívat křesťanství úměrně svému věku. Bůh od nich neočekává nic víc. Rodiče by jim měli vštěpovat duchovní skutečnosti. Měli by jim poskytnout každou možnou příležitost, aby se jejich povaha utvářela podle vzoru povahy Ježíše Krista. {PM 41.4}

Podle Božích zákonů v přírodě každá příčina vede zákonitě k nějakým důsledkům. Žeň ukáže, zdali jsme dobře zaseli. Líného pracovníka odsoudí jeho dílo. Žeň bude svědčit proti němu. Podobně je tomu i v duchovní oblasti: věrnost každého pracovníka můžeme měřit podle výsledků jeho práce. Žeň ukáže, jak pracoval, zda byl pilný nebo líný. Každý z nás tímto způsobem rozhoduje o svém věčném údělu. {PM 41.5}

Každé semeno přinese úrodu podle svého druhu. Stejná zásada platí i v lidském životě. Všichni bychom měli zasévat semena soucitu, přátelství a lásky, protože budeme sklízet to, co zaséváme. Každý projev sobectví, sebelásky a nadřazenosti, každý čin, kterým sledujeme jen vlastní uspokojení, přinese odpovídající žeň. Kdo žije jen pro sebe, zasévá pro sobectví a sklidí zánik. {PM 41.6}

Bůh nezahubí nikoho. Každý, kdo bude zatracen, se zahubí sám. Kdo umlčuje varovný hlas svědomí, zasévá semeno nevíry, které přinese jistou žeň. Když faraon v době Mojžíšově zavrhl první Boží varování, zasel semeno zatvrzelosti a sklidil také zatvrzelost. Bůh jej nenutil k nevíře. Faraon zasel semeno nevíry a ono mu přineslo úrodu podle svého druhu. Pokračoval ve svém odporu proti Bohu, až byla jeho země zpustošena, až se musel dívat na vychladlé tělo svého prvorozeného syna a prvorozených v celé své rodině i po celém Egyptě, až vody Rudého moře přikryly jeho koně, vozy a bojovníky. Jeho příběh odstrašujícím způsobem dokazuje pravdivost slov: „Co člověk zaseje, to také sklidí.“ Galatským 6,7. Kdyby si to lidé uvědomovali, dávali by větší pozor, jaké semeno zasévají. {PM 41.7}

Když zaseté semeno přinese úrodu a sklizené zrno opět zasejeme, sklizeň se zmnohonásobí. Tato zákonitost platí i pro náš vztah k druhým. Každý čin, každé slovo je semenem, které přinese úrodu. Každý projev ohleduplné laskavosti, poslušnosti nebo sebezapření vyvolá podobné jednání v druhých a jejich prostřednictvím opět v dalších. Podobně je semenem každý projev závisti, zloby nebo nepřátelství. Vyroste z něho „jedovatý kořen“ (Židům 12,15), který ovlivní mnohé. Na jak velký počet dalších lidí

zapůsobí tito „mnozí“! Tak pokračuje rozsévání dobra i zla jak pro časnost, tak i pro věčnost. {PM 42.1}

Podobenství o rozsévání semene nás učí štědrosti v duchovní i hmotné oblasti. Pán říká: „Blaze vám, kteří budete osévat zemi všude zavlažovanou.“ Izajáš 32,20. „Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.“ 2. Korintským 9,6. „Osévat zemi všude zavlažovanou“ znamená stále rozdávat Boží dary. Znamená to dávat všude, kde Boží dílo nebo potřeby lidí vyžadují naši pomoc. Nepřivede nás to nikdy k nouzi. „Kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.“ 2. Korintským 9,6. Rozsévač rozmnožuje obilí tím, že je rozsévá. Stejnou zkušenost prožijí všichni, kteří věrně rozdávají Boží dary. Štědrostí své dary znásobují. Bůh jim slíbil dostatek, aby mohli stále rozdávat. „Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína.“ Lukáš 6,38. V podobenství o setí a sklizni je zahrnuto ještě něco více. Když se s druhými dělíme o Boží dary, pak tento důkaz naší lásky a soucitu vzbudí u obdarovaného vděčnost k Bohu. Půda jeho srdce se tím připraví, aby přijala semeno duchovní pravdy. Kristus svěřil rozsévači semeno a způsobí, že zaseté semeno vzklíčí a přinese úrodu pro věčný život. {PM 42.2}

Zaséváním zrna do půdy znázornil Pán Ježíš svou vlastní oběť, kterou přinesl pro naše vykoupení. Prohlásil: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ Jan 12,24. Podobně i Kristova smrt přinese žeň pro Boží království. Tak jako v rostlinné říši platí zákon, že umírající semeno dává nový život, tak bude věčný život výsledkem smrti Spasitele. {PM 42.3}

Každý, kdo chce jako Kristův spolupracovník přinášet ovoce, musí nejprve „padnout do země“ a zemřít. Jeho život musí být vhozen do brázdy potřeb tohoto světa. Sebeláska a sobecké zájmy musí zemřít. Zákon sebeobětování je však zákonem sebezáchovy. Obilí pohřbené do země přinese úrodu a nové obilí bude opět zaseto, tím se sklizeň násobí. Hospodář zachová své obilí tím, že je zaseje do půdy. Podobná zásada platí i v lidském životě. Dávat znamená žít. Lidé, kteří se ochotně zasvětí službě Bohu i lidem, si uchovají život. Jestliže na tomto světě položí život pro Krista, uchovají si jej pro věčné království. {PM 42.4}

Semeno umírá, aby povstalo k novému životu. To nám má znázornit vzkříšení. Každý člověk, který miluje Boha, bude znovu žít v Božím království. O lidském těle, které zanikne v hrobě, Bůh řekl: „Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v ponížení, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci.“ 1. Korintským 15,42.43. {PM 43.1}

To jsou jen některá z naučení, která můžeme vyvodit z přírody, z podobenství o rozsévači a semenu. Rodiče a vychovatelé by měli tato naučení dětem vštěpovat názorně. Dovolte dětem, aby samy připravily půdu a zasely semeno. Při práci na zahradě jim můžete vysvětlit, že naše srdce je také zahradou, do které padají dobrá i špatná semena. Tak jako

zahradu musíme připravit pro setí, tak musí být i lidské srdce připravené pro semeno pravdy. Při zasévání různých semen můžete dětem vyprávět o smrti Pána Ježíše. Když vyraší první výhonky, můžete jim vyprávět o vzkříšení. V době dalšího růstu rostlin máte možnost vyvozovat jiná naučení z přírodních zákonů. {PM 43.2}

Mladé lidi bychom měli vyučovat podobným způsobem. Měli bychom je naučit obdělávat půdu. U každé školy by měl být kus orné půdy. Taková pole bychom měli považovat za Boží učebnu. Na přírodu bychom se měli dívat jako na Boží učebnici. Děti se z ní mají učit a čerpat vědomosti, které zušlechťují lidské nitro. {PM 43.3}

Člověk se může neustále učit z obdělávání půdy. Jestliže někdo začne pracovat na půdě, která dosud ležela ladem, nemůže čekat ihned úrodu. Nejdříve musí vynaložit mnoho píle, usilovné a vytrvalé práce, aby připravil půdu pro setí. Stejné zásady platí i při rozsévání duchovního semene v lidských srdcích. Lidé, kteří chtějí dosáhnout úspěchu při rozsévání semena pravdy, musí mít Boží slovo ve svém srdci. Zjistí, že neúrodnou půdu lidských srdcí zúrodní podmaňujícím vlivem Duch svatý. Bez pečlivé přípravy půdy nepřinese semeno úrodu. Totéž platí o půdě lidského srdce. Duch svatý je musí vyčistit a ukáznit dříve, než může přinášet plody k Boží slávě. {PM 43.4}

Půda nevydá svá bohatství, jestliže na ní pracujeme jen tehdy, když na to máme náladu. Vyžaduje promyšlený, každodenní zájem. Čas od času ji musíme do hloubky přeorat, abychom odstranili plevel, který olupuje dobré semeno o výživu. Žeň připravují jak oráči, tak ti, kdo rozsévají. Nikdo nemusí stát na poli nad troskami svých nadějí. {PM 43.5}

Bůh požehná lidem, kteří obdělávají půdu a vyvozují z přírody pro sebe duchovní naučení. Když hospodář obdělává půdu, neví, jaké poklady jej očekávají. Měl by se sám učit, ale přitom by neměl pohrdat radami zkušenějších a neměl by odmítat poučení moudrých lidí. To všechno je součástí jeho výchovy. Obdělávání půdy se může pro člověka stát prostředkem k výchově a vzdělání. {PM 43.6}

Náš Stvořitel, Král nebes, působí, že semeno klíčí, ve dne i v noci o něj pečuje, dává mu sílu k růstu. Mnohem více se však zajímá a pečuje o své děti. {PM 44.1}

Zatímco zemědělci zasévají semena, aby uchovali náš pozemský život, nebeský Rozsévač rozsévá do srdcí semeno, které přinese užitek pro život věčný. {PM 44.2}

7. Kapitola – Jako kvas

(Matouš 13,33; Lukáš 13,20.21)

Aby mohlo dojít k žádoucí změně, musí do těsta přijít kvas — činitel, který přichází z vnějšku. Podobně i hříšník musí přijmout Boží milost, aby mohl vstoupit do království slávy. {PM 45.1}

Proroka z Galileje si přišli poslechnout také mnozí vzdělaní a vlivní muži. Někteří z nich si zvědavě a se zájmem prohlíželi zástup, který se shromáždil kolem Pána Ježíše, když kázal u jezera. Ve velkém davu lidí byly zastoupeny všechny vrstvy společnosti. Byli mezi nimi nuzní, nevzdělaní, otrhaní žebráci i zloději s vypáleným znamením na obličeji, lidé tělesně postižení, tuláci, kupci i povaleči, lidé vysoce postavení i prostí, bohatí i chudí. Všichni se tlačili, aby mohli dobře slyšet slova Ježíše Krista. Když si vzdělaní muži prohlíželi tak zvláštní zástup, kladli si otázku: „Tvoří takoví lidé Boží království?“ Spasitel jim znovu odpověděl podobenstvím: {PM 45.2}

„Království nebeské je jako kvas, který žena vmísí do tří měřic mouky, až se všecko prokvasí.“ Matouš 13,33. {PM 45.3}

Židé považovali kvas za symbol hříchu. O velikonocích měli ze svých obydlí vynést veškerý kvas, tak jako měli odstraňovat hřích ze svých srdcí. Pán Ježíš varoval své učedníky: „Mějte se na pozoru před kvasem farizeů, to jest před pokrytectvím.“ Lukáš 12,1. Apoštol Pavel psal o „kvasu zla a špatnosti“ 1. Korintským 5,8. V podobenství Pána Ježíše však kvas představuje Boží království. Znázorňuje přetvářející a oživující moc Boží milosti. {PM 45.4}

Nikdo není tak špatný a neklesl tak hluboko, aby jej Boží moc nemohla změnit. Duch svatý vzbudí nový život a obnoví ztracený Boží obraz v každém, kdo se mu odevzdá. {PM 45.5}

Člověk se nemůže přetvořit vlastní vůlí. Nemá v sobě sílu, která by mohla způsobit takovou změnu. Aby mohlo dojít k žádoucí změně, musí do těsta přijít kvas — činitel, který přichází z vnějšku. Podobně i hříšník musí přijmout Boží milost, aby mohl vstoupit do království slávy. Veškerá kultura a vzdělání, které nabízí svět, nemohou z hříšného člověka vytvořit poslušné Boží dítě. Přetvářející sílu může poskytnout jedině Bůh. Pouze Duch svatý může způsobit potřebnou změnu. Každý, kdo chce dosáhnout spasení, se musí podřídit moci Ducha svatého bez ohledu na to, zda je vysoce postavený nebo prostý, bohatý nebo chudý. {PM 45.6}

Přidáme-li do těsta kvas, působí uvnitř, ale brzy se to projeví i navenek. Podobně působí i Boží milost, obnovuje srdce, a tím mění celý život. Pán nepřijímá pouze vnější změnu. Někteří lidé se snaží opravit nebo napravit ten či onen zlozvyk. Doufají, že se tímto

způsobem stanou křesťany, berou však věc za nesprávný konec. Změna musí začít v srdci. {PM 46.1}

Mezi pouhým vyznáním víry a přijetím pravdy do srdce je velký rozdíl. Nestačí jen znalost pravdy. Můžeme pravdu znát, ale přitom se nemusí změnit způsob našeho myšlení. Obrácení a posvěcení musí zasáhnout srdce. {PM 46.2}

Radost z poslušnosti neprožije nikdy člověk, který se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost, nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad. Vyvěrá z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božímu zákonu. Vede nás k vhodnému jednání, protože je to tak správné a protože se to líbí Bohu. {PM 46.3}

Velkou pravdu o změně srdce vlivem Ducha svatého vyjadřují slova Pána Ježíše určená Nikodémovi: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží… Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Jan 3,3-8. {PM 46.4}

Apoštol Pavel napsal pod vlivem Ducha svatého: „Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar.“ Efezským 2,4-9. {PM 46.5}

Kvas působí neviditelně, ale prostupuje celým těstem. Rovněž kvas pravdy působí skrytě, tiše a trvale, přetváří celého člověka. Zušlechtí a ovládne jeho přirozené sklony, vštípí mu nové myšlenky, nové pocity a pohnutky. Představí člověku nový vzor povahy — život Ježíše Krista. Mění myšlení, povzbuzuje schopnosti a nadání k novému způsobu činnosti. Neobdaří člověka novými schopnostmi, posvětí ty schopnosti, které člověk měl už dříve. Probouzí lidské svědomí. Vytváří v naší povaze potřebné vlastnosti, abychom mohli pracovat pro Boha. {PM 46.6}

Často vyvstává otázka: Proč u takového množství lidí, kteří vyznávají víru v Boží slovo, není patrna změna v řeči, pohnutkách a povaze? Proč nesnášejí, když se někdo postaví proti jejich plánům a zájmům, proč mají neposvěcenou povahu, proč používají hrubá, panovačná a prudká slova? V jejich životě můžeme sledovat stejnou sebelásku, sobecké uspokojování, stejně náladová a neuvážená slova, jaká se projevují v životě nevěřících. Vykazují takovou samolibou pýchu, podléhají přirozeným sklonům ke zlému a mají zvrácené povahové rysy, jako kdyby vůbec neznali pravdu. Nejsou obrácení, a to je příčina všech nedostatků. Jejich

srdce nezasáhl kvas pravdy. Nikdy mu nedali příležitost, aby na ně zapůsobil. Jejich zděděné a vypěstované sklony k hříchu se nepodřídily jeho přetvářející moci. V jejich životě nevidíme přítomnost Kristovy milosti a víru v jeho moc, která přetváří lidské povahy. {PM 47.1}

„Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ Římanům 10,17. Písmo je důležitým prostředkem při obnově lidské povahy. Pán Ježíš se modlil: „Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ Jan 17,17. Kdo studuje a plní Boží slovo, pocítí ve svém srdci vliv, který odstraňuje všechny nesprávné vlastnosti. {PM 47.2}

Duch svatý přichází, aby nás usvědčoval z hříchu, víra působí prostřednictvím lásky Ježíše Krista a přetváří celou naši bytost podle vzoru Pána Ježíše. Pak nás Bůh může použít, abychom konali jeho vůli. Moc, kterou jsme obdrželi, se začne projevovat zvnitřku navenek. Povede nás, abychom zvěstovali jiným pravdu, kterou jsme sami přijali. {PM 47.3}

Pravda Božího slova nabízí řešení velkého lidského problému, vnitřní změny. Může ji způsobit pouze víra. Nedomnívejme se, že tyto pravdy jsou příliš vznešené a svaté, než abychom je mohli přenést do každodenního života. Pravdy Božího slova sice přesahují možnosti lidského chápání, ale přesto se má v nás projevovat jejich vliv. Mají prostoupit všechny, velké i malé záležitosti našeho života. {PM 47.4}

Jestliže přijmeme kvas pravdy do srdce, usměrní naše přání, očistí naše myšlenky a zušlechtí naši povahu. Oživí duchovní schopnosti a duševní síly. Zvýší naši schopnost projevovat city, lásku. {PM 47.5}

Svět se dívá na člověka, který prožívá Boží zásady, jako na záhadu. Sobecký a peníze milující člověk žije jen proto, aby získal majetek, pocty a požitky světa. Vůbec nemyslí na Boží království. Následovník Ježíše Krista nemůže těmto věcem nikdy věnovat svůj veškerý zájem. Pracuje a zapírá se pro Krista, aby se mohl zúčastnit díla záchrany lidí, kteří žijí na světě bez Krista a bez naděje. Svět nemůže rozumět člověku, který se zajímá o věčné hodnoty. Kristova láska se svou zachraňující mocí vstoupila do jeho srdce. Tato láska ovládne všechny ostatní pohnutky a povznese člověka nad zhoubný vliv světa. {PM 47.6}

Boží slovo má mít posvěcující vliv na naše vztahy ke všem členům lidské společnosti. Kvas pravdy nevyvolává řevnivost, ctižádost a touhu po prvních místech. Skutečná láska nebeského původu není sobecká a náladová. Není závislá na lidské chvále. Jestliže člověk přijímá Boží milost, jeho srdce přetéká láskou k Bohu a k lidem, za které Kristus zemřel. Takovému člověku nejde o lidské uznání. Nemiluje druhé proto, že mu také prokazují lásku, protože se mu líbí nebo uznávají jeho zásluhy, ale proto, že jsou vykoupeným vlastnictvím Ježíše Krista. Jestliže někdo nechápe nebo překrucuje jeho pohnutky, slova a činy, neuráží se, ale jde dál svou cestou. Je laskavý a ohleduplný, není domýšlivý, ale má vždy naději, důvěřuje Boží milosti a lásce. {PM 48.1}

Apoštol Petr nás vyzývá: „Ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ 1. Petrův 1,15.16. Kristova milost má ovládat naše jednání a náš hlas. Její účinky se projeví slušností, zdvořilostí, vzájemnou ohleduplností, v laskavých a povzbudivých slovech. V takovém prostředí přebývají i andělé. Ze života takového člověka vychází příjemná vůně, která vystupuje k Bohu jako vůně oběti. Láska se projevuje v laskavosti, dobrotě, shovívavosti a trpělivosti. {PM 48.2}

Mění se i vzhled člověka. Přítomnost Ježíše Krista v srdcích lidí, kteří jej milují a zachovávají jeho přikázání, vyzařuje z jejich tváří. Pravda je patrná i na jejich obličejích. Můžeme na nich pozorovat pravý nebeský pokoj. Můžeme na nich pozorovat dobrotu větší než lidská láska. {PM 48.3}

Kvas pravdy přetváří celého člověka. Z hrubce dělá člověka zdvořilého, ze sobce štědrého. Nečisté očišťuje, umývá je v krvi Beránka. Svou životodárnou mocí vede celého člověka, aby žil podle Božích zásad. Člověk ve svém lidství přijímá Boží povahu. Dokonalost lidské povahy pak oslavuje Krista. Pokaždé, když dojde k takovým změnám, andělé zpívají chvalozpěvy Bohu. Otec i Syn se radují z každého člověka, který se nechal přetvořit podle Božího vzoru. {PM 48.4}

8. Kapitola – Skrytý poklad

(Matouš 13,44)

Pole s pokladem představuje celou Bibli, poklad je symbolem evangelia. Boží slovo nabízí větší bohatsví než všechna naleziště zlata a poklady tohoto světa. {PM 49.1}

„Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všecko, co má, a koupí to pole.“ Matouš 13,44. {PM 49.2}

V dávných dobách bylo běžné, že lidé ukrývali své poklady v zemi. Mohli totiž přijít o svůj majetek různým způsobem: často docházelo ke krádežím a loupežím. Nastala-li změna ve vládě, byly těm, kteří měli velký majetek, uloženy vysoké daně. Kromě toho hrozilo zemi stálé nebezpečí, že ji napadnou a zpustoší nepřátelská vojska. Proto se lidé snažili zachránit svůj majetek tím, že jej ukryli. Za bezpečné místo úkrytu pokládali zemi. Často se však zapomnělo, na kterém místě byl poklad zakopán. Majitel pokladu mohl zemřít. Také vězení nebo vyhnanství jej mohlo navždy odloučit od jeho pokladu. Bohatství, které tak starostlivě přechovával, čekalo, až je někdo náhodně objeví. V době Pána Ježíše nebylo nic neobvyklého, když se v neobdělané půdě našly staré mince nebo zlaté a stříbrné šperky. {PM 49.3}

Někdo si pronajal kus pole a při orbě našel zakopaný poklad. Když viděl, že má na dosah ruky bohatství, ponechal zlato v úkrytu, vrátil se domů a prodal všechno, co měl, aby si mohl koupit pole i s pokladem. Jeho rodina i sousedé si o něm mohli myslet, že jedná pošetile. V neobdělaném poli neviděli žádnou hodnotu. On však věděl, co dělá. Když pole koupil, prozkoumal každou jeho část, aby vybral celý poklad, který získal. {PM 49.4}

Toto podobenství znázorňuje, jakou cenu má nebeský poklad a jaké úsilí musíme vynaložit, abychom ho získali. Muž, který našel poklad na poli, byl hotov rozloučit se se vším, co měl a rozhodl se vynaložit všechno úsilí, aby skrytý poklad získal. Podobně i pro toho, kdo nalezl nebeský poklad, nebude žádná námaha příliš těžká a žádná obět příliš velká, aby získal poklady pravdy. {PM 49.5}

Pole s pokladem v podobenství představuje celou Bibli, poklad je symbolem evangelia. Boží slovo nabízí větší bohatství než všechna naleziště zlata a poklady tohoto světa. {PM 50.1}

Jak je poklad ukrytý

Mnozí lidé považují poklady evangelia za skryté. Myslí si, že jsou moudří, zpychli učením marné filozofie, nechápou krásu, moc a tajemství plánu vykoupení. Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší, mají rozum, ale skrytý poklad nevnímají. {PM 50.2}

Člověk může projít okolo pokladu a vůbec si toho nemusí být vědom. Nebo může usednout ke kmeni stromu, aby si odpočinul, a přitom vůbec nepostřehne, že mezi kořeny je ukryto bohatství. A právě tak tomu bylo se Židy. Bůh jim svěřil zlatý poklad pravdy. Sám Kristus ustanovil židovskou bohoslužbu, která nesla pečeť nebes. Velké pravdy o vykoupení zahalil do obrazů a symbolů. Když však Kristus přišel, Židé nepoznali, že se na něm naplnily všechny tyto předobrazy. Měli sice ve svých rukou knihy Starého zákona, ale tradice, kterou si předávali z pokolení na pokolení a lidský výklad Bible jim zakrývaly pravdu, kterou Ježíš Kristus ztělesňoval. Unikal jim duchovní význam Písma. Bůh jim otevřel pokladnici poznání, ale oni to nepochopili. {PM 50.3}

Bůh svou pravdu před lidmi neskrývá. Lidé si ji zatemňují sami, svým jednáním. Ježíš Kristus podal židovskému národu dostatek důkazů, že je Mesiáš, jeho učení však vyžadovalo rozhodnou změnu jejich života. Poznali, že přijetím Krista by se museli zříci svých oblíbených tradic a zvyklostí, sobeckých a bezbožných zvyků. Aby mohli přijmout neměnnou, věčnou pravdu, museli by přinést oběť. Proto nechtěli uznat ani nejpádnější důkaz, který jim Bůh mohl dát, aby uvěřili v Krista. Prohlašovali, že věří starozákonním spisům, ale odmítali uznat jejich svědectví o životě a povaze Ježíše Krista. Nechtěli se nechat přesvědčit. Obávali se, že by museli prožít obrácení a vzdát se svých předsudků. Měli mezi sebou poklad evangelia — Ježíše Krista — Cestu, Pravdu a Život, odmítli však největší dar, jaký jim mohla nebesa poskytnout. {PM 50.4}

„Přesto v něho uvěřili i mnozí z předních mužů, ale kvůli farizeům se k němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagógy.“ Jan 12,42. Přesvědčili se, věřili, že Ježíš je Boží Syn, neměli však odvahu veřejně se k němu přiznat. To se neslučovalo s jejich ctižádostivými zájmy. Neměli tak velkou víru, aby mohli přijmout nebeský poklad. Toužili po světských statcích. {PM 50.5}

I dnes se lidé velmi horlivě snaží získat pozemské hodnoty. Jsou naplněni sobeckými a ctižádostivými myšlenkami. Chtějí získat majetek, věhlas nebo moc, a proto kladou lidské zvyky, tradice a požadavky nad požadavky Boží. Poklady Božího slova pro ně zůstávají skryté. {PM 50.6}

„Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.“ 1. Korintským 2,14. {PM 50.7}

„Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.“ 2. Korintským 4,3.4. {PM 51.1}

Cena pokladu

Spasitel viděl, že se lidé plně oddali honbě za pozemským ziskem a zapomněli na věčné hodnoty. Chtěl tento stav změnit. Chtěl zlomit omamné kouzlo, které člověka ochromuje. Prohlásil: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač

získá člověk svůj život zpět?“ Matouš 16,26. Pán Ježíš představoval hříšnému lidstvu lepší svět, na který pozapomněli, aby si znovu uvědomili, že existují i věčné hodnoty. Vedl je na práh věčnosti ozářené nepopsatelnou Boží slávou a ukazoval jim nebeský poklad. {PM 51.2}

Hodnota tohoto pokladu převyšuje cenu zlata nebo stříbra. Ani bohatství všech nalezišť na zemi se s ním nemůže měřit. {PM 51.3}

„Propastná tůň praví: ‚Ve mně není‘,

moře říká: ‚Já ji nemám‘.

Nelze ji získat za lístkové zlato,

její hodnota se nevyváží stříbrem,

nemůže být zaplacena ofírským zlatem,

vzácným karneolem či safírem.

Nedá se srovnat se zlatem či se sklem

ani směnit za věci z ryzího zlata,

natož za korál a křišťál;

moudrost má větší cenu než perly.“

Jób 28,14-18. {PM 51.4}

To je poklad, který můžeme najít v Písmu. Bible je velkou Boží učebnicí, jeho výchovným prostředkem. Bible obsahuje základ pravé vědy. V Božím slově se můžeme setkat s každým oborem vědění. Především však obsahuje tu největší vědu, vědu o spasení. Bible je nalezištěm nevyčerpatelného bohatství Ježíše Krista. {PM 51.5}

Skutečné vyšší vzdělání člověk získá studiem a plněním Božího slova. Jestliže však Bibli vymění za jiné knihy, které nevedou k Bohu a nebeskému království, pak nedosáhl plného vzdělání. {PM 51.6}

Příroda v sobě zahrnuje podivuhodné naučení. Boží pravdy můžeme pozorovat na zemi, v moři i na obloze. Celá příroda nás učí o nebeské moudrosti a věčné pravdě. Hříšný člověk jí však nerozumí. Hřích zatemnil jeho rozhled, neumí si přírodu vysvětlit, aniž by ji kladl nad Boha. Pravé učení nepůsobí na mysl těch, kdo zavrhují Boží slovo. Naučení z přírody převrátili a zkreslili natolik, že odvádí jejich mysl od Stvořitele. {PM 51.7}

Mnozí lidé pokládají lidskou moudrost za vyšší, než je moudrost Ježíše Krista. Na Bibli se dívají jako na něco staromódního, bezvýznamného a nezajímavého. Lidé, kteří se však nechali probudit Duchem svatým, to vidí jinak. Uvědomují si nezměrnou hodnotu pokladu a

rádi prodají všecko, aby si mohli koupit pole s pokladem. Místo knih, které obsahují domněnky velkých a slavných spisovatelů, si vybrali slovo největšího Mistra a Učitele, jaký kdy na zemi žil. Položil za nás svůj život, abychom v něm mohli mít život věčný. {PM 51.8}

Následky přehlížení pokladu

Satan působí na lidi a přesvědčuje je, že bez Boha mohou získat úžasné poznání. Klamnými důkazy svedl Adama a Evu, aby začali pochybovat o Božím nařízení a přijali jeho názory, které je zavedly k neposlušnosti. Svými výmysly působí dnes právě tak, jako působil v ráji. Vede lidi, aby nedůvěřovali Bohu a přestupovali jeho zákon. Málokdo si uvědomuje důsledky takového jednání. {PM 52.1}

Mnozí mladí lidé úspěšně absolvují všechny stupně škol, vynakládají opravdové úsilí, aby získali plné vzdělání. Jestliže však neví nic o Boží vůli a neřídí se Božími zákony, znehodnocují svůj život. Špatnými návyky ztrácejí úctu k sobě, ztrácejí schopnost sebeovládání, neumějí správně posoudit podstatu a smysl života. Nehospodaří dobře se svými tělesnými a duševními silami. Jestliže se nesnaží žít podle správných a zdravých zásad, propadají zlozvykům a nemohou poznat pravé štěstí. Léta strávená na studiích nemusí člověka naučit správně žít. Jestliže někdo zneužívá své tělesné i duchovní síly, boří chrám svého těla. I když získá nejvyšší vzdělání, jestliže se nenaučí správně žít, vzdal se pokladu, který je cennější nad všechno ostatní. {PM 52.2}

Hledání pokladu

Studujme Boží slovo. Vštěpujme svým dětem biblické pravdy. Je to nevyčerpatelný poklad. Lidé ho většinou nenacházejí, protože ho dostatečně nehledají. Mnohým stačí pouze domněnky o pravdě, spokojí se s povrchním hledáním a jsou přesvědčeni, že znají všechno podstatné. Přijímají výroky druhých jako pravdu, protože jsou příliš leniví, než aby ji sami opravdově a pilně hledali, jak to Písmo znázorňuje vykopáváním skrytého pokladu. Lidské názory jsou nejen nespolehlivé, ale mohou být i nebezpečné, protože na místo Boha stavějí člověka. Výroky lidí zaznívají tam, kde by mělo znít: „Takto praví Pán.“ {PM 52.3}

Kristus je pravda. Jeho slova jsou pravda a mají hlubší význam, než se na první pohled zdá. Všechny Kristovy výroky mají hodnotu, která zdaleka převyšuje jejich neokázalý zevnějšek. Cenu těchto výroků pozná člověk, který se nechá ovlivnit Duchem svatým. Pozná jedinečné drahokamy pravdy, i když mohou být skryté jako poklady. {PM 52.4}

Lidské názory a spekulace nikdy nevedou k lepšímu pochopení Božího slova. Lidé vzdělaní ve filozofii se mnohdy domnívají, že pouze jejich výklady mohou jiným otevřít poklad poznání a zabránit pronikání falešných nauk do církve. Avšak právě tyto výklady zavádějí do církve nesprávné názory a kacířství. Někteří lidé vynakládají velké úsilí, aby objasnili ta místa v Bibli, která považují za nejasná a spletitá. Svým úsilím však velmi často ještě více zatemní to, co se pokoušeli objasnit. {PM 52.5}

Kněží a farizeové si mysleli, že konají velké dílo, když jako učitelé hlásají své vlastní výklady Božího slova. Kristus jim však řekl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží!“ Marek 12,24. Obvinil je, že to, co učí, „jsou jen lidské příkazy“ Marek 7,7. Měli hlásat Boží slovo, a lidé se domnívali, že mu rozumějí. Protože však podle něj nežili, satan je zaslepil, takže nemohli poznat pravý smysl Písma. {PM 53.1}

Podobně jednají mnozí lidé dnes. Mnohé církve se dopouštějí téhož hříchu. Hrozí velké nebezpečí, že stejné chyby jako židovští učitelé se dnes dopustí lidé, které ostatní považují za vzdělané a moudré. Nesprávným výkladem Božího slova a falešným pojetím pravdy přivádějí posluchače do zmatku a zahalují je tmou. {PM 53.2}

Nemusíme číst Bibli při blikavém světle tradice nebo lidských dohadů a domněnek. Vysvětlovat Písmo lidskými tradicemi a názory je totéž, jako kdybychom se pokoušeli přidat slunci světlo nějakou pochodní. Boží slovo nepotřebuje blikavé světlo pochodní, aby se ukázala jeho velkolepost. Vždyť Bible zjevuje světlo — Boží slávu. Ve srovnání s ním pobledne každé jiné světlo. {PM 53.3}

Musíme však Bibli opravdově studovat a vážně zkoumat. Jasné poznání pravdy není nikdy výsledkem lenosti. Ani prospěch v časných věcech nezískáme bez opravdového, trpělivého a vytrvalého úsilí. Chce-li někdo dosáhnout úspěchu v práci, musí se do ní pustit s odhodláním a vírou, že dosáhne cíle. Podobně nemůžeme očekávat, že získáme duchovní vzdělání bez opravdového úsilí. Kdo chce najít poklad pravdy, musí konat a hledat právě tak, jako kope horník, aby vytěžil bohatství ukryté v zemi. Polovičatá práce konaná bez zájmu není nic platná. Staří i mladí musí Boží slovo nejen číst, ale vážně a opravdově ho zkoumat, hledat pravdu jako skrytý poklad. Kdo tak jedná, získá odplatu. Kristus rozšíří jeho duchovní schopnosti. {PM 53.4}

Naše spasení závisí na poznání pravdy obsažené v Bibli. Bůh si přeje, abychom poznali pravdu. Zkoumejme Písmo svaté s opravdovým zájmem! Prohledávejme Bibli jako horník prozkoumává zemi, aby našel žíly zlata. Neustávejme ve studiu, dokud nebudeme mít jistotu, že máme správný vztah k Bohu a že víme, co od nás očekává. Ježíš Kristus slíbil: „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ Jan 14,13.14. {PM 53.5}

Charakterově ryzí a nadaní lidé někdy postřehnou věčné hodnoty, často jim však nerozumějí, protože jim viditelné věci zatemňují slávu věcí neviditelných. Kdo chce úspěšně hledat skrytý poklad, musí mít vyšší cíle než jen časné věci. Hledání pokladu musí zasvětit všechny síly a schopnosti. {PM 54.1}

Neposlušnost uzavřela již mnoha lidem dveře poznání, které mohli získat z Písma. Pochopit, to znamená uplatnit Boží příkazy. Bibli nemůžeme přizpůsobovat lidským předsudkům a zájmům. Mohou jí porozumět jen ti lidé, kteří pokorně hledají pravdu, aby podle ní mohli žít. {PM 54.2}

Ptáš se: Co mám dělat, abych byl spasen? Než začneš studovat Bibli, odlož své předsudky, vlastní i převzaté domněnky. Zkoumáš-li Písmo jen proto, abys v něm našel potvrzení svých názorů, nikdy nepoznáš pravdu. Čti Písmo, abys poznal, co říká Pán. Jestliže se při studiu Bible přesvědčíš, že tvé názory nesouhlasí s pravdou, nevykládej pravdu tak, aby odpovídala tvému přesvědčení, ale přijmi světlo, které ti Pán ukázal. Bud pozorný a vnímavý, abys mohl poznat úžasné bohatství Božího slova. {PM 54.3}

Víra v Krista jako ve Vykupitele světa vyžaduje vnímavou mysl řízenou srdcem, které umí rozeznat a ocenit nebeský poklad. Takovou víru nemůžeme oddělit od pokání a změny povahy. Věřit znamená nalézt a přijmout poklad evangelia se všemi povinnostmi, které ukládá. {PM 54.4}

„Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3,3. Můžeme se domnívat, můžeme si leccos představovat, ale bez pohledu víry nemůžeme poklad spatřit. Kristus obětoval svůj život, aby nám zajistil poklad nesrovnatelné ceny. Avšak bez znovuzrození z víry v jeho krev nikdo nedosáhne odpuštění hříchů, nikdo nezíská věčný poklad. {PM 54.5}

Musíme se nechat oslovit Duchem svatým, abychom mohli poznat pravdy Božího slova. Krásy přírody můžeme pozorovat jen tehdy, když je ozáří slunce svým světlem a zažene tmu. Ani poklady Božího slova nemůžeme ocenit, pokud je neozáří paprsky Slunce spravedlnosti. {PM 54.6}

Milující Bůh poslal Ducha svatého, aby zjevoval Boží pravdy lidem, kteří bezvýhradně věří Kristu. Duch svatý zjevuje lidem pravdy, na nichž závisí spasení. Vyznačuje tak jasně cestu života, že na ní nikdo nemusí bloudit. Kdykoli studujeme Bibli, měli bychom prosit, aby nám Duch svatý osvítil čtené slovo. Jen tak můžeme poznat a ocenit poklady Písma. {PM 54.7}

Odměna za hledání

Ať si nikdo nemyslí, že už nemůže dosáhnout vyššího poznání. Schopnosti lidského rozumu je možno změřit, díla lidských tvůrců je možno překonat. Ani nejsmělejší rozlet naší představivosti však nemůže postihnout Boha. Za hranicemi našeho poznání začíná nekonečno. Spatřili jsme pouze záblesk Boží slávy, nekonečného poznání a moudrosti. Doposud jsme pracovali jakoby na povrchu dolu, zatímco bohaté a zlaté žíly se nacházejí hluboko pod povrchem. Očekávají jako odměna na toho, kdo je bude hledat. Musíme kopat stále hlouběji, abychom mohli získat velkolepé poklady. Pravou vírou si člověk může přivlastnit bohatství Božího vědění. {PM 54.8}

Kdo zkoumá Písmo v Duchu Ježíše Krista, nezůstane bez odměny. Je-li člověk ochotný nechat se poučit jako dítě, podřídí-li se plně Bohu, najde v Božím slově pravdu. Kdyby lidé poslouchali Boží nařízení, porozuměli by plánu Boží vlády. Nebesa by jim ke studiu otevřela komnaty milosti a slávy. Lidé by byli úplně jiní, než jsou dnes, protože zkoumání

pokladu pravdy by je zušlechtilo. Tajemství vykoupení a vtělení Ježíše Krista, jeho výkupná oběť, by pro ně nebyly jen neurčité pojmy, jak je tomu nyní, mnohem lépe by je chápali a také by si jich více vážili. {PM 55.1}

V modlitbě před ukřižováním dal Ježíš Kristus světu naučení, které by se nám mělo vrýt do mysli a do srdce. Řekl: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Jan 17,3. To je nejvyšší poznání. Dává člověku sílu. Poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, získané zkušenostmi, přetváří člověka k Božímu obrazu. Umožňuje mu, aby se ovládal, aby všechny své tužby a sklony podřídil nadvládě rozumu. Činí z člověka skutečné dítě a dědice nebes. Člověk se může stýkat s nekonečnou moudrostí, otevírají se před ním poklady celého vesmíru. {PM 55.2}

Takové poznání můžeme získat studiem Bible. Poklad Božího slova může najít každý, kdo je ochotný vynaložit všechno potřebné, jen aby ho získal. {PM 55.3}

„Jestliže přivoláš porozumění a hlasitě zavoláš na rozumnost, budeš-li ji hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha.“ Přísloví 2,3-5. {PM 55.4}

9. Kapitola – Perla

(Matouš 13,45.46)

Duch svatý čeká, že o něj budeme žádat a že ho přijmeme. Znovu ukáže Krista v jeho plnosti. Lidé znovu pochopí cenu vzácné perly {PM 56.1}

Hodnotu zachraňující lásky přirovnává Spasitel k drahocenné perle. Naučení znázorňuje podobenstvím o obchodníkovi, „který kupuje krásné perly“. A když „objeví jednu drahocennou perlu, jde, prodá všecko, co má, a koupí ji“ Matouš 13,45.46. Pán Ježíš je „perlou“ nezměrné ceny. V něm přebývá sláva Otce, plnost božství. On je odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty. V jeho povaze je patrná velebnost Božích vlastností. Z každé stránky Písma vyzařuje jeho světlo. Kristus je dokonale bezúhonný jako čistá bílá perla, nemá vadu ani žádný nedostatek. Člověk nemůže nic přidat k velkému a drahocennému Božímu daru. V Kristu „jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ Koloským 2,3. „On se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením.“ 1. Korintským 1,30. V Kristu máme možnost nalézt odpověď na všechny tužby lidského nitra dnes i v Božím království. Náš Vykupitel je perla tak drahocenná, že ve srovnání s ním všechno ostatní můžeme považovat za ztrátu. {PM 56.2}

Kristus „přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“ Jan 1,11. Boží světlo zazářilo do temnoty světa, „a tma je nepohltila“ Jan 1,5. Všichni lidé nezůstali k daru nebes lhostejní. Obchodník v podobenství představuje ty, kteří upřímně touží po pravdě. V různých národech se vyskytovali důslední a přemýšliví lidé, kteří hledali v literatuře a v náboženství pohanského světa to, co by mohli přijmout za poklad svého života. Také někteří Židé hledali něco, co dosud postrádali. Nespokojili se s formálním náboženstvím, toužili po něčem skutečně duchovním a povznášejícím. Učedníci, které si Pán Ježíš vyvolil, k nim také patřili. Mezi zástupce pohanských národů se řadí Kornélius a etiopský dvořan. Toužili po něčem lepším, po nebeském světle a prosili o ně. Když se seznámili s Ježíšem Kristem, s radostí ho přijali. {PM 56.3}

Podobenství nepředstavuje perlu jako dar. Obchodník ji koupil za cenu všeho, co měl. Mnozí lidé se ptají po smyslu tohoto přirovnání, vždyť Písmo hovoří o Ježíši Kristu jako o daru. Kristus je opravdu dar, ale jen pro ty, kdo mu bez výhrad odevzdají celou svou bytost. Máme se Kristu odevzdat a vědomě žít podle všech jeho požadavků. Vše, co jsme, všechno naše nadání a schopnosti patří Pánu a máme je zasvětit jeho službě. Jestliže se takto plně odevzdáme Kristu, dá se Kristus se všemi nebeskými poklady nám, získáme drahocennou perlu. {PM 57.1}

Spasení je nezasloužený dar, a přesto má být kupován a prodáván. Boží milost nabízí drahocennou perlu ke koupi bez peněz a bez placení. Boží milost nabízí ke koupi všechny nebeské hodnoty. Pokladnice klenotů pravdy je otevřena pro všechny. Pán upozorňuje:

„Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít.“ Žádný meč nebrání průchodu těmito dveřmi. Hlasy zevnitř u dveří volají: Pojď! Spasitel nás upřímně a s láskou zve: „Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl.“ Zjevení 3,8.18. {PM 57.2}

Bohatství Kristova evangelia mohou získat všichni. Spasení mohou dosáhnout nejchudší právě tak jako nejbohatší, nelze je zaplatit žádným pozemským bohatstvím. Spasení dosahujeme, když se odevzdáváme Kristu jako jeho vlastnictví a když jej dobrovolně posloucháme. Ani nejvyšší vzdělání nemůže samo o sobě přivést člověka blíže k Bohu. Farizeové měli všechny časné i duchovní přednosti. Každý z nich se pyšně chlubil: „Jsem bohat, mám všecko, a nic už nepotřebuji!“, a přesto byl každý z nich „ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý“ Zjevení 3,17. Kristus jim nabízel perlu nesmírné ceny. Pohrdavě ji odmítli přijmout. Pán Ježíš jim musel říct: „Celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.“ Matouš 21,31. {PM 57.3}

Spasení si nemůžeme zasloužit. Musíme však o ně usilovat s takovým zájmem a vytrvalostí, jako kdybychom chtěli pro ně zapomenout všechno ostatní na světě. {PM 57.4}

Musíme hledat perlu nesmírné ceny, ne však na pozemských tržištích a světskými způsoby. Cenu, kterou za ni máme zaplatit, nelze vyčíslit hodnotou zlata a stříbra, protože to patří Bohu. Odložme názor, že nějaké časné nebo duchovní výsady nám mohou zajistit spasení. Bůh od nás požaduje poslušnost z lásky. Žádá, abychom se vzdali svých hříchů. Pán Ježíš slíbil: „Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn.“ Zjevení 3,21. {PM 57.5}

Někteří lidé vypadají, jako by stále hledali nebeskou perlu. Nechtějí se však plně vzdát svých zlozvyků. Neumírají svému já, aby v nich mohl žít Kristus. Proto drahocennou perlu nenacházejí. Nepřemohli nesprávnou ctižádost a lásku k světským zábavám. Neberou na sebe kříž a nejdou za Kristem po cestě sebezapření a sebeobětování. Jsou téměř křesťany, ale ne úplně. Zdá se, že jsou blízko Božího království, ale nemohou do něho vstoupit. Být téměř zachráněný, ale ne úplně, to znamená být ne téměř, ale úplně ztracen. {PM 57.6}

Podobenství o obchodníku, který hledá drahocenné perly, můžeme chápat dvojím způsobem: hovoří nejen o lidech, kteří hledají nebeské království, ale také o Kristu, který hledá své ztracené dědictví. Kristus hledá ztracené hodnoty. I v lidstvu, které propadlo hříchu, viděl drahocenné perly. Věděl, že může zachránit i hříchem zasaženého a zkaženého člověka. Spasiteli jsou dražší lidská srdce, v nichž se odehrál boj se satanem a která zachránil mocí své lásky, než ti, kdo nikdy nepoznali hřích. Bůh se nedívá na lidstvo jako na zkažené a bezcenné, dívá se na ně přes Krista a vidí, co by z něho mohla udělat zachraňující láska. Dal ten největší poklad vesmíru, aby koupil perlu. Když ji Kristus nalezl, zasadil ji do své koruny. „Jako drahokamy v čelence budou zářit nad jeho zemí.“ Zacharjáš 9,16. „Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím.“ Malachiáš 3,17. {PM 58.1}

Nejvíce bychom měli přemýšlet o Ježíši Kristu jako o drahocenné perle a o svých možnostech vlastnit tento nebeský poklad. Duch svatý lidem ukazuje drahocennost perly. Doba, kdy působí Duch svatý, je v určitém slova smyslu také dobou, kdy můžeme hledat a nalézat nebeský dar. V době Pána Ježíše mnoho lidí slyšelo evangelium, jejich rozum však zatemňovaly falešné nauky, a proto ve skromném učiteli z Galileje nepoznali toho, kterého poslal Bůh. Když po svém nanebevstoupení Ježíš Kristus dosedl v nebi na trůn a začal konat prostřednickou službu, projevilo se to na zemi působením Ducha svatého. Duch svatý byl seslán o letnicích. Svědkové Ježíše Krista zvěstovali moc zmrtvýchvstalého Spasitele. Nebeské světlo proniklo do zatemnělých myslí lidí, kteří se nechali oklamat nepřáteli Pána Ježíše. Nyní pochopili, že Kristus byl povýšen na „vůdce a spasitele …, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů“ Skutky 5,31. Viděli ho obklopeného nebeskou slávou s nezměrnými poklady v rukou, aby je propůjčil všem, kdo se přestanou proti němu bouřit. Když apoštolové zvěstovali slávu jednorozeného Božího Syna, připojilo se k církvi na tři tisíce lidí. Poznali svůj skutečný stav, pochopili, že jsou hříšní a znečištění zlem, a poznali Ježíše Krista jako svého Přítele a Vykupitele. Duch svatý, který v nich působil, vyvyšoval a oslavoval Krista. Vírou viděli tito věřící v Kristu Spasitele, který snášel ponižování, utrpení a smrt, aby oni nezahynuli, ale měli věčný život. Duch svatý jim zjevoval Krista a oni si začali uvědomovat jeho moc a vznešenost. Vírou k němu vztáhli ruce a zvolali: „Věřím.“ {PM 58.2}

Tito Kristovi následovníci pak rozšířili radostnou zvěst o zmrtvýchvstalém Spasiteli až do nejvzdálenějších končin tehdy známého světa. {PM 58.3}

Do církve ze všech stran přicházeli obrácení lidé. Věřící prožívali duchovní probuzení. Ke křesťanům se přidávali hříšníci a všichni spolu hledali drahocennou perlu. Splnilo se proroctví, že i slabý bude „jako David a dům Davidův… jako anděl Hospodinův“ Zacharjáš 12,8. Každý křesťan viděl ve svém bratru projev Boží dobroty a lásky. Dali na první místo společný zájem, ostatní zájmy zatlačil do pozadí společný cíl. Všechna srdce bila v jednom rytmu. Každý věřící chtěl mít především podobnou povahu jako Ježíš Kristus a chtěl pracovat pro rozšíření jeho království. „Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce … Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost.“ Skutky 4,32.33. „A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.“ Skutky 2,47. Kristův Duch ovládl celou církev, protože našla perlu nesmírné ceny. {PM 59.1}

Tyto události se mají opakovat, a to s ještě větší mocí. Seslání Ducha svatého o letnicích byl raný déšť, pozdní déšť bude ještě vydatnější. Duch svatý čeká, že o něj budeme žádat a že ho přijmeme. Znovu ukáže Krista v jeho plnosti. Lidé znovu pochopí cenu vzácné perly a s apoštolem Pavlem prohlásí: „Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko.“ Filipským 3,7.8. {PM 59.2}

10. Kapitola – Síť

(Matouš 13,47-50)

Ježíš Kristus poodhalil budoucnost a všem ukázal, že o budoucím údělu člověka rozhodne jeho povaha, nikoli příslušnost k církvi. {PM 60.1}

„Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všecko možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhazují ven. Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.“ Matouš 13,47-50. {PM 60.2}

Spouštění sítě představuje kázání evangelia. Přivádí do církve lidi dobré i zlé. Až skončí působení evangelia, nastoupí soud a provede rozdělení. Kristus viděl, jak přítomnost falešných členů v církvi způsobí, že lidé budou o Boží pravdě mluvit nedobře. Když svět uvidí nedůsledný život falešných vyznavačů křesťanství, bude hanobit evangelium. {PM 60.3}

I křesťané mohou klopýtnout, když uvidí, že mnozí nositelé Kristova jména nejsou vedeni jeho Duchem. Přítomnost takových hříšníků v církvi může vést k nebezpečné domněnce, že Bůh přehlíží jejich hříchy. Proto Ježíš Kristus poodhalil budoucnost a všem ukázal, že o budoucím údělu člověka rozhodne jeho povaha, nikoli příslušnost k církvi. {PM 60.4}

Jak podobenství o pleveli, tak podobenství o síti jednoznačně ukazují, že nikdy nenastane doba, kdy se všichni nevěřící obrátí k Bohu. Pšenice a plevel rostou spolu až do žní. Síť vytáhne na břeh dobré i špatné ryby, teprve tam dojde k roztřídění. {PM 60.5}

Tato podobenství rovněž učí, že po soudu už nebude žádná další doba milosti. Až skončí působení evangelia, budou dobří odděleni od zlých. O budoucnosti každého člověka se rozhodne jednou provždy. Bůh si nepřeje, aby kdokoli zahynul. „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvraťte se, odvraťte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ Ezechiel 33,11. Po celou dobu milosti Duch Boží vyzývá lidi, aby přijali dar života. Zahynou jen ti, kdo odmítají působení Ducha svatého. Bůh prohlásil, že hřích musí být vymýcen, protože narušuje život celého vesmíru. Jestliže se někdo nechce rozloučit s hříchem, bude muset s ním zahynout. {PM 60.6}

11. Kapitola – Nové i staré

(Matouš 13,51.52)

V každé době se pravda nově rozvíjí, pro každou generaci Bůh zdůrazňuje určité hledisko pravdy. Všechny staré pravdy jsou důležité. Novým pravdám můžeme porozumět jen tehdy, jestliže jsme pochopili staré. {PM 62.1}

Pán Ježíš učil lid a přitom vychovával učedníky pro jejich budoucí poslání. Každé kázání mělo poučení i pro ně. Když dovyprávěl podobenství o síti, zeptal se jich: „Pochopili jste to všecko?“ Odpověděli mu: „Ano.“ V dalším podobenství jim pak ukázal odpovědnost za pravdy, které přijali. Řekl jim: „Proto každý zákoník, který se stal učedníkem království nebeského, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.“ Matouš 13,51.52. {PM 62.2}

Hospodář nehromadí poklad, který získal. Používá ho k dobru druhých lidí, a tím jeho poklad roste. Hospodář má drahocenné věci, nové i staré. Kristus tím chtěl učedníkům vysvětlit, že svěřenou pravdu mají sdělovat dalším. Poznání pravdy sdělováním roste. {PM 62.3}

Všichni, kdo přijímají do srdce poselství evangelia, chtějí je sdělit druhým. Kristova láska v člověku se snaží projevit. Jestliže někdo přijal Krista, vypráví své zkušenosti druhým. Ukazuje, jak ho Duch svatý vedl krok za krokem, jak toužil poznat Otce a Ježíše Krista, k jakým závěrům dospěl při studiu Bible, jak se modlil, jak zápasil a jak jej Kristus oslovil: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ Bylo by nepřirozené, kdyby si někdo ponechával podobné zážitky jen pro sebe. Člověk, kterého naplnila Kristova láska, se tak chovat nemůže. Nakolik přijal od Pána pravdu, natolik touží, aby z ní měli stejný užitek ještě i další. Čím více seznamuje jiné s bohatstvím Boží milosti, tím více Kristovy milosti sám přijímá. Získává srdce, které se prostotou a bezvýhradnou poslušností podobá dětskému. Touží po svatosti a Bůh mu odhaluje ještě více z pokladů pravdy a milosti, aby s nimi mohl seznamovat svět. {PM 62.4}

Velkou klenotnicí pravdy je Boží slovo — Písmo, kniha přírody a kniha zkušeností, jak Bůh jedná s lidmi. To jsou poklady, z nichž mají čerpat Kristovi následovníci. Při hledání pravdy mají spoléhat na Boha, nikoli na lidské schopnosti, na velikány lidských dějin, jejichž názory Bůh považuje za bláznovství. Bůh sděluje poznatky o sobě každému, kdo jej hledá, ale způsobem, který určuje Bůh sám. {PM 62.5}

Jestliže následovník Pána Ježíše věří Božímu slovu a žije podle něho, může s užitkem studovat kterékoli odvětví přírodních věd. Všechno mu pomůže, aby mohl lépe sdělovat pravdu druhým. Příroda je zdroj vědění, z něhož může čerpat poznání každý žák Ježíše Krista. Když obdivujeme krásu přírody, když si bereme naučení z obdělávání půdy, z růstu stromů, ze všech divů na zemi, ve vodě a na obloze, dospějeme k plnějšímu pochopení

pravdy. Shledáme, že spolu s tajemstvím, jak Bůh jedná s lidmi, a hloubkou Boží moudrosti, která se projevuje v lidském životě, je to všechno klenotnice bohatá na poklady. {PM 63.1}

Nejjasněji však může hříšný člověk poznávat Boha z Bible — psaného Božího slova. Písmo je nevyčerpatelnou klenotnicí bohatství Ježíše Krista. {PM 63.2}

Boží slovo zahrnuje Písma Starého i Nového zákona. Jedno není bez druhého úplné. Kristus prohlásil, že pravdy Starého zákona jsou právě tak důležité jako pravdy Nového zákona. Pán Ježíš byl Vykupitelem člověka na počátku světa stejně, jako je jím dnes. Dříve než se Boží Syn narodil jako člověk a než přišel na náš svět, hlásali poselství evangelia Adam, Šét, Henoch, Metúšelach a Noe. Abraham šířil Boží poselství v Kenaánu a Lot v Sodomě. V každém dalším pokolení ohlašovali Boží mluvčí příchod Mesiáše. Obřady židovské bohoslužby nařídil sám Kristus. Zavedl systém obětí, který tvořil jádro židovského náboženství. Krev obětovaných zvířat poukazovala na oběť Božího Beránka. Všechny předobrazy oběti se naplnily v Kristu. {PM 63.3}

Kristus, jak se s ním seznámili patriarchové, Kristus, jak jej znázorňovala obětní služba, Kristus popsaný v zákoně a předpovídaný proroky — to jsou poklady Starého zákona. Kristův život, jeho smrt, zmrtvýchvstání, Kristus, jak jej zjevoval Duch svatý — to jsou poklady Nového zákona. Náš Spasitel, odlesk slávy Otce, je tedy obojí — staré i nové. {PM 63.4}

Proroci předpověděli život, smrt a přímluvnou službu Ježíše Krista. Apoštolové svědčili, že se to naplnilo. Měli kázat o ponížení, čistotě, svatosti a neskonalé lásce Pána Ježíše. Aby mohli kázat evangelium v plnosti, museli zvěstovat nejen život a učení Spasitele, ale také všechno, co o něm předpověděli proroci Starého zákona a jak je představovala obětní služba. {PM 63.5}

Kristus ve svém učení ukazoval staré pravdy, které již dříve zjevil lidstvu. Kdysi je zvěstoval ústy patriarchů a proroků. (viz 1. Petrův 1,10.11) Nyní je však představil v novém světle. Lidem se zdálo, že mají podstatně jiný smysl. Výklad Ježíše Krista vnesl do těchto pravd úplnou záplavu světla a duchovnosti. Pán Ježíš slíbil, že Duch svatý učedníky osvítí, aby mohli stále lépe chápat Boží slovo a kázat jeho pravdy v nové kráse. {PM 63.6}

Od okamžiku, kdy Bůh v ráji poprvé zaslíbil vykoupení, přemýšleli různí lidé o životě, povaze a zástupném díle Spasitele. Přesto každý člověk, v němž působí Duch svatý, podává tyto pravdy vždy novým a svěžím způsobem. Pravdy o vykoupení můžeme poznávat stále více a důkladněji. Ačkoli jsou velmi staré, jsou stále nové. Každému, kdo hledá pravdu, ukazují stále větší slávu a větší moc. {PM 64.1}

V každé době se pravda nově rozvíjí, pro každou generaci Bůh zdůrazňuje určité hledisko pravdy. Všechny staré pravdy jsou důležité. Nová pravda není nezávislá na staré, je pouze její novou formou. Novým pravdám můžeme porozumět jen tehdy, jestliže jsme pochopili staré. Když chtěl Ježíš Kristus vysvětlit pravdu o vzkříšení, začal „od Mojžíše a

všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“ Lukáš 24,27. Světlo, které nově zazáří při vysvětlování pravdy, osvítí starou pravdu. Kdo zavrhuje nebo opomíjí novou pravdu, dokazuje, že vlastně nepřijal ani starou. Ztrácí pro něho životodárnou sílu a stává se jen neživou formou. {PM 64.2}

Někteří lidé tvrdí, že věří pravdám Starého zákona a učí jim, přitom však zavrhují Nový zákon. Jestliže odmítají přijmout učení Ježíše Krista, dokazují, že nevěří ani tomu, co řekli patriarchové a proroci. Spasitel prohlásil: „Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně.“ Jan 5,46. Proto jejich vyučování Starého zákona postrádá sílu. {PM 64.3}

Podobného omylu se dopouštějí také mnozí lidé, kteří tvrdí, že věří a hlásají evangelium, přitom však odkládají stranou Písma Starého zákona, o nichž Kristus řekl: „Písma svědčí o mně.“ Jan 5,39. Tím, že zavrhují Starý zákon, zavrhují ve skutečnosti i Nový zákon, neboť oba jsou částí nedělitelného celku. Nikdo nemůže pravdivě představovat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je ztělesněné evangelium a evangelium je vysvětlený zákon. Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší. {PM 64.4}

Starý zákon osvětluje Nový a Nový zákon osvětluje Starý. Každý z nich zjevuje Boží slávu v Kristu. Oba obsahují pravdy, které tomu, kdo je opravdově hledá, budou stále zjevovat jejich nový, hlubší význam. {PM 64.5}

Pravda, kterou Kristus ztělesňoval a kterou nám zjevil, je nezměrná. Kdo studuje Písmo, jako by nahlížel do studánky; čím více se do ní dívá, tím více si uvědomuje, jak je hluboká a jak se rozšiřuje. Za svého života na této zemi plně nepochopíme tajemství Boží lásky, která dala svého jediného Syna jako výkupné za naše hříchy. Dílo našeho Spasitele na této zemi je a vždy bude něčím, co přesahuje hranice našeho chápání. Člověk může nasadit všechny své duševní síly ve snaze pochopit toto tajemství, unaví se však dříve, než dosáhne cíle. Ten, kdo hledá nejusilovněji a nejpilněji, uvidí před sebou nekonečný oceán poznání. {PM 64.6}

Pravdu Ježíše Krista můžeme prožít, ale nikdy ji plně nevysvětlíme. Její výška, šířka a hloubka přesahují naše chápání. I když budeme co nejusilovněji přemýšlet, poznáme jen nejasně obrysy nevysvětlitelné lásky, která je vysoká jako nebe, ale která se sklonila k zemi, aby celému lidstvu vtiskla Boží obraz. {PM 65.1}

A přesto nám Bůh umožňuje, abychom poznali o jeho lásce všechno, co jsme schopni pochopit. Takové poznání získávají pokorní a pokání činící lidé. Boží lásku chápeme natolik, nakolik si vážíme oběti, kterou pro nás Bůh podstoupil. Když zpytujeme Boží slovo s pokorou, otevírá se před námi velké téma vykoupení. Když o něm přemýšlíme, jeví se nám stále velkolepější. Když se jej snažíme pochopit, zjišťujeme, že se před námi stále rozevírá do šířky a výšky. {PM 65.2}

Svůj život máme spojit se životem Pána Ježíše, být na Kristu závislí. Máme jej přijímat jako „chléb života, který sestoupil z nebe“ a jako čerstvou vodu z pramene, který nikdy nevysychá. Jestliže budeme o svém Pánu stále přemýšlet a jestliže mu naše srdce bude projevovat chválu a vděčnost, pak bude náš náboženský život stále svěží. Naše modlitby se stanou rozmluvami s Bohem, jako kdybychom mluvili s přítelem. A Bůh nám bude osobně sdělovat svá tajemství. Často si pak s radostí uvědomíme přítomnost Pána Ježíše. Pak „zahoří“ i naše srdce, když si uvědomíme, že Pán Ježíš jde životem s námi jako kdysi s Henochem. Jestliže to křesťan opravdu prožívá, projeví se v jeho životě prostota, pokora, mírnost a skromnost. Celé okolí pozná, že se stýká s Ježíšem Kristem a že se od něj učí. {PM 65.3}

Náboženství Ježíše Krista se projeví v životě každého, kdo je přijme, jako povzbuzující a vše pronikající zásada, jako živá a účinná duchovní moc. Přinese mu svěžest, sílu a trvalou radost mládí. Srdce, které přijímá Boží slovo, není jako vysychající rybník nebo děravá nádrž, z níž uniká voda. Je jako horská bystřina napájená nevysychajícími prameny. Jejich chladná, jiskrná voda běží z balvanu na balvan a občerstvuje unavené, žíznivé a ztrápené. {PM 65.4}

Takový prožitek uschopní kazatele pravdy, aby mohl představovat Ježíše Krista. Pod vlivem Ducha Božího získají jeho proslovy i modlitby účinnost i srozumitelnost. Jeho svědectví o Kristu nebude chudým vyprávěním bez života. Nebude kázat dokola stejnou sérii kázání. Stále bude vnímat působení Ducha svatého. {PM 65.5}

Ježíš Kristus řekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný… Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne… Co dává život, je Duch… Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“ Jan 6,54-63. {PM 65.6}

Jíme-li „Kristovo tělo“ a pijeme-li „jeho krev“ (přijímáme-li Krista a jeho učení), projeví se v naší činnosti prvky věčného života. Naše služba se oprostí od starých, stále opakovaných myšlenek, od mdlých a bezduchých kázání. Budeme hlásat staré pravdy, ale v novém světle. Lidé si povšimnou, že pravdu chápeme nově, jasněji a že se v nás projevuje Boží moc. Jestliže budou mít možnost vyslechnout taková kázání a jestliže budou vnímaví k hlasu Ducha svatého, pocítí na sobě proměňující moc nového života. Vzplane v nich oheň Boží lásky. Ještě lépe budou vnímat krásu a velkolepost pravdy. {PM 66.1}

Věrný hospodář znázorňuje, jak by měl jednat každý učitel náboženství. Přijme-li Boží slovo za svůj poklad, bude z něj stále těžit nové krásy a nové pravdy. Jestliže bude spoléhat na Boha a modlit se, naplní ho Kristův Duch. Jeho prostřednictvím pak bude působit na myšlení dětí a mladých lidí. Duch svatý naplní jeho srdce nadějí a odvahou, jeho mysl biblickými příklady. Učitel to všechno bude předávat svým svěřencům. {PM 66.2}

Pod vlivem inspirovaného Božího slova vytrysknou v jeho nitru proudy nebeského pokoje a radosti. Stane se z nich mohutná řeka blahodárného vlivu pro všechny, kdo se s ním setkají. Pro jeho žáky nebude Bible nudnou knihou. Pod vlivem moudrého učitele se budou o Bibli zajímat stále více. Boží slovo se pro ně stane chlebem života a nikdy nezestárne. Jeho svěžest a krása přivábí a nadchne mladé lidi. Bible, podobně jako slunce, stále osvěcuje a zahřívá zemi, ale nikdy se nevyčerpá. {PM 66.3}

V Bibli se projevuje Boží Duch, který vychovává člověka. Z každé stránky Písma svítí nové a drahocenné světlo. K lidskému nitru z nich promlouvá Boží hlas, odhaluje pravdu, objasňuje slova a věty a vyvozuje z nich naučení pro danou situaci. {PM 66.4}

Duch svatý rád oslovuje mladé lidi, odhaluje jim bohatství a krásu Božího slova. Zaslíbení velkého Učitele uchvátí a oživí srdce Boží silou. Rozvoj užitečného myšlení a poznání Bible se stane ochranou před pokušením. {PM 66.5}

Když důkladněji pochopíme důležitost Boží pravdy, uvědomíme si, že má mnohem plnější význam, než jsme si představovali. Krása a bohatství Písma přetvářejí mysl a povahu. Světlo nebeské lásky inspiruje lidská srdce. {PM 66.6}

Čím více Bibli poznáváme, tím více si jí vážíme. Ať ji studujeme jakýmkoli způsobem, vždy v ní najdeme nekonečnou Boží moudrost a lásku. {PM 66.7}

Ještě jsme plně nedocenili symboliku starozákonních obřadů. Různé úkony a předobrazy v sobě skrývají dalekosáhlé a hluboké pravdy. Tajemství starozákonních obřadů můžeme otevřít klíčem evangelia. Poznání plánu vykoupení otevírá a vysvětluje jejich smysl. Máme možnost těmto věcem porozumět lépe, než jim rozumíme nyní. Bůh si přeje, abychom pochopili jeho hluboké pravdy. I andělé sledují pravdy, které může zjevit pouze Bůh těm, kdo s pokorným srdcem studují Bibli a prosí o důkladnější poznání Boží pravdy. {PM 66.8}

Protože se blížíme ke konci dějin tohoto světa, vyžadují proroctví o posledních dnech naši zvláštní pozornost. Poslední kniha Nového zákona obsahuje poselství, kterému máme porozumět. Satan zaslepuje mysl mnohých, aby se chápali kdejaké výmluvy, jen aby nemuseli studovat knihu Zjevení. Kristus prostřednictvím svého služebníka Jana v této knize ukázal, co se stane v posledních dnech, a řekl: „Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno.“ Zjevení 1,3. {PM 67.1}

Pán Ježíš prohlásil: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Jan 17,3. Proč si neuvědomujeme hodnotu tohoto poznání? Proč slavné pravdy Božího slova nehoří v našich srdcích? Proč o nich nemluvíme? Proč nenaplňují celou naši bytost? {PM 67.2}

Bůh nám dal své slovo a v něm nám svěřil každou pravdu potřebnou ke spasení. Tisíce lidí čerpalo vodu z této studnice života, a přesto vody neubylo. Tisíce lidí se dívalo na Pána, a protože ho měli stále před očima, změnili se podle jeho vzoru. Jejich nitro hořelo, když

vyprávěli o povaze Ježíše Krista, o tom, čím je Kristus pro ně a čím jsou oni Kristu. Tím však nevyčerpali tyto velké a ušlechtilé náměty. Další tisíce lidí mohou začít zkoumat tajemství spasení. Když budou přemýšlet o životě, povaze a poslání Ježíše Krista, ozáří je při každém pokusu o odhalení pravdy světlo jasnějšími paprsky. Každé další studium jim odhalí něco nového. Zdroj poznání je nevyčerpatelný. Studium vtělení, zástupné oběti a prostřednického díla Ježíše Krista bude zaměstnávat mysl opravdového věřícího po celý život. S pohledem upřeným k nebi a k věčnosti zvolá: „Veliké je tajemství zbožnosti.“ 1. Timoteovi 3,16. {PM 67.3}

V Božím království pak poznáme, co jsme mohli získat již zde na zemi, kdybychom přijali nabízené světlo a chtěli je pochopit. Vykoupení budou po celou věčnost přemýšlet a hovořit o svém spasení. Pochopí pravdy, které chtěl Kristus vštípit již svým učedníkům, ale chyběla jim víra, aby je mohli pochopit. Vykoupení budou stále objevovat nové pohledy na dokonalost a slávu Ježíše Krista. Po nekonečné věky bude nebeský Hospodář vynášet ze svého pokladu nové i staré věci. {PM 67.4}

12. Kapitola – Proste, abyste měli co dávat

(Lukáš 11,1-13)

Bůh dává rád. Projevuje soucit a touží, aby mohl splnit přání všech, kdo se k němu s důvěrou obracejí. {PM 68.1}

Kristus neustále bral od Otce, aby mohl dávat nám. „Slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.“ Jan 14,24. „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.“ Matouš 20,28. Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Ducha svatého. Na úsvitu každého dne jej Otec probouzel a naplnil jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. „Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.“ Izajáš 50,4. {PM 68.2}

Modlitby Ježíše Krista a jeho pravidelné společenství s Otcem hluboce zapůsobily na učedníky. Když se jednou učedníci po krátkém odloučení vrátili k Ježíši, našli ho, jak se modlí. Modlil se dál nahlas, jako by si jejich přítomnost ani neuvědomoval, a to je hluboce zasáhlo. Jakmile se přestal modlit, řekli mu: „Pane, nauč nás modlit se.“ {PM 68.3}

Kristus ve své odpovědi zopakoval modlitbu Páně, jak ji přednesl v kázání na hoře. A hned na to jim dal v podobenství další naučení. {PM 68.4}

Řekl: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: ‚Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.‘ On mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.‘ Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje.“ Lukáš 11,5-8. {PM 68.5}

Kristus představil prosícího muže, který žádá o něco, co chce dávat dál. Musí dostat chléb, protože jinak by nemohl pohostit unaveného poutníka, který se opozdil. Soused se nechtěl nechat vyrušit, a přece nakonec vyhověl prosbě svého přítele. Nenechal jej odejít s nepořízenou, ale dal mu, co potřeboval. {PM 68.6}

Podobně si měli učedníci vyprošovat Boží požehnání. Pán Ježíš jim ukázal, že se stanou pokračovateli v jeho díle. Měli se poučit ze zázraku, když nasytil hladové zástupy, a z kázání o chlebu života z nebe. Když jim tuto úlohu svěřoval, věděl, jak často bude jejich víra vystavena zkouškám. Nejednou se ocitnou v nečekané situaci a uvědomí si svou lidskou nedostatečnost. Přijdou k nim lidé toužící po chlebu života a oni pocítí, jak jsou bezmocní a neschopní. Učedníci musí přijmout duchovní chléb, jinak nebudou mít co nabídnout.

Nikoho neměli propustit hladového. Kristus jim ukázal zdroj pomoci, z něhož měli čerpat. Muž, kterého v nevhodnou dobu o půlnoci požádal poutník o pohostinství, jej neposlal dál bez pomoci. Neměl sice, co by mu nabídl, ale šel k někomu, kdo měl chléb, a žádal tak dlouho, až mu soused vyhověl. Jestliže Bůh poslal své služebníky, aby sytili hladové, nedá jim snad prostředky, aby mohli vykonat svěřené dílo? {PM 69.1}

Sobecký soused z podobenství ovšem neznázorňuje Boží povahu. Poučení nemáme vyvodit přirovnáním, ale z protikladu. Sobecký člověk splní naléhavou prosbu, jen aby se zbavil žadatele, který jej ruší z odpočinku. Bůh však dává rád. Projevuje soucit a touží, aby mohl splnit přání všech, kdo se k němu obracejí s důvěrou. Dává nám, abychom se mu podobali tím, že budeme sloužit druhým. {PM 69.2}

Spasitel řekl: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho poprosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ Lukáš 11,9-13. {PM 69.3}

Kristus nás učil, abychom Boha oslovovali jménem, které se pojí s nejkrásnějšími mezilidskými vztahy, a tím chtěl posílit naši důvěru k Bohu. Nabídl nám přednost, abychom nekonečného Boha oslovovali „Otče“. Toto označení a oslovení vyjadřuje naši lásku a důvěru, kterou k němu chováme, a je zárukou jeho vztahu k nám. Bohu je příjemné, když ho oslovujeme tímto jménem a žádáme o přízeň a požehnání. Pán Ježíš několikrát opakoval, abychom si nemysleli, že oslovovat Boha „Otče“ je troufalost. Chce, abychom si na toto oslovení navykli. {PM 69.4}

Bůh nás považuje za své děti. Vykoupil nás ze světa, který se o Boha nezajímá, přijal nás za členy královské rodiny, za děti nebeského Krále. Přeje si, abychom mu důvěřovali ještě více, než děti důvěřují svým otcům. Rodiče milují své děti, ale Boží láska je daleko hlubší a obsáhlejší než největší láska člověka. Nedá se s ničím srovnat. Jestliže rodiče umějí svým dětem dávat dobré dary, jak nekonečně víc dá nebeský Otec Ducha svatého všem, kdo o něj žádají? {PM 69.5}

Měli bychom se důkladně zamyslet nad naučením Pána Ježíše o modlitbě. Modlitba je dalekosáhlá záležitost. Pán Ježíš nám svým podobenstvím chtěl ukázat všechno, co o ní máme vědět. Ukázal nám, jak máme k modlitbě přistupovat, zdůraznil vytrvalost modlitebního úsilí a ujistil nás, že Otec naše modlitby rád slyší a že na ně odpoví. {PM 70.1}

Modlitbu bychom neměli zjednodušit na sobecké žádosti pouze pro vlastní prospěch. Máme prosit, abychom měli co dávat. Zásada, kterou se řídil Kristus, má ovládat i náš život. Když hovořil o svých učednících, řekl: „Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě

posvěceni.“ Jan 17,19. Následovníci Pána Ježíše musí projevovat tutéž oddanost, stejné sebeobětování a podřízení nárokům Božího slova, jak byly patrny na Kristu. {PM 70.2}

Naším úkolem ve světě není uspokojit jen sebe a líbit se sami sobě. Máme Boha oslavovat tím, že s ním budeme spolupracovat v díle záchrany hříšníků. Máme žádat Otce o dary, které pak budeme předávat dál. Schopnost přijímat se zvětšuje jedině dáváním. Nemůžeme přijímat bohatství nebeského pokladu, aniž bychom je udíleli lidem kolem sebe. {PM 70.3}

I když soused v podobenství prosebníka několikrát odbyl, žadatel se nevzdal. Kristus nás učí, abychom se nepřestávali modlit, i když se nám zdá, že nás Bůh okamžitě nevyslyšel. Modlitba nemá změnit Boha, ale má nás vést, abychom se ztotožnili s Boží vůlí. Když Boha o něco žádáme, možná vidí, že naše srdce právě potřebuje důkladné sebezpytování a pokání. Potom nás vede těžkostmi, zkouškami a dokonce pokořením, abychom si uvědomili, že jsme byli překážkou, která bránila Duchu svatému, aby mohl působit naším prostřednictvím. {PM 70.4}

Splnění Božích zaslíbení je závislé na určitých podmínkách. Modlitbou nemůžeme nahradit plnění povinností. Kristus řekl: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání. Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.“ Jan 14,15.21. Lidé, kteří předkládají Bohu své požadavky a dožadují se jeho zaslíbení, ale nesplňují uvedené podmínky, jej vlastně urážejí. Kristovo jméno berou jako záruku pro splnění Božích slibů, nemají však, čím by doložili svou víru a lásku ke Kristu. {PM 70.5}

Mnozí lidé neplní podmínky vyslyšení modliteb. Měli bychom se dobře zamyslet, jak se projevuje naše důvěra, s níž přicházíme k Bohu. Jestliže jej neposloucháme, jednáme, jako bychom chtěli proplatit šek, a přitom jsme nesplnili podmínky pro jeho proplacení. Připomínáme Bohu jeho sliby, žádáme, aby je splnil, kdyby to však učinil, zneuctil by tím své jméno. {PM 70.6}

Zaslíbení zní: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, proste, oč chcete, a stane se vám.“ Jan 15,7. A Jan na jiném místě píše: „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: poznal jsem ho, a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle.“ 1. Janův 2,3-5. {PM 71.1}

Jeden z posledních příkazů Ježíše Krista učedníkům zněl: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“ Jan 13,34. Řídíme se tímto návodem, nebo stále ponecháváme ve své povaze nehezké rysy, které Pán Ježíš neměl? Jestliže jsme ranili nebo zarmoutili své bližní, je naší povinností vyznat chybu a usilovat o smíření. To je nezbytná příprava, abychom mohli vírou předstoupit před Boha a žádat o požehnání. {PM 71.2}

Lidé, kteří se modlí, prohřešují se často ještě jinak. Chováme se čestně vůči Bohu? Pán řekl ústy proroka: „Už za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařízení a nedbali jste na ně. Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů. Ptáte se: , Jak se máme vrátit?‘ Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte. Ptáte se: ‚Jak tě okrádáme?‘ Na desátcích a na obětech.“ Malachiáš 3,7.8. {PM 71.3}

Bůh — dárce každého požehnání, žádá určitý díl všeho, co nám svěřil. Tímto opatřením je podporováno dílo evangelia. Když Bohu vracíme uvedenou část, projevujeme vděčnost za jeho dary. Jestliže ji však zadržujeme, jak můžeme žádat o další požehnání? Jak můžeme očekávat, že nám svěří nebeské poklady, když nejsme dobrými správci pozemských hodnot? I zde může ležet tajemství nevyslyšených modliteb. {PM 71.4}

Bůh je ve své nekonečné milosti ochotný odpouštět. Říká: „Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku. Kvůli vám se obořím na škůdce, aby vám nekazil plodin země, abyste na poli neměli neplodnou vinnou révu, praví Hospodin zástupů. Všechny národy vám budou blahořečit a stanete se vytouženou zemí, praví Hospodin zástupů.“ Malachiáš 3,10-12. {PM 71.5}

Stejně je tomu se všemi ostatními Božími požadavky. Naplnění Božích slibů je podmíněno poslušností. Pán nabízí všechna nebeská požehnání lidem, kteří s ním spolupracují. Jen poslušní lidé se mohou s důvěrou dovolávat jeho zaslíbení. {PM 71.6}

Máme projevovat neochvějnou důvěru v Boha. Bůh často vyslyšení odkládá, aby vyzkoušel naši víru nebo ukázal opravdovost našich pohnutek. Jestliže se modlíme v souladu s jeho slovem, máme své prosby předkládat s pevnou důvěrou, že je splní. {PM 71.7}

Bůh neslíbil, že vyslyší okamžitě každou modlitbu. Vybízí nás, abychom prosili vytrvale. Vytrvalá modlitba prohlubuje vědomí odpovědnosti. Vytrvalost v modlitbě vede k opravdovosti a umocňuje naše přání. Kristus u hrobu Lazara odpověděl Martě: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Jan 11,40. {PM 72.1}

Mnozí lidé nemají živou víru, a proto vidí tak málo z Boží moci. Nedůvěra je příčinou jejich slabostí. Spoléhají na svoje úsilí více než na to, co pro ně může vykonat Bůh. Berou své záležitosti výhradně do svých rukou, plánují a spoléhají na vlastní síly. Málo se modlí a ve skutečnosti málo důvěřují Bohu. Nedokážou Bohu vytrvale předkládat své prosby, protože si plně neuvědomují své potřeby ani Boží ochotu dávat. {PM 72.2}

Máme se modlit tak vážně a vytrvale, jako žádal muž v podobenství svého souseda v noci o chléb. Čím opravdověji a usilovněji prosíme, tím pevněji se duchovně spojujeme s Kristem. Pán Ježíš nám bude dávat stále větší dary, protože poroste také naše víra. {PM 72.3}

Na nás je, abychom se modlili a věřili. Máme bdít, modlit se a spolupracovat s Bohem, který vyslýchá modlitby. Nezapomínejme, že „jsme spolupracovníci na Božím díle“ 1. Korintským 3,9. Mluvme a jednejme v souladu se svými modlitbami. Ve zkoušce se ukáže bud‘ opravdovost naší víry, nebo formálnost našich modliteb, a to je podstatný rozdíl. {PM 72.4}

Ve chvílích zklamání a problémů nespoléhejme na pomoc lidí. Spoléhejme na Boha. Jestliže jiným vyprávíme o svých problémech, zeslabujeme sebe a je neposílíme. Vkládáme na ně své duchovní slabosti, ale oni je nemohou změnit. Hledáme posilu u chybujícího a nedokonalého člověka, místo abychom se obrátili k dokonalému a nekonečnému Bohu. {PM 72.5}

Pro pravou moudrost není třeba jít až na druhý konec světa, protože Bůh je nablízku. Ani naše dosavadní schopnosti, ani ty, kterým se můžeme naučit, nám nezaručí úspěch. Bůh nám jej však nabízí. Měli bychom mnohem méně spoléhat na své lidské schopnosti a daleko více důvěřovat tomu, co pro každého věřícího může vykonat Bůh. On chce, abychom se ho vírou chopili a očekávali od něj velké věci. Chce, abychom chápali pozemské záležitosti i duchovní skutečnosti. Bůh si přeje rozvíjet náš rozum, chápavost i zručnost. Jestliže využíváme své schopnosti a žádáme Boha o moudrost, získáme ji. {PM 72.6}

Pokládejme slovo Ježíše Krista za jistotu. Nepozval nás snad, abychom k němu přišli? Nikdy svými slovy nevyjadřujme beznaději a zklamání. Tím bychom ztratili příliš mnoho. Pouhým pozorováním okolností a stýskáním na těžkosti dokazujeme, jak nemocná a slabá je naše víra. Mluvme a jednejme s vědomím, že naše víra je nepřemožitelná. Bůh vlastní nevyčerpatelné zdroje pomoci. Patří mu celý svět. {PM 72.7}

Vzhlížejme s vírou k nebi, k tomu, kdo má světlo, moc a sílu. {PM 73.1}

V pravé víře se skrývá životní optimismus, pevnost v zásadách a vytrvalost v předsevzetích, které neoslabí čas ani těžkosti. „Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“ Izajáš 40,30.31. {PM 73.2}

Mnozí lidé by chtěli pomáhat druhým, ale cítí, že nemají duchovní sílu ani poselství. Měli by svůj stav vylíčit před trůnem Boží milosti, měli by prosit o Ducha svatého. Bůh stojí za každým svým slibem. S Biblí v ruce bychom se měli modlit: Vykonal jsem, co jsi mi uložil a nyní se odvolávám na tvůj slib: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“ {PM 73.3}

Máme se modlit nejen ve jménu Ježíše Krista, ale také pod vlivem Ducha svatého. Tak máme chápat slova, že „Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním“ Římanům 8,26. Bůh rád vyslýchá takové modlitby. Když se opravdově a vytrvale modlíme ve jménu Pána Ježíše, pak nám Bůh dává záruku, že „může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit“ Efezským 3,20. {PM 73.4}

Pán Ježíš prohlásil: „Věřte, že všecko, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít.“ Marek 11,24. „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.“ Jan 14,13. Duch svatý vedl apoštola Jana, aby napsal jasná a přesvědčivá slova: „Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoli o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoli o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho.“ 1. Janův 5,14.15. Předkládejme své prosby Otci ve jménu Ježíše Krista. Bůh jeho jméno oslaví. {PM 73.5}

Duhová záře kolem Božího trůnu svědčí o Boží věrnosti, ukazuje na jeho neproměnnost a stálost. My jsme se proti němu prohřešili, nezasloužíme si jeho přízeň, a přesto si přeje, abychom vyslovovali tak úžasnou prosbu: „Neodmítej nás však pro své jméno, nenech zhanobit trůn své slávy. Rozpomeň se a neruš svou smlouvu s námi.“ Jeremjáš 14,21. Jestliže mu vyznáme svou nehodnost a své hříchy, Bůh splní svůj slib a vyslyší nás. Splnění svých slibů zaručil ctí svého majestátu. {PM 73.6}

Jako Áron, který svou službou znázorňoval Krista, i náš Spasitel vnáší ve svém srdci jména veškerého Božího lidu do nejsvětějšího místa. Náš Velekněz si je vědom všech výroků, kterými nás povzbuzoval k důvěře. Vždycky pozorně plní závazky uzavřené smlouvy. {PM 73.7}

Všichni, kdo jej hledají, naleznou. Těm, kteří klepou, budou dveře otevřeny. Neuslyší výmluvu: „Proč mne obtěžuješ? Už jsem zavřel dveře a nehodlám je otevřít.“ Nikdo nikdy neuslyší: „Nemohu ti pomoci.“ Všichni prosebníci, i když přijdou žádat o chléb pro hladové třeba o půlnoci, obdrží, oč prosí. {PM 73.8}

Prosící muž z podobenství dostal vše, co potřeboval, aby mohl nasytit hladového poutníka. Kolik dá Bůh nám, abychom mohli nabídnout jiným? „Podle míry Kristova obdarování.“ Efezským 4,7. Andělé pozorují s nevšedním zájmem, jak člověk jedná se svými bližními. Když vidí člověka, který projevuje soucit s chybujícími jako Kristus, jdou mu pomáhat a připomínají mu slova, která se pro potřebné stávají chlebem života. „Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.“ Filipským 4,19. Pán našemu opravdovému a upřímnému svědectví přidá moc věčného života. Boží slovo tlumočené našimi ústy bude znít skutečně jako pravda a spravedlnost. {PM 73.9}

Osobnímu úsilí o záchranu jiných by měly předcházet soukromé modlitby, protože potřebujeme velkou moudrost, abychom pochopili, jak působí spasení v lidském životě. Hovořme s Kristem dříve, než začneme mluvit s lidmi. Na službu lidem se musíme připravit u trůnu Boží milosti. {PM 74.1}

Dovolme svému srdci, ať vyjádří svou velkou touhu po živém Bohu. Kristův život ukázal, kolik může vykonat člověk spojený s Bohem. Můžeme obdržet od Boha všechno, co získal Kristus. Žádejme, a obdržíme. Dožadujme se všeho, co Bůh slíbil, s vytrvalou vírou Jákoba a s neúnavností Elijáše. {PM 74.2}

Přemýšlejme o úžasném Bohu. Svůj život spojme neviditelnými pouty s životem Pána Ježíše. Stvořitel světla chce ozářit i naše srdce. Přeje si, abychom ve tváři Ježíše Krista spatřili odlesk Boží slávy. Duch svatý nám zjeví Boží pravdy a vštípí je do našich srdcí jako živou sílu. Kristus nás povede až na práh věčnosti. Pak budeme moci spatřit slávu za oponou a budeme schopni lidem přiblížit dokonalost toho, který stále žije, aby se za nás přimlouval. {PM 74.3}

13. Kapitola – Dva modlitebníci

(Lukáš 18,9-14)

První podmínkou přijetí u Boha je vědomí, že potřebujeme pomoc. Své skutečné nedostatky si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Spasení nám nezajistí naše vlastní dobrota, ale pouze nekonečná Boží milost. {PM 75.1}

Lidem, „kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali," Kristus vyprávěl podobenství o farizeovi a celníkovi. Farizeus se šel do chrámu modlit, ne snad proto, že by jako hříšník chtěl prosit o odpuštění, ale cítil se spravedlivý a očekával pochvalu. Svou účast na bohoslužbě považoval za zásluhu u Boha. Současně chtěl před lidmi ukázat svou zbožnost. Těšil se, že si tak zajistí přízeň u Boha i u lidí. K modlitbě jej vedly jen sobecké pohnutky. {PM 75.2}

Překypoval sebechválou. Projevovala se v jeho vzhledu, chování i modlitbě. Odstupoval od druhých, jako by jim chtěl říct: „Nepřistupuj ke mně, jsem pro tebe svatý." Izajáš 65,5. Postavil se stranou a modlil se „sám u sebe". Spokojen sám se sebou se domníval, že jej obdivují lidé i Bůh. {PM 75.3}

Říkal: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci nebo i jako tento celník." Lukáš 18,11. Neposuzoval svou povahu podle Božího charakteru, ale podle jiných lidí. Obrátil se od Boha k lidem. Odtud pramenila jeho spokojenost se sebou. {PM 75.4}

Pak jmenoval své dobré skutky: „Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám." Lukáš 18,12. Náboženství farizea neproniklo do jeho srdce. Neusiloval o povahu podobnou Bohu a o srdce naplněné láskou a soucitem. Spokojil se s náboženstvím, které se týká pouze vnějších projevů života. Měl svou vlastní spravedlnost — výsledek svých skutků — posuzovanou podle lidských měřítek. {PM 75.5}

Každý, kdo se považuje za spravedlivého, pohrdá jinými lidmi. Podobně jako farizeus posuzoval sebe podle jiných, posuzuje samospravedlivý člověk jiné podle sebe. Svou spravedlnost měří podle lidí. Čím jsou horší, tím spravedlivější si připadá. Samospravedlnost jej vede k odsuzování jiných. Ostatní považuje za přestupníky Božího zákona. Tím jedná jako satan — žalobník bratří. S takovými názory nemůže navázat plné spojení s Bohem. Odchází domů bez Božího požehnání. {PM 75.6}

Celník vstoupil do chrámu s dalšími lidmi, ale záhy se od nich oddělil, protože se necítil hodný, aby se spolu s nimi modlil. Stál opodál a „neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou" Lukáš 18,13. Cítil úzkost a svou nehodnost. Cítil, že se provinil proti Bohu, že je pošpiněný hříchem. Nemohl čekat soucit od lidí, kteří stáli okolo, vždyť jím pohrdali. Uvědomoval si, že nemůže předložit Bohu žádné zásluhy. V naprostém zoufalství volal:

„Bože, slituj se nade mnou hříšným.“ Vůbec se neporovnával s jinými lidmi. Vědomí viny ho natolik zachvátilo, že tam stál, jako by byl sám před Bohem. Toužil jedině po odpuštění a pokoji, prosil pouze o Boží slitování. Odešel však s Božím požehnáním. Pán Ježíš řekl: „Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus.“ Lukáš 18,14. {PM 76.1}

Farizeus a celník představují dvě velké skupiny lidí, do kterých můžeme rozdělit všechny účastníky bohoslužeb. Představiteli těchto skupin byly již první dvě děti, které se narodily na této zemi. Kain si myslel, že je spravedlivý, a proto přinesl Bohu jen oběť vděčnosti. Nevyznával žádný hřích a domníval se, že nepotřebuje milost. Ábel však přišel s krví obětního zvířete, které představovalo Beránka Božího. Přišel k Bohu jako hříšník, který ví, že je ztracený a že jeho jedinou nadějí je Boží nezasloužená láska. Bůh jeho oběť přijal, oběť jeho bratra však odmítl. První podmínkou přijetí u Boha je vědomí, že potřebujeme pomoc, uznání vlastní chudoby a hříchu. „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.“ Matouš 5,3. {PM 76.2}

V životním příběhu apoštola Petra nacházíme přiléhavá poučení pro obě skupiny. Z počátku si Petr myslel, že je dost silný. Podle vlastního úsudku, podobně jako farizeus, nebyl „jako ostatní lidé“. Když Pán Ježíš těsně před svým zatčením varoval učedníky: „Všichni ode mne odpadnete,“ Petr sebevědomě prohlásil: „I kdyby všichni odpadli, já ne.“ Marek 14,27.29. Petr si neuvědomoval nebezpečí. Sebejistota jej zklamala. Myslel si, že je dost silný, aby odolal pokušení. Když se však po několika hodinách ocitl ve zkoušce, s přísahou a kletbou zapíral svého Pána. {PM 76.3}

Když mu zpěv kohouta připomněl slova Pána Ježíše, překvapený a zdrcený si uvědomil svůj čin. Obrátil se a pohlédl na svého Mistra. Ve stejném okamžiku se i Kristus podíval na Petra. V bolestném pohledu Pána Ježíše, ze kterého však vyzařoval soucit a láska, Petr porozuměl sám sobě. Odešel a hořce plakal. Pohled Spasitele zasáhl jeho srdce. V Petrově životě nastal zlom, hořce litoval svého hříchu. Podobal se kajícímu celníkovi a byl v jeho rozpoložení. Podobně jako on obdržel milost. Kristův pohled ho ujistil o odpuštění. Jeho sebedůvěra zmizela. Už nikdy se nechlubil svou silou. {PM 76.4}

Po svém zmrtvýchvstání Pán Ježíš Petra třikrát vyzkoušel. Otázal se ho: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Ale Petr se už nad ostatní nepovyšoval. Obrátil se ke Spasiteli, který znal jeho srdce, se slovy: „Pane, ty víš všecko, ty víš také, že tě mám rád.“ Jan 21,15.17. {PM 77.1}

Potom přijal své pověření. Pán mu svěřil rozsáhlejší a zodpovědnější dílo, než jaké vykonával doposud. Kristus mu přikázal, aby pásl ovce i beránky. Tím, že mu svěřil péči o lidi, které zachránil vlastní obětí, dal mu největší důkaz, že plně přijal jeho změnu. Dříve neklidný, vychloubačný a sebedůvěřivý učedník se stal pokorným a skromným člověkem. Od této chvíle následoval svého Pána v sebezapření a obětavě. Později se podílel na

Kristově utrpení. Až se Kristus posadí na trůn slávy, bude se Petr také podílet na jeho slávě. {PM 77.2}

Stejné zlo, které přivodilo Petrův pád a které znemožnilo spojení farizea s Bohem, ničí i dnes tisíce lidí. Pýcha a nadřazenost je Bohu odporná a ničí člověka jako nic jiného. Je ze všech hříchů nejhůře léčitelná a téměř beznadějná. {PM 77.3}

Petr neklesl najednou. Došlo k tomu postupně. Sebedůvěra ho vedla k falešné jistotě. Šel krok za krokem níž, až nakonec zapřel svého Mistra. Nikdy se nemůžeme plně spolehnout na sebe. Zde na zemi nejsme nikdy zcela bezpeční před pokušením. Ani lidé, kteří přijali Spasitele a prožili opravdové obrácení, by si nikdy neměli myslet anebo říkat, že už jim nehrozí žádné nebezpečí. To vede na scestí. Každý by se měl naučit radovat se z naděje a víry, ale přece, i když se zcela odevzdáme Kristu a víme, že nás přijal, nejsme mimo dosah pokušení. Boží slovo nám říká: „Mnozí se vytříbí, zbělí a budou vyzkoušeni.“ Daniel 12,10. „Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřín života, jejž Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.“ Jakubův 1,12. {PM 77.4}

Když lidé, kteří přijali Krista, začnou v prvním nadšení říkat, že jsou již spaseni, ocitají se v nebezpečí, že budou spoléhat na sebe. Přestanou si uvědomovat svou slabost a stálou závislost na Boží moci. Nejsou připraveni čelit satanovým nástrahám a v pokušení jako Petr klesnou až na dno hříchu. Písmo nás varuje: „A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.“ 1. Korintským 10,12. Bezpeční jsme jedině tehdy, když spoléháme na Krista, nikoli na sebe. {PM 77.5}

Petr nutně potřeboval poznat kazy své povahy i nezbytnost působení Kristovy moci a milosti. Pán jej nemohl uchránit před zkouškou, mohl jej však zachránit od porážky. Kdyby Petr přijal varování Pána Ježíše, vytrvale by se modlil. Šel by dál s úzkostlivou bázní, aby neklopýtl. Přijal by pomoc od svého Pána a satan by nad ním nezvítězil. {PM 77.6}

Petr padl, protože příliš spoléhal sám na sebe. Když se pokořil a činil pokání, znovu se pevně postavil. V jeho zkušenosti může najít povzbuzení každý hříšník, který činí pokání. Ačkoli se dopustil tak závažného hříchu, Spasitel jej nezavrhl. Do srdce se mu vryla slova Pána Ježíše: „Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala.“ Lukáš 22,32. Tato modlitba, soucit a láska Ježíše Krista mu ve chvíli výčitek svědomí daly novou naději. Pán Ježíš i po svém zmrtvýchvstání pamatoval na Petra a dal andělovi za úkol, aby ženám sdělil toto poselství: „Jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Marek 16,7. Kristus odpouští lidem hříchy. Přijal i Petrovo pokání. {PM 78.1}

Každému člověku, který neobstojí v pokušení, nabízí Kristus stejnou pomoc, jakou poskytl Petrovi. Satan se snaží zvlášť o to, aby člověka strhl do hříchu, a potom ho nechá ve strachu a bez pomoci, aby se bál žádat o odpuštění. Proč bychom se však měli bát, když Bůh slíbil: „Ať se chopí mé záštity a uzavře se mnou pokoj, ať se mnou uzavře pokoj.“ Izajáš

27,5. Bůh udělal všechno, aby pomohl naší slabosti, a povzbuzuje nás, abychom šli ke Kristu. {PM 78.2}

Kristus obětoval svůj život, aby vykoupil zpět Boží dědictví a aby dal lidem ještě jednu příležitost. „Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ Židům 7,25. Kristus se přimlouval za ztracené lidstvo svým bezhříšným životem, dokonalou poslušností i smrtí na golgotském kříži. Dnes se za nás Spasitel nejen přimlouvá jako prosebník, ale dělá si na nás nárok jako Vítěz. Přinesl dokonalou oběť a nyní jako náš prostředník pokračuje v díle záchrany, které začal. Pozvedá před Otcem kadidelnici naplněnou svými dokonalými zásluhami, modlitbami vyznání a vděčnosti jeho lidu. Ty pak přicházejí k Božímu trůnu provoněné spravedlností Ježíše Krista jako příjemná vůně kadidla. Otec tuto oběť přijímá a odpouští lidem všechna přestoupení. {PM 78.3}

Kristus vzal na sebe úlohu našeho zástupce a ručitele. Nikoho nepřehlíží. Nemohl se dívat na to, jak je lidské pokolení vydáno napospas věčné smrti, proto položil svůj život, aby ho zachránil. S láskou a soucitem se dívá na každého, kdo si uvědomuje, že se nezachrání sám. {PM 78.4}

Kristus pozvedne každého člověka, který k němu volá. Celým svým dílem otevřel nekonečný zdroj mravní síly a dnes nám tuto sílu ochotně uděluje. Smíme mu předložit svá provinění a nedostatky, protože nás miluje. Každý jeho pohled a každé slovo povzbuzuje naši důvěru. Kristus formuje a přetváří naše povahy podle své vůle. {PM 78.5}

Veškerá moc satana nedokáže přemoct člověka, který se s prostou důvěrou odevzdal Kristu. „On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.“ Izajáš 40,29. {PM 78.6}

„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ 1. Janův 1,9. Dále Pán říká: „Poznej však svou nepravost, dopustila ses nevěry vůči Hospodinu, svému Bohu.“ Jeremjáš 3,13. „Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model.“ Ezechiel 36,25. {PM 78.7}

Dříve než dosáhneme odpuštění a přijmeme pokoj, musíme poznat sami sebe. Toto poznání nás přivede k pokoře. Farizeus v podobenství si neuvědomoval žádný hřích. Duch svatý na něj nemohl působit. Obrnil své srdce samospravedlností, kterou nepronikly ani ostré a dobře mířené šípy Boží pravdy. Kristus může zachránit pouze člověka, který uznává, že je hříšný. Pán Ježíš o sobě řekl: „Pomazal mne, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu.“ Lukáš 4,18. „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ Lukáš 5,31. Musíme dokonale poznat svůj skutečný stav, jinak nepocítíme potřebu Kristovy pomoci.

Jestliže nepochopíme, že nám hrozí nebezpečí, nebudeme hledat bezpečný úkryt. Pokud nepocítíme bolest svých ran, nezatoužíme po uzdravení. {PM 79.1}

Pán Ježíš nechal napsat: „Říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl.“ Zjevení 3,17.18. Zlato přečištěné v ohni je víra, která se projevuje láskou. Jen ona nás povede, abychom žili shodně s Boží vůlí. Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou má v srdci Ježíš Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. {PM 79.2}

Ani jediný člověk není schopen sám o sobě poznat vlastní nedostatky. „Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. Kdopak je zná?“ Jeremjáš 17,9. Člověk může ústy vyjadřovat pokoru, o které srdce nic neví. Zatímco Bohu líčíme svou bezmocnost, může se naše srdce povyšovat domnělou pokorou a vlastní spravedlností. Správné poznání sebe můžeme poznat jen jediným způsobem — pohledem na Krista. Lidé mají o sobě tak vysoké mínění, protože neznají Krista. Ubohost a slabost — své skutečné nedostatky — si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Pochopíme, že jsme ztraceni a bez naděje, oblečeni do šatu samospravedlnosti jako všichni ostatní hříšníci. Poznáme, že spasení nám nezajistí naše vlastní dobrota, ale pouze nekonečná Boží milost. {PM 79.3}

Bůh vyslyšel modlitbu celníka, protože ukázala, do jaké míry je závislý na Všemohoucím. Neviděl na sobě nic dobrého, jedině hanbu. Tak se na sebe mají dívat všichni, kdo hledají Boha. Každý hříšník, který činí pokání, se má vírou vzdát falešné sebedůvěry a uchopit se nekonečné moci. {PM 79.4}

Okázalé formální náboženství nemůže nahradit prostou víru a úplné odevzdání se Bohu. Nikdo se nemůže vlastní silou zbavit sobectví. {PM 80.1}

Můžeme pouze svolit, aby toto dílo v nás vykonal Kristus. Pak se budeme modlit: Zachraň mne, Pane, i přes moje slabosti a sobectví. Vezmi si mé srdce, já ti je nedokážu odevzdat. Patří tobě. Očisti je a udržuj je v čistotě, protože já to nedovedu. Formuj mě, přetvoř mě, povznes mě do čistého prostředí, aby mým nitrem mohl protékat proud tvé lásky. {PM 80.2}

Čím blíže přicházíme ke Kristu a čím jasněji poznáváme čistotu jeho povahy, tím plněji chápeme závažnost hříchu a tím méně budeme chtít vyvyšovat sami sebe. Lidé, které Pán Bůh považuje za svaté, se nevychloubají vlastní dobrotou. Apoštol Petr se stal věrným služebníkem Ježíše Krista. Pán jej poctil velkým poznáním pravdy a velkou duchovní mocí. Aktivně se podílel na budování křesťanské církve. Nikdy však nezapomněl na hrozný zážitek svého pokoření. Bůh mu odpustil jeho hřích, Petr však věděl, že povahový nedostatek, který zapříčinil jeho pád, mohla odstranit pouze milost Ježíše Krista. Nenacházel v sobě nic, čím by se mohl chlubit. {PM 80.3}

Nikdo z apoštolů a proroků netvrdil, že je bez hříchu. Lidé, kteří žili v nejtěsnějším přátelství s Bohem, kteří by raději obětovali život, než aby se vědomě dopouštěli hříchu, lidé, kterým Bůh svěřil velké poznání pravdy a velkou duchovní moc, vyznávali, že jsou hříšní. Nedůvěřovali sobě, netvrdili, že jsou spravedliví, ale plně spoléhali na spravedlnost Ježíše Krista. Stejně jedná každý, kdo přijal Krista. {PM 80.4}

Každým pokrokem v křesťanském životě se prohlubuje také naše pokání. Lidem, kterým odpustil hříchy a které přijal za svůj lid, Pán říká: „Až si vzpomenete na své zlé cesty, své nedobré skutky, budete se sami sobě ošklivit pro své nepravosti a ohavnosti.“ Ezechiel 36,31. A dále Pán říká: „Ustanovím svou smlouvu s tebou. I poznáš, že já jsem Hospodin, a budeš si to připomínat a stydět se a už neotevřeš ústa pro svou hanbu, až tě smířím se sebou přes všechno, co jsi páchala, je výrok Panovníka Hospodina.“ Ezechiel 16,62.63. Pak už nikdy nebudeme chválit sami sebe. Pochopíme, že dostatečné úrovně můžeme dosáhnout jen v Kristu. Vyznáme s apoštolem: „Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro.“ Římanům 7,18. „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.“ Galatským 6,14. {PM 80.5}

Shodně s touto zkušeností zní příkaz Písma: „…s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ Filipským 2,12.13. Bůh si nepřeje, abychom se báli, že nesplní svá zaslíbení, že mu dojde trpělivost a že přestane mít s námi soucit. Máme se však obávat, aby se naše vůle nepřestala podřizovat Kristu, aby náš život neovládly zděděné a získané sklony ke zlému. „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ Dávejme si pozor, aby se mezi nás a Ježíše Krista nepostavilo naše já, aby naše vůle nezmařila dílo, které chce Bůh vykonat naším prostřednictvím. Bojme se spoléhat na vlastní sílu, pustit se ruky Ježíše Krista a pokoušet se jít cestou života bez něj. {PM 80.6}

Vyhýbejme se všemu, co by podporovalo naši pýchu a pocit soběstačnosti. Proto nikomu nelichoťme a lichotky nepřijímejme. Lichocení zavedl satan. Buď lidem lichotí, nebo je odsuzuje. Obojím se snaží člověka ničit. Jestliže někdo jiným lichotí, stává se vlastně nástrojem satana. Služebníci Ježíše Krista by měli odmítat jakýkoli projev oslavování. Máme zapomínat na sebe a oslavovat pouze Ježíše Krista. Všichni lidé by měli oslavovat toho, „jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů“ Zjevení 1,5. {PM 81.1}

Jestliže se snažíme mít v srdci Boží bázeň, neznamená to, že musíme být smutní a zarmoucení. Jedině nepřítomnost Ježíše Krista může způsobit, že vypadáme smutně, a že se náš život stane neradostnou cestou. Domýšliví lidé plní sebelásky necítí potřebu živého spojení s Kristem. Srdce, které „nepadlo na Skálu a neroztříštilo se“ (nepřijalo Krista a nepodřídilo se mu), si zakládá na své dokonalosti. Lidé by si přáli takové náboženství, které by lichotilo jejich pýše. Chtějí kráčet pohodlnou cestou, aby na sobě nemuseli nic měnit. Sebeláska, touha po věhlasu a lidské chvále vypuzuje Spasitele z jejich srdcí. Když není v

srdci Kristus, jsou tam obavy a zármutek. Kristus je zdroj pravé radosti. Boží slovo přináší radost každému, kdo přijal Pána Ježíše. {PM 81.2}

„Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných.“ Izajáš 57,15. {PM 81.3}

Mojžíš spatřil Boží slávu, když se ukrýval ve skalní rozsedlině. Také my, když se ukryjeme ve Skále, když nás Kristus přikryje probodenou dlaní, uslyšíme, co Pán říká svým služebníkům. Podobně jako Mojžíšovi, i nám se Bůh zjeví jako „plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný a věrný…, který odpouští viny, přestoupení a hřích“ 2. Mojžíšova 34,6.7. {PM 81.4}

Jen stěží chápeme důsledky Božího působení pro záchranu člověka. „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ 1. Korintským 2,9. Když se hříšník, kterého přitahuje Kristova moc, blíží ke kříži a v pokoře kleká před svým Spasitelem, prožívá znovuzrození. Dostává nové srdce. Stává se „novým stvořením“ v Kristu. 2. Korintským 5,17. Více se od něj nežádá. Bůh sám „ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše“ Římanům 3,26. A ty, „které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy“ Římanům 8,30. Sláva a čest, které chce člověku dát zachraňující láska Ježíše Krista, je ještě větší, než je hanba a potupa, kterou působí hřích. Lidem, kteří se snaží podobat Ježíši Kristu, Bůh dává z nebeských pokladů dary, které je postaví na ještě vyšší místo, než na jakém jsou andělé, kteří nepadli do hříchu. {PM 81.5}

„Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení, jehož má kdejaký pronárod v ohavnosti…: ‚Spatří tě králové a povstanou, a velmožové se skloní, kvůli Hospodinu, který je věrný, kvůli Svatému Izraele, který tě vyvolil.‘“ Izajáš 49,7. {PM 82.1}

„Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“ Lukáš 18,14. {PM 82.2}

14. Kapitola – Nezjedná snad Bůh právo svým vyvoleným?

(Lukáš 18,1-8)

Naléhavost našich modliteb svědčí o neochvějné důvěře v Boha. Vědomí potřeby nás vede k opravdovosti v modlitbě. Náš nebeský Otec nás vyslyší. {PM 83.1}

Když Kristus jednou vyprávěl o době před svým druhým příchodem, ukázal, jakými nebezpečími budou muset procházet jeho následovníci. Se zvláštním zaměřením k tomuto údobí vyprávěl podobenství o tom, „jak je třeba stále se modlit a neochabovat“ Lukáš 18,1. {PM 83.2}

Řekl: „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V onom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: ‚Zastaň se mne proti mému odpůrci.‘ Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: ‚I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.‘ A Pán řekl: Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nezjedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ Lukáš 18,2-8. Soudce nedbal na právo ani necítil s trpícími. Odmítal řešit záležitost vdovy navzdory její žádosti. Znovu a znovu k němu přicházela, soudce jí však pohrdal a odháněl ji od soudcovského stolce. Věděl dobře, že vdova je v právu, a mohl by jí okamžitě pomoci, ale nechtěl. Rád se díval, jak ponížene prosí, chtěl tím ukázat svou neomezenou moc. Vdova se však nenechala odradit ani zmalomyslnět. Nedbala na jeho nezájem a svou záležitost mu předkládala tak dlouho, dokud se jí neujal. Nakonec řekl: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.“ Její záležitost začal řešit, aby si uchoval dobré jméno a nerozneslo se, že je nespravedlivý a stranický soudce. {PM 83.3}

A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nezjedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane.“ {PM 83.4}

Kristus zde ukázal rozdíl mezi nespravedlivým soudcem a Bohem. Soudce nakonec vyhověl prosbě vdovy z pouhého sobectví, aby ho už víc neobtěžovala. Nelitoval ji, neměl s ní soucit a její problémy se ho nedotýkaly. Bůh jedná s lidmi úplně jinak. V nevýslovném soucitu se sklání a vyslýchá prosby zarmoucených a potřebných. {PM 84.1}

Prosící žena již dříve ztratila manžela. Opuštěná přáteli a bez prostředků neměla prakticky žádnou možnost získat zpět své vlastnictví. Podobně i člověk ztratil hříchem spojení s Bohem. Sám si nemůže pomoci. Ale v Kristu jsme znovu přiváděni k Otci. On miluje své vyvolené. To jsou ti „povolaní z temnoty do nádherného světla“, aby Boha

oslavovali a zářili jako světlo v temnotě světa. Nespravedlivý soudce se příliš nezajímal o vdovu, která jej žádala o pomoc. Vyhověl jí a její spor vyřešil jen proto, aby na něho už zoufale nenaléhala. Bůh však miluje své děti nekonečnou láskou. Církev je pro něj tím nejdražším, co na zemi má. {PM 84.2}

„Hospodinovým podílem je jeho lid, vyměřeným dílem jeho dědictví je Jákob. Našel ho v zemi divokých pouští, v pustotě kvílících pustin, zahrnul ho svou péčí, chránil ho jako zřítelnici oka.“ 5. Mojžíšova 32,9.10. „Toto praví Hospodin zástupů, který mne poslal pro svoji slávu k pronárodům, které vás plenily: Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka.“ Zacharjáš 2,8. {PM 84.3}

Prosba vdovy: „Zastaň se mne proti mému odpůrci,“ představuje modlitbu Božích dětí. Jejich velkým nepřítelem je satan. Je „žalobcem našich bratří“ Zjevení 12,10. Neustále přemýšlí, jak je pomluvit a obvinit; podvádí a hubí Boží lid. Kristus v uvedeném podobenství učí své následovníky, jak se mají modlit, aby byli vysvobozeni z moci nepřítele spasení. {PM 84.4}

Proroctví Zacharjáše ukazuje satanovy pomluvy a dílo Ježíše Krista, který obhajuje svůj lid. Prorok napsal: „Potom mi ukázal velekněze Jóšuu, jak stojí před Hospodinovým poslem, a po pravicí mu stál satan, aby proti němu vznesl žalobu. Hospodin však satanovi řekl: ‚Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?‘ Jóšua totiž, jak stál před poslem, byl oblečen do špinavého šatu.“ Zacharjáš 3,1-3. {PM 84.5}

Boží lid je zde přirovnán k provinilci u soudního přelíčení. Velekněz Jóšua, nejvyšší kněz, vyprošuje požehnání pro svůj těžce zkoušený národ. Ve chvíli, kdy před Bohem prosí, napravo stojí jeho protivník satan. Obviňuje věřící, snaží se dokázat, že jsou v beznadějném stavu. Ukazuje před Bohem na jejich chyby a nedostatky. Poukazuje na jejich omyly a poklesky a doufá, že v očích Ježíše Krista budou natolik závažné, že jim pak v jejich velkých nesnázích nepomůže. Jóšua, představitel Božího lidu, stojí odsouzen a má na sobě ušpiněný oděv. Plně si uvědomuje hříchy věřících a propadá malomyslnosti. Satan zatěžuje jeho svědomí pocitem viny tak silně, že v beznaději téměř klesá. Stojí zde jako prosebník, proti němuž vystupuje satan. {PM 84.6}

Satanovo obviňování začalo už v nebi. Totéž dílo konal od pádu člověka do hříchu i na zemi a soustředí se na ně tím více, čím více se blíží závěr světových dějin. Uvědomuje si, že čas jeho činnosti se krátí, a stupňuje svoje dílo podvodu a záhuby. Má zlost, když vidí na světě lidi, kteří přes své slabosti a nedokonalosti ctí Boží zákon. Nechce, aby lidé Boha poslouchali. Raduje se z jejich neutěšeného stavu a pro každého jedince připravuje léčky, aby jej získal pro sebe a navždy oddělil od Boha. Snaží se dokonce obvinit a odsoudit Boha a všechny, kteří na světě s láskou, soucitem a odpuštěním uskutečňují Boží milostivé záměry. {PM 85.1}

Každý projev Boží moci vůči jeho lidu podněcuje satanovo nepřátelství. Pokaždé, kdy Bůh pomůže svým následovníkům, se na ně satan vrhne spolu se svými anděly s novou silou, aby je zničil. Žárlí na všechny, kteří čerpají sílu od Krista. Vede lidi ke zlému, a když se mu to podaří, svaluje na ně všechnu vinu. Upozorňuje na jejich ušpiněný oděv, na jejich porušené povahy. Ukazuje na jejich slabosti, nerozumné chování a nevděčnost. Tvrdí, že se nepodobají Vykupiteli, a tím jej zneuctívají. Toto všechno používá jako důkaz, že má právo je zahubit. Děsí lidi pomyšlením, že jejich případ je beznadějný, že jejich znečištění nelze nijak odstranit. Doufá, že se mu tak podaří zničit jejich víru a pak je v záplavě pokušení zcela odvrátit od Boha. {PM 85.2}

Boží lid nemůže sám oponovat žalobě satana. Když se na sebe podívají, zbývá jim jen zoufalství. Odvolávají se však na nebeského Obhájce. Dovolávají se zásluh svého Vykupitele. Bůh „je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše“ Římanům 3,26. Věřící k němu s důvěrou volají, aby umlčel satana a jeho obviňování a zmařil jeho úsilí. Prosí: Zastaň se nás proti našemu odpůrci. A Kristus umlčuje troufalého žalobce mocným důkazem kříže. {PM 85.3}

Hospodin řekl satanovi: „Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?“ Když satan očerňuje Boží lid a chce jej zničit, Kristus zasáhne. Oni sice zhřešili, ale Kristus vzal jejich vinu na sebe. Vytrhl člověka jako oharek z ohně. Svou lidskou podstatou se spojil s člověkem, i když ve svém božství je jedno s nekonečným Bohem. Tím nabídl hynoucímu lidstvu pomoc a pokáral protivníka. {PM 85.4}

„Jóšua totiž, jak stál před poslem, byl oblečen do špinavého šatu. A Hospodin se obrátil k těm, kteří tu před ním stáli: Svlékněte z něho ten špinavý šat. Jemu pak řekl: Pohleď, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha. Řekl jsem: Vstavte mu na hlavu čistý turban. Tu mu vstavili na hlavu čistý turban a oblékli mu šat. Hospodinův posel stál při tom. A Hospodinův posel Jóšuovi dosvědčil: Toto praví Hospodin zástupů: Budeš-li chodit po mých cestách a budeš-li střežit, co jsem ti svěřil, budeš obhajovat můj dům a střežit má nádvoří a já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí“ (Zacharjáš 3,3-7) — dokonce i mezi anděly, kteří stojí kolem Božího trůnu. {PM 85.5}

Kristus se neodvrací od těch, které má ve své péči, i když vykazují nedostatky. Má moc změnit jejich šaty. Ty, kteří věří a činí pokání, svléká z jejich ušpiněných oděvů a obléká do vlastního roucha své spravedlnosti. Do nebeských záznamů píše k jejich jménům „odpuštěno“. Před celým vesmírem je přijímá za své. Satana, jejich protivníka, odhaluje jako podvodníka a žalobce. Bůh svým vyvoleným zjedná spravedlnost! {PM 86.1}

Prosba „Zastaň se mne proti mému odpůrci“ se netýká pouze satana, ale také všech, jejichž prostřednictvím satan klame, pokouší a hubí Boží lid. Všichni, kteří se rozhodli poslouchat Boží přikázání, poznají z vlastní zkušenosti, že jejich nepřátelé jsou ovládáni mocí temna. Tito lidé pronásledovali Krista na každém kroku tak vytrvale a cílevědomě, že

to nedokážeme plně ani pochopit. Následovníci Pána Ježíše jsou vystaveni neustálému pokušení jako jejich Mistr. {PM 86.2}

Písmo nám přibližuje stav světa v době před druhým příchodem Krista. Apoštol Jakub vykreslil chamtivost a násilí, které bude převládat. Napsal: „A nyní, vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí. Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno, vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví tělo vaše jako oheň. Nashromáždili jste si poklady — pro konec dnů! Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes a křik ženců pronikl až k sluchu Hospodina zástupů. Žili jste rozmařile a hýřili jste na zemi, vykrmili jste se — pro den porážky! Odsoudili jste a zahubili jste spravedlivého; a on se proti vám nestaví.“ Jakubův 5,1-6. Je to přesný obraz dnešního světa. Lidé dnes pomocí jakékoli formy násilí a vydírání hromadí neuvěřitelná bohatství, zatímco zoufalé volání milionů hladovějících vystupuje až k Bohu. {PM 86.3}

„Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí a co je správné, nemůže vstoupit. Pravda vyprchala, kořistí se stane ten, kdo se varuje zlého.“ Izajáš 59,14.15. Splnilo se to v Kristově pozemském životě. Pán Ježíš se řídil neochvějně Božími zákony a nebral zřetel na lidská nařízení a tradice, kterými lidé nahradili Boží požadavky. Proto jej lidé nenáviděli a pronásledovali. Jeho zkušenost se opakuje i dnes. Lidé povýšili tradice a své zákony nad Boží zákon a pak se posmívají a pronásledují všechny, kteří zůstávají věrní Božímu zákonu. Ježíše Krista jeho současníci nazvali přestupníkem soboty, člověkem, který se rouhá Bohu, protože byl Bohu věrný. Prohlašovali dokonce, že je posedlý ďáblem, a označili ho za Belzebula. Podobně budou zkreslovat a obviňovat následovníky Pána Ježíše i dnes. Satan doufá, že je přivede k hříchu, aby tak pošpinil Boha. {PM 86.4}

Povahu soudce, který se nebál Boha ani lidí, představil Kristus v podobenství proto, aby ukázal, jaké byly tehdejší soudy a také jaký bude jeho soud. Chtěl, aby si jeho lid ve všech dobách uvědomoval, že se v nesnázích života nemůže zcela spoléhat na pozemské vládce. Věřící lidé musí často obhajovat svou víru před mocnými tohoto světa, kteří si Boží slovo nezvolili za rádce a průvodce života, ale řídí se vlastními nesprávnými a neukázněnými sklony. {PM 87.1}

Pán Ježíš nám v podobenství ukázal, jak máme postupovat: Cožpak Bůh „nezjedná právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají“? Kristus je nám příkladem. Pro své osvobození a svou obhajobu nic neučinil. Celou svou záležitost ponechal na Bohu. Ani jeho následovníci by neměli obviňovat, odsuzovat nebo dokonce k vyřešení svých záležitostí používat násilí. {PM 87.2}

I když přijdou těžké, nepochopitelné zkoušky, nedopusťme, aby nás připravily o vnitřní pokoj. Když s námi budou lidé zacházet nespravedlivě, nesmí to v nás vyvolat zášť. Kdybychom podlehli myšlence na pomstu, uškodíme sami sobě. Podlomíme svou důvěru v

Boha a zarmoutíme Ducha svatého. Po boku nám stojí svědek, nebeský posel, který kolem nás vybuduje ochranný val proti nepříteli. Zahalí nás záře Slunce spravedlnosti, kterou satan nedokáže proniknout. {PM 87.3}

Svět upadá stále víc do špatnosti, žádný z nás si proto nemůže namlouvat, že nebude zápasit s obtížemi. Právě ony nás přivádějí do audienční síně Nejvyššího. O radu můžeme žádat Boha, který je nekonečně moudrý. {PM 87.4}

On řekl: „Volej mne v den soužení.“ Žalm 50,15. Vybízí nás, abychom mu předkládali své nesnáze a potřeby a ukázali tak svou závislost na Boží pomoci. Vybízí nás k vytrvalým modlitbám. Jakmile nás překvapí těžkosti, máme se k němu obrátit v upřímné a vážné modlitbě. Naléhavost našich modliteb svědčí o neochvějné důvěře v Boha. Vědomí potřeby nás vede k opravdovosti v modlitbě. Náš nebeský Otec nás vyslyší. {PM 87.5}

Posměch a pronásledování pro víru vede lidi často k domněnce, že je Bůh opustil. V pohledu světa jsou jen zanedbatelnou menšinou. Jejich nepřátelé nad nimi zdánlivě vítězí. A přece nemají věřící jednat proti svému svědomí. Pán Ježíš, který na sebe vzal jejich utrpení a bolesti, je neopustí. {PM 87.6}

Boží děti nezůstanou nikdy bez ochrany. Všemohoucí vyslyší jejich modlitby. Modlitbou „dobývali království, uskutečňovali Boží spravedlnost, dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno; zavírali tlamy lvům, krotili plameny ohně, unikali ostří meče, v slabosti nabývali síly, vedli si hrdinsky v boji“. Když uslyšíme o mučednících, kteří zemřeli pro svou víru, pochopíme, co znamená, že „zaháněli na útěk vojska cizinců“. Židům 11,33.34. {PM 87.7}

Jestliže odevzdáme svůj život Boží službě, nikdy se neoctneme v situaci, kterou by Bůh nevyřešil. Okolnosti se mohou vyvíjet rozmanitě, a přece na své cestě máme Průvodce. I v sebevětších nesnázích máme spolehlivého Rádce, ve všech bolestech, ztrátách i v osamění je nablízku soucitný Přítel. Neopustí nás, ani když ve své lidské chatrnosti klopýtneme. Dodnes zní jasně jeho výrok: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Jan 14,6. „Vysvobodí chudáka, jenž volá o pomoc, poníženého, jenž nemá pomocníka.“ Žalm 72,12. {PM 88.1}

Pán říká, že ho uctívají všichni, kteří k němu přicházejí a věrně mu slouží. „Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, neboť v tebe doufá.“ Izajáš 26,3. Všemohoucí vztahuje svou ruku, aby nás vedl stále vpřed. Říká: Jděte dál, já vám budu pomáhat. Prosíte, a dostáváte pro slávu mého jména. Oslavím se přede všemi, kteří očekávají váš pád. Uvidí, jak moje slovo zvítězí! „A věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit.“ Matouš 21,22. {PM 88.2}

Kdo jste utiskovaní a cítíte, že se s vámi jedná nespravedlivě, volejte k Bohu. Odvraťte se od těch, kteří mají srdce tvrdá jako ocel, a předneste své žádosti Stvořiteli. Nepošle od sebe s nepořízenou nikoho, kdo se k němu přiblíží s pokorou v srdci. Ani jediná upřímná modlitba nevyzní naprázdno. Bůh slyší kromě nebeských chvalozpěvů také volání nejslabšího člověka. Přání svého srdce mu oznamujeme v soukromí, slova modliteb šeptáme

i v chůzi na cestě, a přece naše slova přicházejí až k trůnu Vládce vesmíru. Nikdo je nemusí slyšet, a přece nezaniknou v tichu ani nezmizí v neustálém víru života kolem nás. Touhu člověka neumlčí nic, stoupá nad hřmot ulic, nad zmatek davů, až do nebes. Mluvíme k Bohu, a on naši modlitbu slyší. {PM 88.3}

I když se možná cítíš nehodný, neobávej se svěřit svou záležitost Bohu. Obětoval se v Kristu za hříchy světa, a tím převzal případ každého člověka. „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?“ Římanům 8,32. Nesplní tedy daný slib, aby nás povzbudil a posílil? {PM 88.4}

Ježíš Kristus si ze všeho nejvíce přeje, aby lidstvo vysvobodil z nadvlády satana. Ale dříve, než nás vysvobodí z vnější satanovy tyranie, musí zlomit jeho moc uvnitř nás. Pán dopouští, abychom procházeli zkouškami, aby nás očistil od světského smýšlení, od sobectví a zbavil naši povahu hrubých, nekřesťanských rysů. Dopouští, abychom procházeli hlubinami soužení a v nich důkladněji poznávali Otce a Ježíše Krista, kterého poslal, abychom v srdci opravdově zatoužili po očištění od hříchu. Tak můžeme vyjít ze zkoušky čistší, dokonalejší a šťastnější. Často vstupujeme do pece soužení naplněni sobectvím. Když pak trpělivě projdeme zkouškou, budeme vyzařovat Boží povahu. Jakmile utrpení splní tento cíl, Bůh „dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo“ Žalm 37,6. {PM 88.5}

Pán nepřehlíží modlitby svého lidu, takové nebezpečí nehrozí. Hrozí ale jiné, že zkoušky a pokušení zadusí jejich odvahu, a oni se přestanou modlit. {PM 89.1}

Pán Ježíš projevil fénické ženě Boží soucit. Její bolest se dotkla jeho srdce. Chtěl ji okamžitě ujistit, že její prosbu vyslyší, ale hodlal poučit i své učedníky, a proto se zdálo, že nedbá na volání jejího trpícího srdce. Když dokázala svou víru, pochválil ji a poslal zpět domů s ujištěním, že obdrží, o co žádala. Učedníci na toto naučení nikdy nezapomněli. Zaznamenali je, aby ukázali na výsledky vytrvalé modlitby. {PM 89.2}

Do mateřského srdce vložil sám Kristus vytrvalost, která se nedá odradit. Dal i vdově odvahu a houževnatost, kterou projevila před soudcem. Před staletími obdařil Jákoba v tajuplném zápase u potoka Jábok toutéž neuhasínající vírou. Nezapomíná odměnit víru, kterou vložil do lidského srdce. {PM 89.3}

Pán, který přebývá v nebeské svatyni, soudí spravedlivě. Ve svém lidu, zápasícím v hříšném světě s pokušením, nachází větší zalíbení než v zástupech andělů kolem svého trůnu. {PM 89.4}

Celé nebe projevuje velký zájem o naši nepatrnou planetu, protože Kristus zaplatil nezměrnou cenu za její obyvatele. Vykupitel světa spojil zemi s nebem pouty porozumění, protože na ní žijí jeho vykoupení. I dnes navštěvují nebeští poslové zemi, jako když chodili a mluvili s Abrahamem a Mojžíšem. Pán Bůh má strážce a svaté i dnes v ruchu velkoměst, uprostřed davů, které proudí po ulicích a v nákupních střediscích, ve světě, kde se většina

lidí chová, jako by nákupy, zábava a sport byly jedinou náplní života, ale jen málokdo se zamýšlí nad neviditelnými skutečnostmi. Nebeské bytosti sledují každé lidské slovo a čin. Tam, kde se lidé shromáždí k bohoslužbě, i tam, kam přicházejí za prací či zábavou, je víc posluchačů, než kolik jich ve skutečnosti vidíme. Někdy andělé poodhalí oponu, která zakrývá neviditelný svět, aby se naše mysl povznesla nad uspěchaný a rušný život, abychom si uvědomili, že neviditelní svědkové sledují všechna naše slova i činy. {PM 89.5}

Měli bychom lépe chápat poslání andělů. Velmi by nám pomohlo, kdybychom si uvědomovali, že andělé nám pomáhají při každé práci. Neviditelné zástupy světla a moci provázejí tiché a pokorné, kteří věří a dovolávají se Božích zaslíbení. Cherubíni a serafíni, tisíce tisíců mocných andělů stojí u Božího trůnu a Pán je posílá „k službě těm, kdo mají dojít spasení“ Židům 1,14. {PM 89.6}

Tito nebeští poslové pečlivě zaznamenávají slova i činy všech lidí. V nebi stojí zaznamenáno každé bezcitné a nespravedlivé zacházení s věřícími, všechno, co musí Boží lid vytrpět. {PM 90.1}

„Což teprve Bůh! Nezjedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane.“ {PM 90.2}

„Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen ‚docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se‘.“ Židům 10,35-37. „Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.“ Jakubův 5,7.8. {PM 90.3}

Boží trpělivost je obdivuhodná. Spravedlnost čeká dlouho, zatímco na hříšníka působí Boží milost. „Spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu.“ Žalm 97,2. „Hospodin je shovívavý a velkorysý, ale viníka bez trestu neponechá.“ Nahum 1,3. {PM 90.4}

Svět přestupuje Boží zákon stále opovážlivěji a troufaleji. Protože je Bůh shovívavý, lidé pošlapávají jeho autoritu. Vzájemně se povzbuzují k většímu útlaku Božího lidu a říkají: „Což se to Bůh dozví? Copak to Nejvyšší pozná?“ Žalm 73,11. Bůh však stanovil nepřekročitelnou hranici a blíží se okamžik, kdy jí lidé dosáhnou. Již nyní se pohybují na pokraji mezi Boží shovívavostí, balancují na hranici jeho milosti a milosrdenství. Pán zasáhne, aby ochránil svou čest, vysvobodí svůj lid a zastaví rozmach bezpráví. {PM 90.5}

Za dnů Noema si lidé neváželi Božího zákona, takže ze země téměř vymizelo poznání Boha. Jejich špatnost nabyla takových rozměrů, že Pán zničil zemi potopou a smetl všechny její bezbožné obyvatele. {PM 90.6}

Pán Bůh lidem v průběhu dějin ukazoval způsoby i důvody svého jednání. Kdykoli nastala krize, zjevoval se lidem a zasahoval, aby překazil satanovy úmysly. Nejednou

dopustil, aby se krize v životě národů, rodin i jednotlivců vystupňovaly, a jeho zásah vystoupil do popředí. Ukázal, že uprostřed věřících je Bůh, který uchová svůj zákon a obhájí svůj lid. {PM 90.7}

Podle vzrůstu nepravosti ve světě poznáváme, že se blíží velká krize. Až lidé téměř úplně odmítnou Boží zákon, až budou utlačovat a sužovat Boží lid, Pán zasáhne. {PM 90.8}

Blíží se doba, kdy Pán prohlásí: „Nuže, lide můj, již vejdi do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chviličku, dokud hrozný hněv se nepřežene. Hle, Hospodin vychází ze svého místa, aby ztrestal nepravost obyvatel země. I odhalí země krev prolitou na ní a nebude již přikrývat povražděné.“ Izajáš 26,20.21. Lidé, kteří se za křesťany jen vydávají, mohou ještě klamat a utiskovat chudé, mohou okrádat vdovy a sirotky, mohou stupňovat satanskou nenávist, protože nedokážou ovládat svědomí Božího lidu. Bůh je však za to přivede k soudu. „Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství.“ Jakubův 2,13. Zanedlouho se postaví před Soudcem celé země, aby se zodpovídali za tělesné utrpení i za duševní trýzeň, kterou působili věřícím. Zatím ještě mohou neprávem obviňovat, smí se posmívat těm, které Bůh povolal ke svému dílu. Ještě mohou věřící věznit, dávat jim okovy, vyhánět je z vlasti a odsuzovat je na smrt, ale budou se zodpovídat za každou prolitou slzu i za každou bolest, kterou způsobili. Bůh je za jejich hříchy potrestá dvojnásobně. Přikazuje svým vykonavatelům rozsudku, aby potrestali Babylon, symbol odpadlé církve: „Neboť jeho hříchy se navršily až k nebi a Bůh nezapomněl na jeho viny… Odplaťte po zásluze té nevěstce za její činy!“ Zjevení 18,5.6. {PM 90.9}

Z Indie, Afriky, Číny, ze vzdálených ostrovů i z takzvaných křesťanských zemí stoupá k Bohu nářek milionů utlačovaných lidí. Jejich volání nezůstane dlouho bez odpovědi. Bůh očistí zemi od mravní porušenosti, ne vodou jako v době Noema, ale ohněm, který lidé ničím neuhasí. {PM 91.1}

„V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize.“ Daniel 12,1. {PM 91.2}

Kristus pak shromáždí své věrné z chatrčí, úkrytů, vězeňských cel, hor a pouští i jeskyní ve skalách. Prošli nouzí, bolestmi a utrpením. Miliony lidí umíraly v pohaně, protože odmítly přijmout satanovy požadavky. Soudy odsuzovaly věřící jako nejtěžší zločince. Blíží se však den, kdy „Bůh sám bude soudcem“ Žalm 50,6. On zruší pozemské rozsudky, „sejme potupu svého lidu“ Izajáš 25,8. Každý z nich dostane „bílé roucho“ (Zjevení 6,11), a nazvou je „Lid svatý“, „Hospodinovi vykoupení“ Izajáš 62,12. {PM 91.3}

Ať je kříž, který na ně byl vložen, sebetěžší, ať jsou ztráty, které utrpěli, sebevětší, ať je pronásledování, kterému byli vystaveni, sebekrutější — i když skončilo třeba ztrátou jejich

pozemského života — Boží synové budou bohatě odměněni. „Budou hledět na jeho tvář a na čele ponesou jeho jméno.“ Zjevení 22,4. {PM 91.4}

15. Kapitola – Tento člověk přijímá hříšníky

(Lukáš 15,1-10)

Není-li ztracená ovce přivedena zpět do stáda, bloudí, až zahyne. Kolik lidí takto chřadne, protože jim nikdo nepodal pomocnou ruku. {PM 92.1}

Když za Kristem chodili hříšníci, rabíni neskrývali svou nelibost. Řekli: „On přijímá hříšníky a jí s nimi.“Lukáš 15,1.2. {PM 92.2}

Svou výtkou chtěli naznačit, že Kristus se stýká s hříšníky a je netečný k jejich hříchům. Rabíni se v Ježíši zklamali. Proč se muž s tak vznešenou povahou nepřipojí k nim a nepřijme jejich způsoby učení? Proč působí tak skromně a proč se věnuje všem lidem? Namlouvali si, že kdyby byl pravým prorokem, sjednotil by se s nimi a nezajímal by se o hříšníky, protože si to nezaslouží. Svým čistým životem odsoudil a pobouřil proti sobě tyto strážce společnosti, měl s nimi stálé spory, a přesto věnoval mnoho soucitného zájmu i těm nejopovrhovanějším. Rabíni nesouhlasili s jeho metodami. Považovali se za vzdělané, šlechetné a velmi zbožné, a přesto Kristův příklad odhaloval jejich sobectví. {PM 92.3}

Hněvali se i proto, že se kolem Ježíše shromaždovali jako pozorní posluchači také lidé, kteří rabíny opovrhovali a vůbec nechodili do synagógy. Zákoníci a farizeové se cítili v přítomnosti Ježíšovy čistoty odsouzeni. Jak je tedy možné, že celníky a hříšníky přitahovala? {PM 92.4}

Nechápali, že vysvětlení leží právě ve slovech, kterými Krista odsuzovali: „On přijímá hříšníky.“ Lidé, kteří k Ježíši přicházeli, cítili, že v jeho přítomnosti nacházejí vysvobození z hříchů. Farizeové jimi jen pohrdali a odsuzovali je, ale Kristus je přijímal jako děti nebeského Otce. Oni se sice Boží rodině odcizili, ale milující Otec na ně nezapomněl. Protože byli velmi ubozí a hříšní, měl s nimi o to větší soucit. Čím více se od něho vzdálili, tím více po nich toužil a tím větší oběť přinesl pro jejich záchranu. {PM 92.5}

To všechno mohli učitelé Izraele vyčíst ze svatých spisů, protože se hrdě prohlašovali za jejich vykladače a strážce. Cožpak David, který se dopustil tak hrozného hříchu, nenapsal: „Bloudím jako zatoulaná ovce, hledej svého služebníka.“? Žalm 119,176. I Micheáš vyjádřil velikost Boží lásky k hříšníku slovy: „Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství.“ Micheáš 7,18. {PM 92.6}

Ztracená ovce

Tentokrát Kristus svým posluchačům nepřipomínal slova Písma. Připomněl jim jejich vlastní zkušenost. Rozlehlé náhorní planiny východně od Jordánu poskytovaly dostatek pastvy pro stáda ovcí. Pastýři však často museli hledat ztracené ovce ve strží ch a na zalesněných pahorcích, a přivádět je zpátky ke stádu. Mezi posluchači Pána Ježíše byli

pastýři i vlastníci stád a ti jeho příkladu dobře rozuměli: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?“ Lukáš 15,4. {PM 93.1}

Pán Ježíš tím vlastně řekl: Lidé, kterými pohrdáte, jsou Božím vlastnictvím. Patří mu jako Tvůrci a Vykupiteli a v jeho očích mají velkou cenu. Pastýř má rád své ovce a nedopřeje si oddechu, když mu některá schází. Bůh miluje mnohem více každého zbloudilého člověka. I když lidé snad odmítají Boží lásku, odcházejí od Boha a volí si jiného pána, přesto Bohu stále patří a on se je snaží k sobě znovu přitáhnout. Říká: „Tak jako pastýř pečuje o své stádo, když je uprostřed svěřených ovcí, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam byly rozptýleny v den oblaku a mrákoty.“ Ezechiel 34,12. {PM 93.2}

Pastýř v podobenství jde hledat jedinou ovci, ten nejmenší počet. Podobně by Kristus přišel zemřít i za jediného ztraceného člověka. {PM 93.3}

Ovce ztracená od stáda je naprosto bezbranným tvorem. Pastýř ji musí najít, sama by cestu zpět nenašla. Člověk odcizený Bohu je jako ztracená ovce. Kdyby ho Boží láska nehledala, nikdy by nenašel cestu zpět ke svému Otci. {PM 93.4}

Když pastýř zjistí, že mu jedna ovce chybí, nepohlédne bezstarostně na stádo, které je v bezpečí, a neřekne: „Mám devadesát devět ovcí, hledat tu jednu, to by mě stálo příliš mnoho námahy. Až se sama vrátí, otevřu jí dveře a vpustím ji dovnitř.“ Ne. Jakmile pastýř zjistí, že se jedna ovce ztratila, zmocní se ho obavy a úzkost. Znovu přepočítává ovce ve stádu. Když nabude jistoty, že jedna ovce schází, nemůže ani spát. Zanechá devadesát devět ovcí v ohradě a jde hledat ztracenou. Čím tmavší a bouřlivější je noc, čím je cesta nebezpečnější, tím větší má pastýř obavy, tím usilovněji hledá zbloudilou ovci. Aby ji našel, namáhá se do krajnosti. {PM 93.5}

Jakou úlevu pocítí, když v dálce zaslechne její slabý hlas. Jde za hlasem, slézá příkré stráně, odvažuje se přiblížit až k okraji propasti, i když dává v sázku vlastní život. Slábnoucí hlas mu naznačuje, že ovce už sotva žije. Jeho úsilí je však nakonec korunováno úspěchem. Nalezl ztracenou ovci. Nevytýká jí, že mu přidala tolik starostí a námahy. Nežene ji zpět bičem, nesnaží se ji ani vést zpátky. S radostí bere chvějící se ovečku na ramena. Jestliže je zraněna, uchopí ji do náruče a přitiskne k sobě. Má radost, že jeho hledání nebylo marné, nese ji zpět do stáda. {PM 93.6}

Díky Bohu, že nám Pán Ježíš nevyprávěl o zarmouceném pastýři, který se vrátil zpět bez ovce. Podobenství nelíčí nezdar, ale úspěch a radost ze záchrany. Bůh tím zaručuje, že nenechá bez povšimnutí a bez pomoci ani jedinou ovci, která se ztratila z Božího stáda. Kristus zachrání z propasti zkázy a z trní hříchu každého, kdo se jím nechá zachránit. {PM 94.1}

Ani člověk klesající pod břemenem hříchu nemusí ztrácet odvahu. Nedomnívej se, že ti Bůh možná tvé hříchy odpustí a dovolí ti, abys k němu přišel. On už první krok učinil. Ještě když jsi byl proti němu, už tě hledal. S milujícím srdcem, jako pastýř, opustil devadesát devět zachráněných a šel na poušť hledat ztraceného. Člověka ubitého a zraněného hříchem bere do své náruče lásky a přenáší ho s radostí do bezpečí. {PM 94.2}

Židé učili, že hříšník musí nejprve činit pokání, a pak mu Bůh projeví svou lásku. Pokání považovali za prostředek, jak může člověk získat přízeň nebes. Právě tento názor vedl farizeje, že s hněvem i údivem prohlásili: „On přijímá hříšníky.“ Domnívali se, že neměl nikomu dovolit, aby se k němu přiblížil, dokud neprožil pokání. Kristus však podobenstvím o ztracené ovci učí, že nejsme spaseni, protože hledáme Boha, ale protože Bůh hledá nás. „Nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili.“ Římanům 3,11.12. Pokání nečiníme proto, aby nás Bůh miloval. Bůh nám ukazuje svou lásku, abychom mohli prožívat pokání. {PM 94.3}

Jakmile se pastýř vrátí se ztracenou ovcí domů, svou vděčnost vyjádří radostnou písní. Svolá své sousedy a přátele a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem nalezl ovci, která se mi ztratila.“ Lukáš 15,6. Podobně, když nebeský Pastýř nalezne jediného zbloudilého hříšníka, nebe se spojí se zemí v radostném chvalozpěvu. {PM 94.4}

„V nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ Lukáš 15,7. Kristus farizeům vlastně řekl: Domníváte se, že jste v nebi zvlášť oblíbeni. Jste si jisti svou spravedlností. Pochopte, nepotřebujete-li pokání, pak jsem nepřišel pro vás. Přišel jsem zachránit všechny, kteří si uvědomují svou bídu a nedostatečnost. Nebeští andělé se o ně zajímají, ale vy jimi pohrdáte. Posmíváte se a reptáte, když ke mně přichází takový člověk, ale uvědomte si, že andělé se z toho radují. {PM 94.5}

Rabíni učili, že v nebi vládne radost, když je zničen hříšník. Kristus naopak učil, že Bůh neničí své dílo. Ukazoval, že se celé nebe raduje, když Bůh obnovuje svůj obraz v člověku, kterého stvořil. {PM 94.6}

Když se hříšník vrací k Bohu, naráží na kritiku a nedůvěru lidí. Mnozí pochybují o pravosti jeho pokání nebo řeknou: „Není to vytrvalý člověk, určitě nevydrží.“ Tito lidé nekonají Boží dílo, ale práci satana, žalobníka bratří. Satan se pomocí kritiky snaží takového člověka zmalomyslnět a odvést od naděje a od Boha. Hříšník, který prožívá pokání, by však měl myslet na to, jaká radost je v nebi, když se jeden ztracený člověk vrací zpátky. Měl by se spokojit s vědomím Boží lásky a v žádném případě by se neměl nechal zmalomyslnět nedůvěrou a farizejským podezíráním. {PM 95.1}

Rabíni pochopili, že Kristovo podobenství se vztahuje na hříšníky a publikány, ale ono má ještě širší význam. Ztracenou ovcí Kristus neznázornil jen zbloudilé jedince, ale celou naši planetu, která se odvrátila od Boha a je zasažena hříchem. Naše Země je pouhou

nepatrnou částečkou Božího vesmíru. A přece se Bůh o náš malý, hříchu zaprodaný svět — jednu ztracenou ovci — zajímá více než o devadesát devět jiných, které nezbloudily. Kristus, milovaný Vůdce nebeských zástupů, odložil slávu, kterou měl u Otce, zřekl se svého vysokého postavení, jen aby zachránil ztracený svět. Proto opustil bezhříšné světy, těch devětadevadesát, které ho milovaly, přišel na naši zemi, aby byl raněn pro naše přestoupení a zmučen pro naše nepravosti Izajáš 53,5. Bůh se obětoval ve svém Synu, aby mohl mít radost z návratu ztracené ovce. {PM 95.2}

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ 1. Janův 3,1. Kristus řekl: Jako jsi poslal do světa mne, tak jsem poslal do světa i já je — doplnit „to, co zbývá do míry utrpení Kristových…, svým utrpením za jeho tělo, tj. církev“. Koloským 1,24. Každý člověk, kterého Kristus zachránil, je povolán, aby v jeho jménu zachraňoval další ztracené. Izraelité toto dílo zanedbali. Nezanedbávají je Kristovi následovníci i dnes? {PM 95.3}

Kolik ztracených jsi už našel a přivedl zpět ke Kristu? Když se odvracíš od lidí, kteří se ti nezdají být zajímaví a nadějní, uvědom si, že zanedbáváš ty, které Kristus hledá. Možná, že tvůj soucit potřebují nejvíce právě tehdy, když se od nich odvracíš. V každém bohoslužebném shromáždění jsou lidé, kteří touží po vnitřním odpočinku a pokoji. Zdánlivě žijí bezstarostně, a přece nejsou vůči vlivu Ducha svatého neteční. Mnohé z nich je možno získat pro Krista. {PM 95.4}

Není-li ztracená ovce přivedena zpět do stáda, bloudí, až zahyne. Kolik lidí takto chřadne, protože jim nikdo nepodal pomocnou ruku. Snad vypadají tvrdí a lhostejní, kdyby však měli takové příležitosti jako jiní, projevili by ušlechtilejší povahové vlastnosti a více ochoty konat dobro. Andělům je jich líto, pláčí nad nimi, zatímco oči lidí se ani nezarosí a lidská srdce zůstanou nedotčena. {PM 95.5}

Jak žalostně málo hlubokého a vřelého pochopení se dostává zkoušeným a chybujícím. Prokazujme více Kristova Ducha a méně, daleko méně sobectví! {PM 96.1}

Farizeové pochopili, že je Kristus tímto podobenstvím kárá. Pán Ježíš nereagoval na jejich kritiku, ale káral je za to, že zanedbávají hříšníky a opovrhované jedince. Neučinil to otevřeně, aby je vůči sobě nezatvrdil, ale tímto podobenstvím jim ukázal nejvlastnější dílo, které Bůh od nich požadoval a které nekonali. Kdyby byli tito izraelští vůdcové pravými pastýři, konali by dílo pastýře. Projevovali by Kristovu lásku a soucit, spojili by se s ním v jeho díle. Nepřijali tuto úlohu, a tím prokázali, že jejich zbožnost je falešná. Mnozí odmítli výtku Spasitele, některé však slova Pána Ježíše přesvědčila. Po odchodu Ježíše Krista do nebe sestoupil na tyto lidi Duch svatý a oni spolu s učedníky konali dílo, které Spasitel naznačil v podobenství o ztracené ovci. {PM 96.2}

O ztraceném penízi

Po podobenství o ztracené ovci vyprávěl Kristus další: „Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde?“ Lukáš 15,8. {PM 96.3}

Orientální domy měly obvykle jen jednu místnost, často bez oken, a proto tmavou. Jen zřídka ji zametali. Když mince spadla na podlahu, snadno se mohla ztratit v prachu a smetí. Aby ji žena nalezla, i ve dne musela rozsvítit lampu a pečlivě zamést a prohledat celý dům. {PM 96.4}

Ženy dostávaly obyčejně jako věno stříbrné mince, které opatrovaly jako svůj největší poklad, aby ho zase předaly svým dcerám. Ztrátu jediné z těchto mincí považovala každá žena za skutečné neštěstí. Když ji však našla, měla z ní takovou radost, že to vyprávěla i sousedkám. {PM 96.5}

„Když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: ‚Radujte se se mnou, poněvadž jsem nalezla peníz, který jsem ztratila.‘ Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“ Lukáš 15,9.10. {PM 96.6}

Toto podobenství stejně jako předchozí vypráví o ztracené věci, kterou člověk může usilovným hledáním znovu najít, a o radosti, kterou pak má. Každé podobenství však znázorňuje jinou skupinu lidí. Ztracená ovce si uvědomuje, že se ztratila. Opustila stádo i pastýře, ale sama se nedokáže zachránit. Představuje všechny, kteří si uvědomují, že se odcizili od Boha a že se dostali do zmatků, ponižování a do pokušení. Ztracená mince naopak ukazuje lidi ztracené v hříchu, kteří si však vůbec neuvědomují svůj stav. Odcizili se Bohu, a neví o tom. Neuvědomují si nebezpečí, které jim hrozí. {PM 96.7}

Pán Ježíš v tomto podobenství učí, že Bůh nekonečně miluje i lidi, kterým jsou Boží požadavky lhostejné. Musíme je hledat, aby mohli být přivedeni k Bohu. {PM 96.8}

Zatoulaná ovce se ztratila v pustině nebo v horách, kdežto stříbrná mince se ztratila v domě. Byla sice blízko, ale co to dalo práce, než ji našli. {PM 97.1}

V podobenství o ztraceném penízi je poučení pro rodiny. V rodinách se často nikdo nezajímá o spasení jednotlivých členů. Když se někdo z nich Bohu odcizí, ostatní tomu nepřikládají příliš velkou váhu, pokud neopustí rodinný kruh. {PM 97.2}

I když mince leží pod smetím v prachu, zůstává stále stříbrem. Majitel ji hledá pro její cenu. Podobně má v Božích očích cenu každý člověk, i když padl do hříchu. Na mincích býval obraz a nápis panovníka. Podobně byl člověk na počátku stvořen k Božímu obrazu. Hřích sice tento obraz do značné míry setřel, ale přesto je na každém člověku stále patrný. Bůh chce zachránit každého člověka a plně v něm obnovit svůj obraz spravedlnosti a svatosti. {PM 97.3}

Žena v podobenství pečlivě hledala ztracenou minci. Rozsvítila lampu a zametla celý dům. Odstranila všechno, co jí bránilo při hledání. Ztratila pouze jeden peníz, ale nepřestala

hledat, dokud ho nenašla. Podobnou zásadou se máme řídit i v rodině. Když se jeden člen rodiny odcizí Bohu, máme vynaložit veškeré úsilí, abychom ho přivedli zpátky. Ostatní členové rodiny by se měli důkladně zamyslet nad sebou, nad svým způsobem života. Jednali vždy správně, nedopustili se nějaké chyby, která by zbloudilého ještě více zatvrzovala? {PM 97.4}

Jestliže některé z dětí žije v hříchu, ale nepřipouští si svůj stav, rodiče by to neměli přehlížet. Měli by „rozsvítit lampu a pečlivě hledat“. Měli by studovat Boží slovo a v jeho světle prohlédnout celý rodinný život, aby zjistili příčinu, proč se dítě odcizilo. Měli by prozkoumat svá srdce, zvyky a celý způsob života. Děti jsou dědictvím od Hospodina, a rodiče zodpovídají za to, jak pečují o Boží vlastnictví. {PM 97.5}

Mnozí otcové a matky by rádi pracovali ve vzdálených misijních polích, aktivně se účastnili křesťanské práce mimo domov, zatímco jejich děti neznají Spasitele a jeho lásku. Mnozí rodiče doufají, že jejich děti přivede ke Kristu kazatel a učitelé sobotní školy. Tím však zanedbávají povinnost, kterou jim uložil Bůh. Rodiče konají největší službu pro Boha, jestliže vychovávají a vedou své děti ke křesťanství. Je to úkol, který vyžaduje trpělivou práci, celoživotní vytrvalé a svědomité úsilí. Jestliže zanedbáváme tuto povinnost, dokazujeme, že jsme nevěrní služebníci. Bůh nepřijme žádné výmluvy. {PM 97.6}

A přece nemusí zoufat ani rodiče, kteří se takovým způsobem provinili. Žena v podobenství hledala ztracený peníz tak dlouho, až ho nalezla. Podobně by měli rodiče působit láskou, vírou a modlitbou na členy své rodiny, aby mohli radostně předstoupit před Boha se slovy: „Hle, já a děti, které mi dal Hospodin.“ Izajáš 8,18. {PM 97.7}

To je skutečné misijní dílo v domově. Prospívá jak zachráncům, tak i zachraňovaným. Trvalý zájem o vlastní rodinný kruh nás uschopňuje pro práci v kruhu Boží rodiny, církve. Jestliže zůstaneme Kristu věrní, budeme s touto rodinou žít po celou věčnost. Stejný zájem, jaký projevujeme jeden o druhého v rodině, máme prokazovat také bratrům a sestrám v Kristu. {PM 98.1}

Podle Božího plánu se tím vším máme naučit pracovat ještě pro další. Nakolik poroste náš soucit a láska, natolik budeme všude nacházet příležitosti k práci. Velká Boží rodina ve světě zahrnuje každého člověka, nikoho nesmíme lhostejně zanedbávat. {PM 98.2}

Ať jsme kdekoli, všude nás čeká úkol hledat ztracené. Usilujeme o jejich záchranu? Denně se setkáváme a hovoříme s mnoha lidmi, kteří se nezajímají o náboženství. Jaký však projevujeme zájem o jejich duchovní stav? Představujeme jim Krista, Spasitele, který odpouští hříchy? Rozehřála Kristova láska naše srdce? Vyprávíme jim o této lásce? Jestliže ne, jak budeme moci jednou za tyto navěky ztracené zodpovídat u Božího trůnu? {PM 98.3}

Kdo z lidí zná skutečnou hodnotu člověka? Chceme-li ji pochopit, jděme s Kristem do Getsemanské zahrady a prožívejme s ním hodiny úzkosti, kdy mu z čela stékaly velké krůpěje potu jako krev. Pohleďme na Spasitele vyvýšeného na kříži a zaposlouchejme se do

jeho zoufalého volání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Marek 15,34. Pohleďme na zkrvavenou hlavu, probodený bok a poraněné nohy. Uvědomme si, že Kristus dal všechno v sázku. Celé nebe se pro naši záchranu vydalo v nebezpečí. Pod křížem si připomeňme, že Kristus by svůj život obětoval i pro jediného hříšníka. Jedině tak můžeme poznat hodnotu člověka. {PM 98.4}

Jsme-li spojeni s Kristem, budeme si každého člověka vážit tak, jak si ho váží Spasitel. Pocítíme k druhým podobnou lásku, jakou Kristus prokazuje nám. Teprve potom budeme schopni zachraňovat, a ne odhánět, přitahovat, a ne odpuzovat lidi, za které on zemřel. Žádný člověk by nemohl být přiveden zpět k Bohu bez osobního úsilí Ježíše Krista. Podobně jen osobním úsilím můžeme zachraňovat jiné pro Boží království. Když vidíme jít lidi cestou záhuby, nemůžeme se na ně dál lhostejně a nečinně dívat. Čím větší je jejich hřích a hlubší jejich bída, tím více bychom se měli snažit o jejich záchranu. Začneme si všímat potřeb trpících lidí, kteří hřešili proti Bohu a jsou zdeptáni tíhou svých vin. Pocítíme k nim soucit a nabídneme jim pomocnou ruku. Naše víra a láska je povede ke Kristu. Budeme je sledovat a povzbuzovat. Náš soucit a důvěra podpoří jejich vytrvalost. {PM 98.5}

V tomto díle chtějí spolupracovat také všichni andělé v nebi. Všechny nebeské zdroje jsou k dispozici zachráncům ztracených. Andělé nám pomáhají oslovit i nejlhostejnější a nejzatvrzelejší hříšníky. Když se někdo z nich vrátí k Bohu, celé nebe se raduje. Cherubíni a serafíni oslavují Boha a Beránka za jejich milost a laskavou trpělivost, kterou prokazují lidem na zemi. {PM 98.6}

Podobenství o ztracené ovci, minci a marnotratném synovi ukazují zřetelně lásku, kterou Bůh prokazuje všem, kdo se mu odcizili. Opustili ho, ale on je nenechává v jejich bídě. Prokazuje soucit a opravdovou lásku všem, kteří jsou vystaveni pokušením vychytralého svůdce. {PM 99.1}

16. Kapitola – Ztratil se, a je nalezen

(Lukáš 15,11-32)

Vstaň a jdi ke svému Otci. Vyjde ti vstříc a uvítá tě ještě daleko od domova. Když se mu v pokání přiblížíš o jediný krok, on přispěchá, aby tě zahrnul svou nekonečnou láskou. {PM 100.1}

Podobenství o marnotratném synovi znázorňuje Boží jednání s lidmi, kteří už okusili Otcovu lásku, a přesto dovolili nepříteli, aby je zajal a vedl podle své vůle. {PM 100.2}

„Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země.“ Lukáš 15,11-13. {PM 100.3}

Mladšího syna znechutily životní zásady v otcovském domě. Domníval se, že omezují jeho svobodu. Lásku a péči svého otce si vykládal nesprávně, a proto se rozhodl, že se bude řídit svými vlastními sklony. {PM 100.4}

Mladík necítil vůči otci žádné závazky, neprojevoval mu vděčnost, a přesto se dožadoval jako syn části otcovského majetku. Dědictví, které mu mělo připadnout až po smrti otce, žádal ihned. Myslel pouze na požitky přítomnosti, o budoucnost se nestaral. {PM 100.5}

Jakmile obdržel svůj podíl, odešel daleko od domova, „do daleké země“. Svobodný podle svých představ, s dostatkem peněz si namlouval, že uskutečnil svůj sen o štěstí. Nikdo jej nebude napomínat: Nedělej to, uškodíš si. Nebo: Udělej ono, tak je to správné. Zkažení společníci mu pomáhali stále hlouběji zapadat do neřesti, a tak „rozmařilým životem svůj majetek rozházel“. {PM 100.6}

Bible píše o lidech, kteří se domnívali, „že jsou moudří, ale upadli do bláznovství“ Římanům 1,22. Dokládá nám to příběh mladého muže z podobenství. Prostředky, které sobecky vymámil na otci, promrhal s nevěstkami. Promarnil i poklad své mladé mužné síly. Oheň vášně stravoval nejvzácnější léta jeho života, síly jeho rozumu, skvělé vyhlídky mládí i duchovní cíle. {PM 100.7}

V kraji nastal hlad a mladý muž se ocitl v nouzi. Připojil se k jednomu obyvateli krajiny a ten ho poslal pást vepře. Pro Žida to bylo nejpodřadnější a nejpotupnější zaměstnání. Nedávno se mladík chlubil svou svobodou, a najednou poznal, že je otrokem. Upadl do nejhoršího otroctví „spoután provazy svého hříchu“ Přísloví 5,22. Lesklé pozlátko, kterému podlehl, zmizelo a najednou ucítil tíhu svých pout. Posadil se na bezútěšnou a hladem sužovanou zemi mezi vepře, své jediné společníky. Rád by se nasytil alespoň slupkami, které dostávali vepři. Z veselých společníků, kteří ho obletovali, dokud si užívali na jeho útraty, nezůstal ani jediný. Kam zmizela radost z požitků? Dříve otupoval své svědomí a chlácholil svou mysl v domnění, že je šťastný. Ale nyní — hladový, bez prostředků,

pokořený a mravně narušený, se zlomenou vůlí a narušenými šlechetnými pohnutkami — zůstala z něj pouhá lidská troska. {PM 100.8}

Zde vidíme obraz hříšníka. I když ho obklopují požehnání Boží lásky, hříšník svázaný touhou po uspokojení svých žádostí a po hříšných požitcích si ze všeho nejvíce přeje, aby se mohl vzdálit od Boha. Jako nevděčný syn si myslí, že mu právem patří všechny Boží dary. Pokládá je za samozřejmost, není za ně vděčný, ani je neoplácí láskou. Jako odešel od Boha Kain, aby si našel svůj domov, jako marnotratný syn odešel „do daleké země“, stejně tak hledají hříšníci své štěstí v zapomenutí na Boha Římanům 1,28. {PM 101.1}

Každý sobecky strávený život je promarněný, ať se navenek jeví jakkoli. Kdo se snaží žít bez Boha, promrhá své vlastnictví. Maří vzácná léta života, utrácí své rozumové síly, duševní schopnosti a připravuje si věčnou záhubu. Člověk, který se odloučí od Boha, aby mohl sloužit sobě, se stává otrokem mamonu. Mysl, kterou Bůh stvořil pro společenství s anděly, degeneruje, až člověk nakonec otročí hmotě a přízemním zájmům. K takovým závěrům vede sobectví. {PM 101.2}

Jestliže sis zvolil takový život, pak si uvědom, že vydáváš své prostředky za něco, co není chlebem, usiluješ o to, co tě nenasytí. Jednou si uvědomíš svůj omyl. Osamocený, „v cizině“, pocítíš svou bídu a v zoufalství zvoláš: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ Římanům 7,24. Citovaná slova stejně jako výrok proroka vystihují obecně platnou pravdu: „Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet.“ Jeremjáš 17,5.6. Bůh „dává svému slunci svítit na zlé i dobré“ Matouš 5,45. Lidé však mohou jeho požehnání zavrhnout. Podobně se můžeme od Boha odloučit a „přebývat ve vyprahlém kraji“, přestože svítí slunce spravedlnosti a z nebe přichází déšť milosti. {PM 101.3}

Bůh stále miluje člověka, který se od něj dobrovolně oddělil, a používá všechny prostředky, aby jej přivedl zpět domů. Ztracený syn na dně své bídy „šel do sebe“. Satan nad ním ztratil svou moc. Marnotratný syn pochopil, že si utrpení přivodil vlastní bláhovostí. Řekl si: „Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci.“ Lukáš 15,17.18. Ve své bídě našel naději v přesvědčení, že ho otec stále miluje. Otcova láska ho přitahovala domů. Podobně ujištění o Boží lásce vede hříšníka, aby se vrátil zpět k Bohu. „Dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání.“ Římanům 2,4. Boží milosrdenství a soucit obepíná jako zlatý řetěz všechny zbloudilé. Bůh prohlašuje: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“ Jeremjáš 31,3. {PM 101.4}

Syn se rozhodl, že vyzná svou vinu a přijde k otci se slovy: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“ Rozhodl se, že dodá: „Přijmi mne

jako jednoho ze svých nádeníků.“ Ovšem, tím ukázal, jak málo chápe lásku svého otce. Lukáš 15,18.19. {PM 102.1}

Marnotratný syn opustil vepře a jejich potravu a zamířil k domovu. Zesláblý hladem se potácel po cestě domů. Neměl čím zakrýt cáry svého oděvu. Jeho bída přemohla pýchu. Spěchal, aby poprosil o místo služebníka v domě, kde kdysi žil jako dědic. {PM 102.2}

Když jako radostný a bezstarostný mladík opouštěl otcovský dům, neuvědomoval si, jakou bolest a touhu zanechal v srdci svého otce. Když se pak veselil a hýřil se svými rozmařilými společníky, nepomyslel, jaký smutek padl na rodičovský dům. Ani když se unaveně ubíral zpět k domovu, nevěděl, že někdo toužebně vyhlíží jeho návrat. „Když byl ještě daleko“, otec ho poznal podle postavy. Láska umí rychle rozeznat. Otec jej poznal i přes změny, které způsobila léta hříšného života. „Hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil“, dlouho jej držel ve svém objetí. {PM 102.3}

Otec nechtěl dopustit, aby se zvědaví lidé vysmívali bídě a cárům jeho zubožených syna. Sňal svůj drahý, bohatě řasený plášť a zahalil jím svého vyhublého chlapce. Syn mezi vzlyky lítosti ze sebe vyrážel slova vyznání: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“ Lukáš 5,21. Otec jej však přitiskl k sobě ještě pevněji a uvedl jej do domu. Nedal mu ani příležitost, aby mohl požádat o místo nádeníka. Je to jeho syn, kterého uctí tím nejlepším, co v domě má. Všichni služebníci mu zase budou prokazovat úctu a sloužit mu. {PM 102.4}

Otec rozkázal služebníkům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen. A začali se veselit.“ Lukáš 15,22-24. {PM 102.5}

Jako dospívající mládenec považoval marnotratný syn svého otce za tvrdého a přísného. Nyní ho poznal úplně jinak. Podobně považují lidé oklamaní satanem Boha za tvrdého a přísného. Domnívají se, že je sleduje, jen aby je mohl odsuzovat a snižovat, že nechce hříšníka přijmout, pokud může svůj postoj nějak ospravedlnit. Boží zákon považují za omezení lidského štěstí, za břemeno, od kterého rádi utíkají. Ale každý člověk, jehož zrak otevřela Kristova láska, vidí soucitného Boha. Už se mu nejeví jako neúprosný, despotický vládce, ale jako otec, který chce obejmout svého kajícího syna. Hříšník vyzná spolu s žalmistou: „Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí.“ Žalm 103,13. {PM 102.6}

V podobenství marnotratnému synovi nikdo nepředhazoval a nepřipomínal dřívější špatný způsob života. Syn cítil, že mu jeho minulost odpustili a jednou provždy na ni zapomněli. Podobně říká Bůh hříšníkovi: „Zaženu tvou nevěru jako mračno a jako oblak tvé hříchy.“ Izajáš 44,22. „Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat.“ Jeremjáš 31,34. „Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly,

nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho.“ Izajáš 55,7. „V oněch dnech a v onen čas, je výrok Hospodinův, budou hledat Izraelovu nepravost, ale žádná nebude, a Judův hřích, ale nebude nalezen.“ Jeremjáš 50,20. {PM 103.1}

Bůh nás těmito slovy ujišťuje o své ochotě přijmout kajícího hříšníka. Rozhodl ses jít vlastní cestou? Odešel jsi daleko od Boha? Čekal jsi sladkou chuť plodů svého přestoupení, ona ti však na rtech zhořkla? A nyní, když jsi promarnil své možnosti, když padly tvé životní plány, když jsi pozbyl naděje, zůstal jsi zklamaný a osamělý? Teď už slyšíš hlas, který dříve marně promlouval k tvému srdci, a zřetelně rozumíš: „Nuže, jděte si, tady odpočinutí nedojdete. Pro svou nečistotu budete zahubeni strašnou záhubou.“ Micheáš 2,10. Vrať se do domu svého nebeského Otce. On tě zve: „Navrať se ke mně, já tě vykoupím.“ Izajáš 44,22. {PM 103.2}

Neposlouchej nepřítele, který ti radí, abys nechodil ke Kristu, dokud se sám nezlepšíš a dokud nebudeš dost dobrý, abys mohl jít k Bohu. Jestliže na to budeš čekat, nikdy nepřijdeš ke Spasiteli. Když satan poukáže na tvůj „ušpiněný oděv“, odvolej se na slib Pána Ježíše: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ Jan 6,37. Řekni nepříteli, že krev Ježíše Krista smývá každý hřích. Modli se jako David: „Zbav mě hříchu, očisť yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh.“ Žalm 51,9. {PM 103.3}

Vstaň a jdi ke svému Otci. Vyjde ti vstříc a uvítá tě ještě daleko od domova. Když se mu v pokání přiblížíš o jediný krok, on přispěchá, aby tě zahrnul svou nekonečnou láskou. Dobře slyší volání zkroušeného člověka. Ví dokonce o prvním okamžiku, kdy po něm hříšník zatouží. Nepřeslechne ani jedinou modlitbu, utírá každou i tajně prolitou slzu. Duch Boží odpoví i na nejslabší touhu člověka po Bohu a vyjde mu vstříc. Kristova milost působí ještě dříve, než v srdci vznikne touha a než člověk vysloví prosbu. Umocňuje sílu, která působí na lidské srdce. {PM 103.4}

Nebeský Otec z tebe sejme hříchem znečištěný oděv. V nádherném podobenství proroka Zacharjáše představuje velekněz Jóšua hříšníka. V přítomnosti Božího anděla stojí ve znečištěném šatu. Pán Bůh řekl: „Svlékněte z něho ten špinavý šat. Jemu pak řekl: Pohleď, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha… Vstavte mu na hlavu čistý turban. Tu mu vstavili na hlavu čistý turban a oblékli mu šat.“ Zacharjáš 3,4.5. Právě tak Bůh tobě oblékne „roucho spravedlnosti“ a přikryje tě „pláštěm spravedlnosti“ Izajáš 61,10. „Zůstanete ležet mezi ohradami? Jak se blyští stříbrem potažená křídla holubice, perutě zlatavě zelenavé!“ Žalm 68,14. {PM 104.1}

Pak tě přivede domů na slavnost a „jeho prapor“ nad tebou bude jeho láska Píseň písní 2,4. Říká: „Budeš-li chodit po mých cestách… já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí“ — dokonce mezi anděly, kteří obklopují Boží trůn Zacharjáš 3,7. {PM 104.2}

„Jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe.“ Izajáš 62,5. „Bůh… zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá.“ Sofonjáš 3,17. Celé nebe a země sborem zpívají Otcovu píseň radosti: „Tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.“ Lukáš 15,24. {PM 104.3}

Až potud nezazněl v podobenství Spasitele žádný rušivý tón, který by rozladil radostnou náladu. Najednou však Kristus uvedl novou myšlenku. Když se marnotratný syn vrátil, byl jeho starší bratr na poli. „Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř.“ Lukáš 15,25-27. Starší bratr se netrápil jako otec, ani ztraceného sourozence nečekal. Proto nesdílel otcovu radost z návratu ztraceného. Radostný zpěv nevyvolával v jeho srdci pocity radosti a štěstí. Když mu služebník řekl, proč se všichni radují, naplnila jeho srdce žárlivost. Nechtěl jít přivítat svého bratra. Přízeň prokazovanou marnotratnému bratrovi považoval za urážku vůči sobě. {PM 104.4}

Když pak otec vyšel, aby s ním promluvil, projevila se zloba a pýcha staršího syna. Svůj dosavadní život v otcovském domě považoval za nepřetržitou řadu neoceněných zásluh a nyní je srovnával se srdečným přijetím zbloudilého bratra. Ukázal, že sám pracoval spíše jako služebník než jako syn. Místo, aby se těšil z toho, že byl stále s otcem, myslel jen na majetek, který mu spořádaný život rozhojňoval. Jeho slova dokazují, že se hříšného života zříkal jen ze zištných důvodů. Obával se, že bude krácen, když bude nyní žít jeho mladší bratr na otcovy útraty. Takovou přízeň svému bratrovi nepřál. Dal jasně najevo, že kdyby on byl na místě otce, marnotratného syna by nepřijal. Dokonce ho už ani neuznával za svého bratra, ale chladně jej označil jako „tvého syna“. {PM 104.5}

Otec s ním však přesto jednal laskavě. Řekl mu: „Synu, ty jsi stále se mnou a všecko, co mám, je tvé.“ Lukáš 15,31. Neměl jsi po celá ta léta nepřítomnosti svého bratra tu přednost, že jsi žil se mnou? {PM 105.1}

Otec dal svým synům ochotně všechno, co jim mohlo posloužit ke štěstí. Syn doma nepotřeboval žádat o dar ani odměnu. „Všechno, co mám, je tvé.“ Měl jsi víc věřit mé lásce a přijímat štědré dary. {PM 105.2}

Jeden ze synů se na určitý čas odloučil od rodiny, protože nepochopil otcovu lásku. Když se však vrátil, příliv radosti měl zatlačit všechny chmurné myšlenky. „Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.“ Lukáš 15,32. {PM 105.3}

Poznal starší syn svou chamtivou a nevděčnou povahu? Pochopil, že jeho bratr zůstal jeho bratrem, i když žil bez Boha? Litoval starší syn své tvrdosti a žárlivosti? O tom Kristus dále nehovořil. Příběh podobenství neuzavřel. Uzavřít si ho měli posluchači sami. {PM 105.4}

Starší syn představoval zatvrzelé Židy v době Ježíše Krista a také farizeje všech dob, kteří se na domnělé hříšníky dívali s opovržením. Protože sami nesestoupili až na dno neřesti, cítili se samospravedliví. Těšili se ze zvláštních Božích výsad podobně jako starší syn. Tvrdili, že jsou Božími dětmi, ale jednali jako nájemníci. Nepracovali z lásky, ale protože očekávali odměnu. Boha považovali za přísného Pána. Viděli, jak Kristus zve hříšníky, aby jim zdarma udílel svou milost, a cítili se tím dotčeni. Domnívali se, že Boží milost může člověk získat jen tvrdou prací a pokáním. Návrat marnotratného syna naplnil otcovo srdce radostí, zatímco v jejich srdci vyvolal pouze žárlivost. {PM 105.5}

Otcovo napomenutí staršímu synovi v podobenství bylo vlastně jemnou Boží výzvou farizeům. „Všechno, co je mé, je tvé“, to není mzda, to je dar. Podobně jako marnotratný syn, můžeme i my všechno přijmout pouze jako nezasloužený dar otcovské lásky. {PM 105.6}

Samospravedlnost lidem nejen zkresluje Boha, ale vede je také k zatvrzelosti a kritice vůči bratrům. Sobecký starší syn denně pozoroval svého bratra, kritizoval každý jeho čin a očerňoval ho za sebemenší chybu. Postřehl a zveličil každý nedostatek. Tím se snažil ospravedlnit svou neochotu odpustit. Kolik dnešních křesťanů jedná podobně! Přestože hříšník činí již první kroky v boji proti záplavě pokušení, stále ho podezírají, tvrdě kritizují a obviňují. I když se prohlašují za Boží děti, ve skutečnosti projevují satanova ducha. Nepřátelským postojem vůči svým bratrům se tito žalobci staví na místo, kde je už světlo Boží přítomnosti nemůže osvítit. {PM 105.7}

Mnoho lidí se stále ptá: „Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s oběťmi zápalnými, s ročními býčky? Cožpak

má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje?… Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.“ Micheáš 6,6-8. {PM 106.8}

Toto je Bohem vyvolená služba: „Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít, …nebýt netečný k vlastní krvi.“ Izajáš 58,6.7. Když poznáš, že jsi hříšník, kterého může zachránit jen láska nebeského Otce, pocítíš soucit k jiným „otrokům hříchu“. Na jejich bídu a pokání neodpovíš žárlivostí a podezíráním. Jakmile ve tvém srdci roztaje led sobectví, budeš společně s Bohem prožívat radost ze záchrany ztracených. Můžeš sice tvrdit, že jsi Božím dítětem, ale dokážeš to jen tím, že přijmeš svého zbloudilého bratra jako bratra, který „byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen“. Je s tebou spojen nejužšími pouty, protože ho Bůh přijal za svého syna. Popřeš-li svůj příbuzenský vztah k němu, dokážeš, že jsi jen nájemníkem, a ne členem Boží rodiny. {PM 106.1}

Radost z vítání ztraceného bude pokračovat, i když se jí nezúčastníš. Zachráněný bude mít zase místo u Otce a podíl na jeho práci. Komu bylo mnoho odpuštěno, mnoho miluje.

Ty však zůstaneš venku ve tmě. „Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“ 1. Janův 4,8. {PM 106.2}

17. Kapitola – Ponech ho ještě tento rok

(Lukáš 13,1-9)

Boží láska vyčerpá všechny prostředky, aby se věřící lidé mohli stát „stromy spravedlnosti“ a přinášet ovoce, které by obohatilo svět. {PM 107.1}

Kristus spojil ve svém učení varování před soudem s laskavým pozváním. Řekl: „Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“ Lukáš 9,56. „Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“ Jan 3,17. Podobenství o planém fíkovníku znázorňuje vztah spásného poslání Ježíše Krista k Boží spravedlnosti a soudu. {PM 107.2}

Ježíš Kristus upozorňoval lidi na příchod Božího království. Otevřeně káral jejich nevědomost a nezájem. Lidé pozorně sledovali přírodní úkazy, podle nichž předpovídali počasí, ale nevšímali si znamení, která jasně upozorňovala na poslání Pána Ježíše. {PM 107.3}

Tehdy stejně jako dnes si lidé namlouvali, že je jim nebe nakloněno a že pokárání patří jiným. Posluchači vyprávěli Pánu Ježíši o události, která tehdy způsobila velký rozruch. Pontský Pilát, správce Judska, zavedl některá opatření, která Židy pobuřovala. Násilím se pokusil potlačit demonstraci v Jeruzalémě. Jeho žoldnéři jednou vnikli na chrámové nádvoří a usmrtili několik galilejských poutníků, když obětovali. Podle názoru Židů poutníci vytrpěli trest za své hříchy. Vyprávěli o tom Pánu Ježíši se skrývaným uspokojením. Svůj šťastnější úděl pokládali za důkaz, že sami jsou mnohem lepší a že je Bůh miluje více než ony Galilejce. Očekávali, že Kristus Galilejce odsoudí. Nepochybovali, že si trest zasloužili. {PM 107.4}

Kristovi učedníci se neodvažovali vyjádřit své mínění, dokud neslyšeli názor Mistra. Pán Ježíš je už dříve poučil, aby neposuzovali povahu jiných lidí a neodsuzovali je podle svého nedokonalého úsudku. Učedníci ovšem také očekávali, že Kristus zavražděné odsoudí jako největší hříšníky. Jeho odpověď je velmi překvapila. {PM 107.5}

Spasitel se obrátil k zástupu se slovy: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,2.3. Zprávy o otřesných pohromách měly posluchače přivést k pokoře srdce a k lítosti nad hříchy. Blížila se bouře hněvu, měla postihnout všechny, kdo se neukryli v Kristu. {PM 107.6}

Když Pán Ježíš mluvil k učedníkům i k zástupu, prorockým zrakem daleko dopředu viděl Jeruzalém obležený vojsky. Slyšel zvuk jejich pochodu k vyvolenému městu a viděl, jak tisíce obyvatel hynou v obležení. Mnozí Židé jako oni Galilejci budou pobiti na chrámovém nádvoří právě v době oběti. Pohromou, která postihla jednotlivce, Bůh varoval

celý národ, který byl stejně hříšný. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete," řekl Pán Ježíš. Doba zkoušky byla načas oddálena. Ještě měli možnost poznat, co by jim přineslo pokoj. {PM 108.1}

Ježíš Kristus pokračoval: „Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl. Řekl vinaři: Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?" Lukáš 13,6.7. {PM 108.2}

Kristovi posluchači museli pochopit význam jeho slov. David zpíval o Izraeli jako o vinném kmeni přeneseném z Egypta. Izajáš napsal: „Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení." Izajáš 5,7. Fíkovník v Hospodinově vinici poctěný mimořádnou péčí a požehnáním představuje pokolení, ke kterému přišel Spasitel. {PM 108.3}

Nádherná Izajášova slova líčí, jaký úmysl měl Bůh se svým lidem, i možnosti, které mu dal: „Nazvou je ‚Stromy spravedlnosti' a ‚Sadba Hospodinova' k jeho oslavě." Izajáš 61,3. Umírající Jákob řekl pod vlivem Ducha svatého o svém synu: „Josef, toť mladý plodonosný štěp, plodonosný štěp nad pramenem, přes zeď pnou se jeho ratolesti." Dále pak o něm řekl: „Kéž pomáhá tobě, kéž ti Všemohoucí žehná shora hojným požehnáním nebes, hojným požehnáním tůně propastné, jež odpočívá dole." 1. Mojžíšova 49,22.25. Tak Bůh pěstoval Izraele jako vinnou révu u tekoucí vody. Svou vinici založil „na úrodném svahu. Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu." Izajáš 5,1.2. {PM 108.4}

„Čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata." Izajáš 5,2. Kristovi současníci vystavovali svou zbožnost na odiv ještě více než jejich předkové. Ještě méně se však v jejich životě projevovaly dary Ducha svatého. Židovský národ nevykazoval ušlechtilé rysy Josefovy povahy, které jeho život tolik zkrášlily a obohatily. {PM 108.5}

Bůh hledal prostřednictvím Ježíše Krista ovoce, ale nenašel žádné. Izrael jen znehodnocoval zemi. Sama jeho existence se stala kletbou, protože zabíral místo úrodným stromům. Olupoval svět o požehnání, která Bůh chtěl světu udělovat. Izraelité jiným národům představovali Boha nesprávně. Nebyli jen neužiteční, ale stali se dokonce velkou překážkou. Jejich náboženství do určité míry zavádělo na scestí, místo záchrany přinášelo zkázu. {PM 108.6}

Správce vinice z podobenství se nepostavil proti rozhodnutí vykácet neplodný strom. Chápal a sdílel zájem majitele o fíkovník. Majiteli nemohlo udělat nic větší radost než pohled na zdravý a úrodný strom. Vinař vystihl přání majitele slovy: „Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit." Lukáš 13,8.9. {PM 109.1}

Správce neodmítl posloužit stromu, který nesliboval úrodu. Byl ochotný věnovat se mu ještě více. Chtěl mu vytvořit lepší prostředí a podmínky, věnovat mu ještě větší pozornost. {PM 109.2}

Vinař i majitel měli o fíkovník společný zájem. Otec a Syn byli také jednotni v lásce k vyvolenému národu. Kristus svým posluchačům přislíbil další přednosti. Boží láska vyčerpá všechny prostředky, aby se věřící lidé mohli stát „stromy spravedlnosti“ a přinášet ovoce, které by obohatilo svět. {PM 109.3}

Pán Ježíš v podobenství neuvedl výsledek vinařovy námahy. Své vyprávění v tomto místě přerušil. Závěr mělo dokončit pokolení jeho posluchačů. Slyšeli i důrazné varování: „Jestliže neponese ovoce, dáš jej porazit.“ Na nich samých záleželo, zda bude vynesen neodvolatelný rozsudek. Den hněvu se blížil. Pohromy, které už dopadly na Izrael, byly milosrdným upozorněním majitele vinice, že neplodný strom vytne. {PM 109.4}

Tato varování zní od doby Ježíše Krista až po naše dny. Nejsi i ty lhostejný, neúrodný strom v Boží zahradě? Nebudou tato slova odsouzení platit i tobě? Jak dlouho už přijímáš Boží dary? Nečeká Bůh už příliš dlouho na odpověď tvé lásky? Rosteš v jeho zahradě pod bdělou péčí vinaře, máš velké výsady! Jak často zasáhla zvěst evangelia tvé srdce? Přijal jsi Kristovo jméno, navenek jsi členem církve, jeho těla, a přesto nejsi spojen s jeho hluboce milujícím srdcem. Neprojevuje se v tobě tep jeho života. Ve tvém životě není vidět obraz jeho povahy, „ovoce Ducha svatého“. {PM 109.5}

Neplodný strom měl dostatek slunce, vláhy a vinařovy péče. Čerpal živiny z půdy. Jeho neúrodné větve však jen vrhaly stín, takže ostatním úrodným rostlinám se v jeho blízkosti nemohlo dařit. Podobně ani dary, které ti Bůh sesílá, nepřinášejí světu žádné požehnání. Připravuješ druhé o výsady, které mohli obdržet, kdyby sis je nepřivlastnil ty. {PM 109.6}

Možná, že si uvědomuješ, že pouze kazíš půdu. Přesto tě Bůh ve své lásce doposud neodstranil. Pozoruje tě se zájmem, neodvrací se od tebe, nechce tvoji záhubu. Dívá se na tebe jako kdysi na Izrael: „Což bych se tě, Efrajime, mohl vzdát, mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat?… Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efrajima, protože jsem Bůh, a ne člověk.“ Ozeáš 11,8.9. {PM 109.7}

Soucitný Spasitel se za tebe přimlouvá: „Ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím.“ {PM 110.1}

S jak neúnavnou láskou sloužil Kristus Izraeli v prodloužené době milosti! Na kříži prosil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Lukáš 23,34. Evangelium bylo po jeho zmrtvýchvstání nejprve kázáno v Jeruzalémě. Tam také sestoupil Duch svatý. V Jeruzalémě prvokřesťanská církev projevovala moc zmrtvýchvstalého Krista. Tam viděli „všichni, že tvář Štěpána je jako tvář anděla“ (Skutky 6,15), když vydal svědectví a položil svůj život. Obdrželi všechno, co jim nebe mohlo dát. Majitel vinice se ptal: „Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal?“ Izajáš 5,4. Ani o tebe Kristus nepečuje méně, naopak, činí ještě více. Dodnes říká: „Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit.“ Izajáš 27,3. {PM 110.2}

„Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.“ {PM 110.3}

Srdce, které neodpovídá na Boží působení, se dále zatvrzuje, až se nakonec úplně uzavře vlivu Ducha svatého. Pak přichází stav vyjádřený slovy: „Vytni jej! Proč má kazit i tu zemi?“ {PM 110.4}

Kristus zve dnes i tebe: „Navrať se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu… Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji… Budu Izraeli rosou, rozkvete jako lilie, zapustí kořeny jako libanónský cedr… Usednou opět v jeho stínu, budou pěstovat obilí, rozkvetou jako réva, připomínající libanónské víno… Ode mne budeš mít ovoce, které poneseš.“ Ozeáš 14,2-9. {PM 110.5}

18. Kapitola – Vyjdi na cesty a k ohradám

(Lukáš 14,1.12-24)

Bůh se s radostí ujímá zdánlivě beznadějných případů a udílí jim svou milost. {PM 111.1}

Spasitel byl hostem na slavnosti u jednoho farizea. Přijímal pozvání bohatých stejně jako chudých a podle svého zvyku využil každou příležitost ke zvěstování pravdy. Židé spojili náboženské a národní slavnosti s projevy radosti a veselí. Považovali je za předobraz požehnání věčného života. Velmi rádi přemýšleli a hovořili o velké hostině, k níž zasednou s Abrahamem, Izákem a Jákobem, zatímco pohané zůstanou venku a budou toužebně přihlížet. Kristus použil podobenství o velké večeři, protože chtěl své posluchače poučit a varovat. Židé chtěli časná i budoucí Boží požehnání uchvátit jen pro sebe. Popírali, že Bůh prokazuje milost i pohanům. Kristus jim však svým podobenstvím ukázal, že právě nyní zavrhují nabídku milosti a pozvání do Božího království. Ukázal, že pozvání, které odmítají, Bůh nabídne lidem, kterými opovrhují a kterých se štítí, jakoby to byli malomocní. {PM 111.2}

Při vybírání hostů na slavnost sledoval farizeus své sobecké zájmy. Pán Ježíš mu řekl: „Dáváš-li oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné a bohaté sousedy, poněvadž oni by tě také pozvali, a tak by se ti dostalo odplaty. Ale dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ Lukáš 14,12-14. {PM 111.3}

Kristus vlastně zopakoval nařízení týkající se slavností, která dal starému Izraeli. Prostřednictvím Mojžíše jim přikázal: „Přijde bezdomovec, sirotek a vdova, kteří žijí v tvých branách, a budou jíst dosyta.“ 5. Mojžíšova 14,29. Taková shromáždění měla vždy názorně poučit izraelity. Při nich měli okusit radost z pravé pohostinnosti, kterou pak měli po celý rok prokazovat potřebným a chudým. Slavnosti však měly poskytnout ještě hlubší poučení. Ani duchovní výsady nebyly určeny výhradně Izraeli. Bůh jim dával chléb života, aby ho rozdávali okolnímu světu. {PM 111.4}

Tento úkol nesplnili. Ježíš Kristus pokáral jejich sobectví, ale farizeům se jeho slova nelíbila. Jeden z nich v naději, že hovor obrátí jiným směrem, pokrytecky zvolal: „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v Božím království.“ Mluvil tak sebejistě, jakoby už měl zaručené místo v Božím království. Jeho postoj nám připomíná chování lidí, kteří se radují, že jsou spaseni Kristem, i když neplní podmínky, za kterých Pán Ježíš spasení slíbil. Připomíná názor Bileáma, který se modlil: „Kéž umřu smrtí lidí přímých, kéž je můj konec jako jeho.“ 4. Mojžíšova 23,10. Farizeus nepřemýšlel o své nepřipravenosti pro nebe, ale o tom, co si představoval, že tam bude prožívat. Svou poznámkou chtěl odvést mysl hostů na slavnosti

od jejich skutečných povinností. Chtěl jejich pozornost odvrátit od současného života ke vzdálené budoucnosti při vzkříšení spravedlivých. {PM 112.1}

Kristus znal myšlení tohoto pokrytce, upřel na něj svůj zrak a všechny shromážděné upozornil na povahu a hodnotu předností, které mají. Ukázal jim, jak se mají v dané chvíli zachovat, aby mohli prožívat požehnání věčného života. {PM 112.2}

Vyprávěl jim podobenství: „Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka," aby vyřídil předpokládaným hostům druhé pozvání: „Pojďte, vše už je připraveno." Všichni projevovali podivnou lhostejnost a začali se jeden jako druhý vymlouvat. „První mu řekl: ‚Koupil jsem pole a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.' Druhý řekl: ‚Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu.' Další řekl: ‚Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.'" Lukáš 14,16-20. {PM 112.3}

Žádná z těchto výmluv nebyla podložena opravdovou nutností. Muž, který „se musel podívat na své pole", je už koupil. Spěchal si je prohlédnout, protože všechen jeho zájem pohltilo obchodování. Voli už byli také koupeni, zkušební projížďka měla pouze uspokojit zájem nového majitele. Ani třetí výmluva nebyla opodstatněná. Skutečnost, že se pozvaný oženil, mu nemusela bránit v účasti na hostině. Hostitel by jistě rád přivítal i jeho manželku. Pozvaný si však mezitím naplánoval vlastní zábavu, která se mu zdála lákavější než přítomnost na slavnosti, i když svou účast slíbil. Věděl, že by se u jiných hostitelů pobavil lépe. Nežádal o prominutí, a když odmítal pozvání, nepokoušel se ani předstírat zdvořilost. Jeho slova „nemohu přijít" nedostatečně zakrývala skutečný důvod: nemám zájem, nezáleží mi na tom. {PM 112.4}

Všechny uvedené výmluvy prozrazují, že pozvaní se zajímali o něco jiného. Plně je zaměstnávaly jejich vlastní zájmy. Při konečné vybídce přislíbenou účast odmítli a svým nezájmem urazili pohostinného přítele. {PM 112.5}

Podobenstvím o velké večeři Kristus představil požehnání, která nabízí evangelium. Kristova nabídka není o nic menší než on sám. On je „ten chléb života, který sestoupil z nebe", z něho plynou proudy spasení. Boží poslové dlouho zvěstovali Židům příchod Spasitele, ukazovali na Krista jako na „Božího Beránka, který snímá hříchy světa" Jan 1,29. Připravenou slavností jim Bůh nabídl největší dar, který nebe může poskytnout, dar přesahující lidské chápání. Boží láska připravila velkolepou slavnost a otevřela nevyčerpatelné zdroje. Ježíš Kristus řekl: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa." Jan 6,51. {PM 113.1}

Aby lidé přijali pozvání evangelia, musí všechny své časné zájmy podřídit jednomu — přijmout Krista a jeho spravedlnost. Bůh dal člověku všechno a žádá ho, aby dal přednost

službě jemu před všedními a sobeckými zálibami. Nemůže přijmout rozpolcené srdce. Pokud se věnujeme jen pozemským věcem, nemůžeme se cele odevzdat Bohu. {PM 113.2}

Toto poučení platí v každé době. Máme následovat „Beránka, kamkoli jde“. Dovolme, aby nás vedl, a společenství s ním si vážme nad každé pozemské přátelství. Kristus řekl: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden.“ Matouš 10,37. {PM 113.3}

Mnozí lidé v době Pána Ježíše pronášeli slova: „Šťastný, kdo bude jíst chléb v Božím království,“ když jedli chléb u rodinného stolu. Kristus jim však ukázal, jak je těžké najít hosty pro slavnost, kterou Bůh připravil za tak nesmírnou cenu. Jeho posluchači si uvědomili, že pohrdají milostivým pozváním. Plně je zaujaly pozemské radovánky, vlastnictví a bohatství. Všichni se vymlouvali stejně. {PM 113.4}

I dnes jednají lidé podobně. K odmítnutí pozvání evangelia používají stejné omluvy jako hosté pozvaní na slavnost. Prohlašují, že nemohou ohrozit svůj pozemský prospěch tím, že by věnovali pozornost požadavkům evangelia. Časných zájmů si cení více než věčných hodnot. Dokonce i dary, které už od Boha dostali, se pro ně staly překážkou a odcizují je jejich Stvořiteli a Vykupiteli. Nechtějí se nechat rušit od sledování svých pozemských cílů, a proto říkají tlumočníkům Boží milosti: „Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, dám si tě zase zavolat.“ Skutky 24,25. Jiní jako omluvu uvádějí problémy, které by jim vznikly ve společenských vztazích, kdyby uposlechli Boží pozvání. Říkají, že si nemohou dovolit rozejít se se svými známými a příbuznými. Chovají se stejně jako lidé z podobenství. Hostitel jejich průhledné omluvy považuje za pohrdnutí pozváním. {PM 113.5}

Muž, který řekl: „Oženil jsem se, a proto nemohu přijít,“ představuje velkou skupinu lidí. Mnozí lidé dovolí svým životním partnerům, aby jim zabránili uposlechnout Boží pozvání. Muž se vymlouvá: „Nemohu žít podle svého přesvědčení, pokud s tím moje manželka nesouhlasí. Její vliv by mi to velmi ztížil.“ Když žena slyší Boží pozvání: „Pojďte, všechno je už připraveno,“ odpoví: „Prosím tě, omluv mne. Můj manžel toto pozvání odmítá. Říká, že mu v tom brání jeho zaměstnání. Já musím stát na straně svého manžela, a proto také nemohu přijít.“ Anebo se pozvání dotkne dětí. Chtěly by jít. Milují však svého otce a matku. A protože rodiče neuposlechli pozvání evangelia, děti si myslí, že od nich nikdo nemůže ani očekávat, že by měly přijít. Proto také říkají: „Omluv mne.“ {PM 113.6}

Další odmítají Spasitelovu nabídku, protože se obávají narušení rodinného kruhu. Domnívají se, že odmítnutím Božích požadavků zajistí pokoj a prospěch rodiny. To je ovšem omyl. Každý, kdo rozsévá sobectví, bude sobectví i sklízet. Odmítnutím Kristovy lásky odmítají to jediné, co může lidské lásce propůjčit čistotu a stálost. Nejen že ztratí nebe, ale nebudou mít ani pravé uspokojení z toho, za co nebe vyměnili. {PM 114.1}

V podobenství se hostitel dozvěděl, jak se pozvaní hosté zachovali, „rozhněval se a řekl svému služebníku: ‚Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.‘“ Lukáš 14,21. {PM 114.2}

Hostitel se odvrátil od těch, kteří jeho nabídkou pohrdli, a pozval lidi, kteří nevlastnili nic, ani domy, ani pole. Pozval chudé a hladové, kteří ocení jeho pozvání. Pán Ježíš řekl: „Pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.“ Matouš 21,31. I když jsou sebebídnější a ostatní jimi pohrdají a odvracejí se od nich, nikdy nejsou tak špatní a nízcí, aby si jich Bůh přestal všímat a přestal je mít rád. Kristus si přeje, aby vyvržení, unavení a utlačovaní lidé přišli k němu. Chce je osvítit, dát jim radost a pokoj, který nikde jinde nenajdou. Největší hříšníci jsou předmětem jeho nejhlubší lásky a soucitu. Posílá svého Ducha, aby na ně zapůsobil, snaží se je k sobě přitáhnout. {PM 114.3}

Služebník přivedl chudé i slepé a svému pánu oznámil: „Pane, stalo se, jak jsi rozkázal, a ještě je místo.“ Pán řekl služebníku: „Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinuť je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.“ (v. 22.23) Pán Ježíš zde hovořil o díle evangelia za hranicemi židovství na, „cestách a mezi ohradami“ tohoto světa. {PM 114.4}

Pavel a Barnabáš uposlechli příkaz Pána Ježíše a řekli Židům: „Vám… mělo být slovo Boží zvěstováno nejprve. Protože je odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Vždyť Pán nám přikázal: ‚Ustanovil jsem tě, abys byl světlem pohanům a nesl spásu až na sám konec země.‘ Když to pohané uslyšeli, radovali se a velebili slovo Páně; ti pak, kteří byli vyvoleni k věčnému životu, uvěřili.“ Skutky 13,46-48. {PM 114.5}

Kristovi učedníci hlásali evangelium — zvěst o prvním příchodu Krista na svět. Byla to dobrá zpráva o spasení z víry v Pána Ježíše. Poukazovala i na jeho druhý příchod v slávě, kdy vykoupí svůj lid. Nabízela lidem naději, že mohou vírou a poslušností dosáhnout dědictví svatých ve slávě nebes. I dnes lidé slyší tuto zvěst, navíc zdůrazněnou upozorněním, že Kristův příchod je velmi blízko. Znamení jeho příchodu, která předpověděl, se naplňují a Boží slovo nám připomíná, že příchod Pána Ježíše je skutečně blízko. {PM 114.6}

V knize Zjevení Jan předpověděl, že těsně před druhým příchodem bude hlásáno poselství evangelia. Viděl anděla, který „letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.‘“ Zjevení 14,6.7. {PM 115.1}

Za varovné upozornění na soud a s ním spojená poselstvími řadí proroctví příchod Syna člověka na nebeských oblacích. Poselství o soudu je oznámením blízkého druhého příchodu Ježíše Krista. Celé toto poselství se nazývá věčným evangeliem. Kázání o druhém příchodu Krista a zdůrazňování jeho blízkosti je tedy podstatnou částí zvěsti evangelia. {PM 115.2}

Bible prohlašuje, že v posledních dnech budou lidé zcela zaujati světskými zájmy, zábavou a honbou za penězi. K věčným pravdám budou slepí. Kristus řekl: „Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všecky — takový bude i příchod Syna člověka.“ Matouš 24,37-39. {PM 115.3}

Podobně je tomu i dnes. Lidé se ženou za ziskem a sobeckým uspokojením, jako by neexistoval Bůh, nebe ani věčný život. Za Noemových dnů varovné poselství o potopě burcovalo lidi z bezbožnosti a volalo je k pokání. Podobně má poselství o blízkém příchodu Ježíše Krista lidi vytrhnout ze zajetí světských zájmů. Má je vést k pochopení věčných pravd, aby pak přijali pozvání k Boží slavnosti. {PM 115.4}

Pozvání evangelia má zaznít celému světu — „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“ Zjevení 14,6. Poslední poselství výstrahy i milosti má ozářit celou zemi svou slávou. Má zasáhnout všechny třídy lidí, bohaté i chudé, vysoce postavené i prosté. Kristus řekl: „Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinuť je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.“ Lukáš 14,23. {PM 115.5}

Svět zmírá, protože se mu nedostává evangelia. Lidé hladovějí po Božím slově. Jen málo lidí káže čisté Boží slovo, bez příměsí lidských tradic. Přestože lidé mají Bibli v rukou, nepřijímají požehnání, která do ní Bůh uložil. Pán povolává své služebníky, aby předávali lidem jeho poselství. Slovo o věčném životě musí být hlásáno i lidem, které jejich hříchy vedou do záhuby. {PM 115.6}

Kristus svým příkazem vyjít na cesty a za ohrady určuje úkol všem, které povolává, aby pracovali v jeho jménu. Polem působnosti pro Kristovy služebníky je celý svět. Jejich zvěst má slyšet celá lidská rodina. Pán si přeje, aby slovo milosti zaznělo v každém domově, každému člověku. {PM 116.1}

Splnění Kristova úkolu do značné míry závisí na osobním úsilí. Stejným způsobem pracoval i Kristus. Těžištěm jeho práce byly rozhovory s jednotlivci. Dokázal se plně věnovat jedinému člověku. A tento jediný člověk často rozšířil jeho poselství tisícům. {PM 116.2}

Nemáme čekat, až lidé přijdou za námi, ale máme je hledat tam, kde jsou. Slovem proneseným z kazatelny práce teprve začala. Celé zástupy lidí by nikdy nezaslechly poselství evangelia, kdybychom jim ho nepřinesli. {PM 116.3}

Pozvání na slavnost bylo určeno nejdříve židovskému národu, který měl být učitelem a vůdcem jiných lidí. Židé měli ve svých rukou prorocké svitky předpovídající Kristův příchod a byla jim svěřena předobrazná služba, která představovala Kristovo poslání. Kdyby kněží a lid přijali Boží nabídku, spolu s Kristovými posly by pozvání evangelia nesli světu. Pravdu dostali proto, aby ji šířili dál. Když však odmítli Boží nabídku, Bůh pozval „chudé, zmrzačené, chromé a slepé“. Hříšní lidé pozvání přijali. Podobně má být evangelium

hlásáno i pohanům. Nejdříve má oslovit ty „na náměstí“, to znamená lidi, kteří v dějinách světa hrají důležitou roli — učitele a představitele národů. {PM 116.4}

Boží poslové by na to měli pamatovat. Pastýři lidu a Bohem povolaní učitelé se mají seznámit s tímto závazným poselstvím. K vysoce postaveným lidem se máme přiblížit s opravdovým zájmem a bratrskou úctou. Boží pozvání má být nejprve tlumočeno podnikatelům, lidem v odpovědných postaveních, lidem nadaným tvůrčími schopnostmi, vědcům, vynikajícím osobnostem a náboženským představitelům, kteří dosud nebyli upozorněni na zvláštní poselství pro naši dobu. I oni musí být seznámeni s Božím pozváním. {PM 116.5}

Stejné dílo je třeba konat i ve prospěch lidí bohatých. Musíme je upozorňovat, že mají odpovědnost za dary, které jim Bůh svěřil. Musíme jim připomínat, že se budou zodpovídat před soudcem živých i mrtvých. I pro tuto skupinu lidí musíme pracovat s láskou a v bázni Boží. Velmi často spoléhají na svůj majetek a neuvědomují si nebezpečí. Jejich mysl je nutno upoutat k věčným hodnotám. Potřebují uznat autoritu pravé dobroty, která zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ Matouš 11,28-30. {PM 116.6}

Jen výjimečně osobně oslovujeme a hovoříme o spasení s lidmi, kteří pro své vzdělání, bohatství nebo povolání zaujímají vysoká postavení. Mnoho křesťanských pracovníků se obává k nim přiblížit, ale není to správné. Jistě nezůstaneme nečinně opodál, když bude tonout člověk, protože je to právník, obchodník nebo soudce. Kdybychom viděli, jak se někdo má zřítit do propasti, určitě bychom ho zadrželi bez ohledu na jeho povolání nebo postavení. Podobně nemáme váhat upozorňovat na nebezpečí věčné smrti. {PM 116.7}

Nikoho bychom neměli pominout proto, že se zjevně zabývá jen světskými věcmi. Kolik vysoce postavených lidí je ve svém nitru neuspokojených marností života. Touží po dosud nepoznaném pokoji. I v nejvyšších společenských kruzích touží lidé po spasení. Mnozí by vděčně přijali pomoc, kdyby se k nim Kristovi služebníci osobně přiblížili se srdcem naplněným láskou Pána Ježíše. {PM 117.1}

Úspěch poselství evangelia nezávisí na učených proslovech, vybroušených svědectvích nebo na důkladné argumentaci. Závisí na tom, zda je poselství hlásáno prostě a přizpůsobeno chápání člověka, který touží po chlebu života. To, co lidé potřebují, je odpověď na otázku: „Co mám činit, abych byl spasen?“ {PM 117.2}

Tisíce lidí můžeme zasáhnout nejjednodušším a nejprostším způsobem. I největší intelektuálové, lidé, které svět považuje za nejnadanější muže a ženy, mohou být zasaženi prostými slovy člověka, který miluje Boha a o jeho lásce umí hovořit tak přirozeně, jak mluví běžný člověk o svých zájmech. {PM 117.3}

Slova pečlivě připravená a naučená mají často jen nepatrný účinek. Avšak čestný a pravdivý projev Božích dítek, přirozeně jednoduchý, má moc otevřít srdce, která byla dlouho uzavřena Kristu a jeho lásce. {PM 117.4}

Kristovi služebníci si musí uvědomovat, že nemají pracovat ve své síle. Mají se obracet k Božímu trůnu ve víře, že Bůh má moc spasit. Měli by se usilovně modlit a pak vložit do práce všechny schopnosti, které jim Bůh dal. Duch svatý bude zárukou jejich úspěchu. Andělé jim budou stát po boku, aby jejich práce zapůsobila na lidská srdce. {PM 117.5}

Jakým misijním střediskem by se stal Jeruzalém, kdyby židovští vůdcové a učitelé přijali pravdu, kterou hlásal Ježíš Kristus. Odpadlý Izrael by prožil obrácení. Shromáždila by se velká armáda pracovníků pro Pána. Jak rychle by mohli roznést evangelium do všech končin světa! Podobně je tomu i dnes. Kdyby byli pro Krista získáni schopní a vlivní lidé, mohli by vykonat velké dílo; mohli by pozvedat lidi, kteří propadli hříchu, mohli by přivádět zpátky ty, kdo se dostali na okraj společnosti, a mohli by rozšířit zvěst o spasení. Pozvání na slavnost by se rozneslo velmi rychle a účastníci by se brzy shromáždili u stolu Hostitele. {PM 117.6}

Nesmíme však myslet pouze na velké a významné a zapomínat na lidi prosté. Kristus vybízí své posly, aby šli na cesty a k ohradám mezi prosté lidi. Ve velkoměstech i v osamění na venkově žijí jednotlivci i celé rodiny — možná cizinci — osamocení, nepatří k žádné církvi a mají pocit, že i Bůh na ně již zapomněl. Nechápou, co mají udělat pro své spasení, tonou v bídě a hříchu. Dotírají na ně těžkosti a nemoci, nouze a nevíra pak ústí v zoufalství. Sužují je různé nemoci těla i duše. Hledají uprostřed svých problémů útěchu, satan je však vede k přesvědčení, že ji naleznou v rozkoších a radovánkách. Vede je k úpadku a k zahynutí. Nabízí pozlátko, které se jim mění v popel. Své prostředky vynakládají na něco, co je nenasytí, usilují o něco, co je neuspokojí. {PM 117.7}

V těchto trpících máme vidět lidi, které přišel Kristus zachránit. On je zve: „Všichni, kdo žízníte, pojďte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojďte, kupujte a jezte, pojďte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! Nakloňte ucho a pojďte ke mně, slyšte a budete živi!“ Izajáš 55,1-3. {PM 118.1}

Bůh nám přikázal, abychom k cizincům, k opovrhovaným lidem a těm, kteří klesli do bahna hříchu, přistupovali zvlášť citlivě. Mnozí projevují navenek lhostejnost k náboženským otázkám, přesto však v srdci touží po spokojenosti a míru. Přestože klesli hluboko do hříchu, je stále možnost je zachránit. {PM 118.2}

Kristovi služebníci mají jednat podle vzoru svého Mistra. Pán Ježíš chodil z místa na místo, těšil zarmoucené a uzdravoval nemocné. Pak je seznamoval s velkými pravdami o svém království. To je úkol i jeho následovníků. {PM 118.3}

Když lidem ulehčíme v tělesném utrpení, snadněji nalezneme způsob, jak uspokojit jejich duševní potřeby. Poukažme jim na vyvýšeného Spasitele a vyprávějme jim o lásce velkého Lékaře, který má jako jediný moc uzdravit. {PM 118.4}

Říkejte malomyslným, kteří odešli od Boha, že si nemusí zoufat. Ačkoli v životě zbloudili a nevytvořili si správný charakter, přesto je Bůh rád přivede zpět a rád je spasí. S radostí se ujímá zdánlivě beznadějných případů, skrze které působil satan, a udílí jim svou milost. Rád je vysvobodí od hněvu, který dopadne na neposlušné. Vyprávějte jim, že Bůh chce každého člověka uzdravit a očistit. U Boží slavnostní tabule je pro každého místo a Bůh každého rád uvítá. {PM 118.5}

Boží služebníci se „na náměstí a v ulicích města“ setkávají s různorodými povahami lidí, kteří potřebují jejich službu. Někteří lidé žijí podle poznání, které získali, a slouží Bohu, jak nejlépe dovedou. Uvědomují si, že je nutné vykonat ještě velké dílo na nich i na jejich bližních. Touží po důkladnějším poznání Boha, zahlédli však doposud teprve záblesk vyššího poznání. Se slzami Boha prosí, aby jim seslal požehnání, která vírou zahlédli jen z dálky. Mnohé z nich musíme vyhledat ve zkaženém prostředí velkoměst. Jiní žijí v nuzných poměrech, a proto si jich svět nevšímá. O kolika z nich nevědí nic sbory ani kazatelé. Jsou to však Boží svědkové v prostředí bídy a hříchu. Poznali jen málo, neměli možnost křesťanského vzdělání, a přece se navzdory vlastnímu nedostatku snaží sloužit druhým. Lidé, kteří přijali Boží milost, by měli takové lidi vyhledávat v jejich domovech a v moci Ducha svatého uspokojovat jejich potřeby. Studujte s nimi Bibli a modlete se s nimi tak prostě, jak vás k tomu vede Duch svatý. Kristus svým služebníkům dá poselství, které bude pro tyto lidi jako chléb z nebe. Boží požehnání se bude šířit od srdce k srdci, z rodiny do rodiny. {PM 118.6}

Příkaz z podobenství „Přinuť je vejít“ vykládali lidé často nesprávně. Na základě tohoto výroku se domnívali, že je třeba jiné násilím nutit, aby přijali evangelium. Uvedený výraz spíše zdůrazňuje naléhavost pozvání a účinnost uvedených důvodů. Evangelium nikdy nepoužívá násilí, aby lidi přivedlo ke Kristu. Jeho poselství zní: „Všichni, kdo žízníte, pojďte k vodám.“ Izajáš 55,1. „Duch a nevěsta praví: ‚Přijď!‘ …kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.“ Zjevení 22,17. Moc Boží lásky a milosti nás vyzývá, abychom přišli sami. {PM 119.1}

Spasitel říká: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Zjevení 3,20. Kristus se nenechá odradit výsměchem ani pohrůžkami, stále hledá ztracené. Prohlašuje: „Což bych se tě… mohl vzdát?“ Ozeáš 11,8. I když zatvrzelý člověk odmítá jeho lásku, Kristus přichází znovu, s větší naléhavostí: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču.“ Podmaňující moc Kristovy lásky vybízí člověka, aby k němu přišel a vyznal: „Tvá mírnost mé síly rozmnožila.“ Žalm 18,36. {PM 119.2}

Kristus vštípí svým vyslancům do srdce stejnou lásku, s jakou on sám hledá ztracené. Nemáme říkat jen „pojď“. Někteří lidé sice slyší pozvání, ale přitom plně nechápou význam těchto slov. Jsou slepí a nevidí dobro, které Bůh pro ně připravil. Jiní si uvědomují, jak hluboce upadli. Říkají: Nechte mě být, mně už není pomoci. Ani to nesmí odradit Kristovy služebníky. Přistupujte citlivě a soucitně k bezmocným a malomyslným. Povzbuzujte je, dodejte jim sílu a naději. S láskou je nabádejte, aby přišli ke Kristu. „S těmi, kdo pochybují, mějte slitování; zachraňujte je z hořícího ohně…“ Judův 22.23. {PM 119.3}

Budou-li Boží služebníci důvěřovat svému Pánu, on podpoří jejich poselství svou mocí. Uschopní je, aby jeho lásku i nebezpečí odmítání Boží milosti předkládali tak přesvědčivě, že lidé zatouží přijmout evangelium. Jestliže lidé splní podíl, který jim Bůh svěřil, Kristus vykoná veliké divy. I dnes se v lidských srdcích mohou odehrát tak velké proměny, jaké zažily minulé generace. John Bunyan se zřekl poživačného a bezbožného života. John Newton přestal obchodovat s otroky, a pak oba šířili zvěst o Spasiteli. I dnes mohou být zachráněni lidé, jako byli Bunyan a Newton. Lidské nástroje ve spolupráci s Bohem zachrání nejednoho ztraceného, a oni se pak budou snažit obnovovat Boží obraz v dalších lidech. Světlo poznání osvítí cestu i lidem, kteří chybovali, protože neznali lepší způsob života a měli jen omezené možnosti. Zaslechnou stejná slova, která Pán Ježíš řekl Zacheovi: „Dnes musím zůstat ve tvém domě.“ Lukáš 19,5. Projeví se, že i domnělí zatvrzelí hříšníci mají srdce citlivé jako děti, protože je Kristus poctil svým zájmem. Mnozí se vymaní z nejhrubších omylů a hříchů a zaujmou místa jiných, kteří si nevážili svých možností a výsad. Bůh je bude počítat za členy svého vzácného vyvoleného lidu. Až Kristus přijde se svým královstvím, budou stát u jeho trůnu. {PM 119.4}

„Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví.“ Židům 12,25. Kristus řekl: „Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.“ Lukáš 14,24. Bůh už nebude zvát ty, kteří odmítli jeho pozvání. Židé zavržením Krista zatvrdili svá srdce a oddali se moci satana natolik, že už nebyli schopni přijmout Boží milost. Tak je tomu dodnes. Když lidé neocení a nepřijmou Boží lásku jako trvalou zásadu, která má změnit a podmanit jejich srdce, jsou naprosto ztracení. Bůh už nemůže dát větší důkaz své lásky, než jaký dal. Jestliže lidská srdce nepodmaní láska Ježíše Krista, pak už je nemůže zasáhnout žádný jiný prostředek. {PM 120.1}

Pokaždé, když odmítáš poselství milosti, utvrzuješ se v nevíře. Pokaždé, když Kristu odmítneš otevřít své srdce, stáváš se méně ochotný naslouchat jeho hlasu. Zmenšuješ tím pravděpodobnost, že se rozhodneš při poslední nabídce milosti. Nedopusť, aby o tobě platila slova pronesená o starém Izraeli: „Spolčencem modlářských stvůr se stal Efrajim, nech ho být!“ Ozeáš 4,17. Nedovol, aby nad tebou Kristus plakal jako nad Jeruzalémem: „Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Hle, ve svém domě zůstanete sami.“ Lukáš 13,34.35. {PM 120.2}

Žijeme v době, kdy lidé slyší poslední výzvu milosti, poslední pozvání. Příkaz: „Vyjdi… na cesty a k ohradám,“ je takřka splněn. Každý člověk uslyší Kristovo pozvání. Vyslanci zvou: „Pojďte, vše už je připraveno.“ Andělé stále spolupůsobí s lidmi, Duch svatý využívá všechny prostředky, aby tě přiměl vejít. Kristus vyhlíží sebemenší náznak, že mu otevíráš dveře svého srdce, aby mohl vstoupit. Andělé čekají, až budou moci oznámit v nebi radostnou zprávu, že byl nalezen další ztracený hříšník. A nebeské zástupy jsou připraveny hrát a zpívat radostné písně, protože další člověk přijal pozvání na slavnost. {PM 120.3}

19. Kapitola – Míra odpuštění

(Matouš 18,21-35)

Milost projevená Spasitelem nám přinesla vykoupení, znovuzrození a povýšila nás na spoludědice Ježíše Krista. Seznamujme druhé lidi s touto milostí! {PM 121.1}

Petr přišel jednou ke Kristu s otázkou: „Kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Matouš 18,21. Rabíni omezili odpuštění na tři prohřešky. Petr zvýšil tento počet na sedm, na počet představující dokonalost, a domníval se, že postupuje podle učení Pána Ježíše. Kristus však učil, že v odpouštění nemáme nikdy stanovit míru. Řekl: „Ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ Matouš 18,22. {PM 121.2}

Potom Pán Ježíš ukázal pravý důvod, proč máme odpouštět, a nebezpečí, které plyne z neochoty odpustit. V podobenství vyprávěl, jak král jednal s úředníky, kterým svěřil správu nad svým královstvím. Někteří z nich přijímali velké částky ze státních peněz. Když král zkoumal, jak spravují zemi, přivedli před něho muže, jehož účet prozrazoval, že dluží svému pánu obrovskou částku — deset tisíc hřiven. Neměl, čím by dluh uhradil, a tak král podle tehdejšího zvyku nařídil, aby ho prodali se vším, co má, a tím aby uhradil dluh. Zděšený muž mu však padl k nohám a úpěnlivě ho prosil: „Měj se mnou strpení, a všecko ti vrátím!“ Pán se ustrnul nad oním služebníkem, propustil ho a dluh mu odpustil. {PM 121.3}

„Sotva však ten služebník vyšel, potkal jednoho ze svých spolusluţebníků, který mu byl dlužen sto denárů; chytil ho za krk a křičel: ‚Zaplať mi, co jsi dlužen!‘ Jeho spolusluţebník mu padl k nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spolusluţebníci viděli, co se přihodilo, velice se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všecko, co se stalo. Tu ho pán zavolal a řekl mu: ‚Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spolusluţebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?‘ A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh.“ Matouš 18,27-34. {PM 121.4}

Podobenství uvádí některé podrobnosti, které jsou nutné k dokreslení obrazu, nemůžeme z nich však vyvozovat duchovní naučení. Neměly by odvádět naši pozornost. Podobenství znázorňuje velké pravdy, a právě o nich máme přemýšlet. {PM 122.1}

Odpuštění udělené králem znázorňuje Boží odpuštění všech hříchů. Krista tu představuje král, který ze soucitu odpustil dluh svému služebníku. Člověk přestoupil zákon a byl jím odsouzen. Nemohl se sám zachránit, a proto Kristus přišel na svět, své božství oděl lidstvím a položil svůj život „spravedlivý za nespravedlivé“. Dal sama sebe za naše hříchy a každému člověku nabízí zdarma odpuštění, které vykoupil svou krví. „U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupení.“ Žalm 130,7. {PM 122.2}

To je důvod, proč máme projevovat soucit s bližními, kteří jsou hříšní jako my. „Jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.“ 1. Janův 4,11. Kristus řekl: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ Matouš 10,8. {PM 122.3}

Když dlužník v podobenství požádal o poshovění a sliboval: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to,“ král rozsudek odvolal a celý dluh mu odpustil. Brzy dostal i tento dlužník příležitost následovat příklad svého laskavého pána. Když vyšel ven, potkal jednoho spolusluženbníka, který mu dlužil malou částku. Jemu král odpustil deset tisíc hřiven, přítel mu však dlužil pouhých sto denárů. Zatímco se k němu král zachoval tak velkoryse, on jednal se svým spolusluženbníkem docela jinak. Dlužník ho prosil za poshovění, podobně jako on sám prosil krále, ale marně. Člověk, kterému bylo před chvílí odpuštěno, nebyl laskavý a soucitný. V jednání se svým spolupracovníkem neprojevil milosrdenství, jakého se dostalo jemu. Nevyhověl žádosti o poshovění. Nevděčný služebník myslel jen na malý dluh svého přítele. Požadoval všechno, co si myslel, že mu patří, a vynesl nad dlužníkem podobný rozsudek, jakého byl sám tak milostivě zproštěn. {PM 122.4}

Kolik lidí dnes zaujímá stejný postoj! Když dlužník žádal svého pána o milost, nechápal skutečnou velikost svého dluhu. Neuvědomoval si svou bezmocnost. Doufal, že se vysvobodí sám. Řekl svému pánu: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!“ Podobně mnozí lidé doufají, že si vlastními skutky zaslouží Boží přízeň. Neuvědomují si svou bezmocnost. Nepřijímají Boží milost zdarma jako dar, ale pokoušejí se vybudovat svou vlastní spravedlnost. Jejich srdce se nezlomilo a nepokořilo poznáním vlastního hříchu, a proto jsou neúprosní a nesmiřitelní k druhým. Jejich hříchy vůči Bohu v porovnání s hříchy jejich bližních vůči nim jsou jako deset tisíc hřiven proti jednomu stu denárů, tedy asi jeden milion ku jedné, a přesto se odvažují neodpustit druhým. {PM 122.5}

V podobenství dal pán nemilosrdného dlužníka předvést „a řekl mu: ‚Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mne prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spolusluženbníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?‘ A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh.“ Matouš 18,32-34. Pán Ježíš řekl: „Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“ Matouš 18,35. Kdo odmítá odpouštět, připravuje se o naději, že dosáhne odpuštění. {PM 122.6}

Poučení obsažené v tomto podobenství nesmíme uplatňovat nesprávně. Odpuštění, které nám Bůh udílí, v žádném případě nezmenšuje naši povinnost Boha poslouchat. Právě tak ochota odpustit bližnímu ho nezbavuje povinnosti plnit své závazky. V modlitbě, kterou Kristus učil své učedníky, řekl: „Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.“ Matouš 6,12. Pán Ježíš tím nemínil, že nesmíme vyžadovat od dlužníků to, co nám právem náleží, abychom mohli získat odpuštění hříchů. Nemohou-li zaplatit, třeba i v důsledku svého nemoudrého hospodaření, nemají za to být uvrhováni do vězení, utlačováni nebo vystaveni drsnému zacházení. Podobenství nás nevede, abychom podporovali lenost. Slovo Boží zdůrazňuje, že nechce-li člověk pracovat, ať nejí. 2.

Tesalonickým 3,10. Pán nepožaduje od těžce pracujícího člověka, aby podporoval druhé v lenosti. Mnoho lidí žije v chudobě a nedostatku jen proto, že bezúčelně promrhávají čas a neprojevují žádnou snahu. Nenapraví-li takoví lidé své nedostatky, pak všechno, co se pro ně udělá, bude jako ukládání pokladu do děravého pytle. Mnozí lidé žijí v chudobě, aniž za ni sami nesou zodpovědnost, a těmto nešťastným lidem máme projevovat lásku a soucit. Máme se k druhým chovat tak, jak bychom si přáli, aby se oni chovali k nám za podobných okolností. {PM 123.1}

Duch svatý nám ústy apoštola Pavla klade na srdce: „Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši.“ Filipským 2,1-5. {PM 123.2}

Hřích však nesmíme brát na lehkou váhu. Pán nám přikázal, abychom mlčky nepřihlíželi, když si náš bratr nepočíná správně. Říká: „Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho.“ Lukáš 17,3. Hřích máme nazývat pravým jménem a člověka, který se ho dopouští, máme na něj jasně upozornit. {PM 123.3}

Duch svatý vedl apoštola Pavla, aby Timoteovi napsal: „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.“ 2. Timoteovi 4,2. A Titovi napsal: „Je mnoho těch, kteří se nepodřizují, vedou prázdné řeči a svádějí lidi… Proto je přísně kárej, aby měli zdravou víru.“ Titovi 1,10-13. {PM 123.4}

Kristus řekl: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ‚ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď‘. Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník.“ Matouš 18,15-17. {PM 124.1}

Pán Ježíš učí, že nesrovnalosti mezi křesťany se mají vyřizovat na půdě církve. Tyto spory se nemají projednávat před lidmi, kteří se nebojí Boha. Prohřeší-li se proti křesťanu jeho bratr, neměl by ukřivděný hledat pomoc nevěřících u soudu. Měl by se řídit radou, kterou dal Kristus. Neměl by usilovat o pomstu, ale měl by se snažit svého bratra zachránit. Bůh chrání zájmy lidí, kteří ho milují a bojí se ho, a proto s plnou důvěrou můžeme svěřit svůj případ Pánu, který soudí spravedlivě. {PM 124.2}

Velmi často se stává, že provinilec sice vyzná svou chybu, ale znovu a znovu ji opakuje, až postižený usoudí, že odpouštění už bylo dost. Spasitel nám však jasně říká, jak se máme chovat k bloudícím: „Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu.“ Lukáš 17,3. Nepovažuj ho za nehodného své důvěry. Měj se na pozoru, „abys také nepodlehl pokušení“ Galatským 6,1. {PM 124.3}

Bloudí-li tvoji bratři, máš jim odpustit. Jestliže přijdou a přiznají svou chybu, neměl bys říkat: Nevěřím, že jsou dost pokorní. Nemyslím, že své doznání myslí upřímně. Proč je soudíš, jako bys uměl číst v jejich srdcích? Slovo Boží vybízí: „Bude-li toho litovat, odpusť mu. A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: ‚Je mi to líto,‘ odpustíš mu!“ Lukáš 17,3.4. A nejen sedmkrát, ale sedmdesátkrát sedmkrát — právě tolikrát, kolikrát Bůh odpouští tobě. {PM 124.4}

My sami za všecko vděčíme Boží milosti. Božími dětmi se stáváme na základě milosti, která se projevila ve smlouvě mezi Bohem a člověkem. Milost projevená Spasitelem nám přinesla vykoupení, znovuzrození a povýšila nás na spoludědice Ježíše Krista. Seznamujme druhé lidi s touto milostí! {PM 124.5}

Varujme se všeho, co by bloudícího připravilo o odvahu. Netrpte ani náznaky farizejské tvrdosti, která by mohla vašeho bratra zranit. Nedovolte, aby ve vašem srdci nebo v mysli vznikl pocit opovržení. Nedopusťte, aby se ve vašem hlasu projevil byť jen nádech výsměchu. Člověka můžete vést ke zkáze slovem, lhostejným postojem, projevem nedůvěry či podezíráním. Náš bližní potřebuje bratra, který má soucitné srdce našeho staršího Bratra, Pána Ježíše. Jen tak se můžeme dotknout jeho srdce. Dejte mu pocítit pevný stisk soucitné ruky a ať uslyší tiché vybídnutí: „Modleme se!“ Bůh vám oběma dá prožít zkušenost. Modlitba vás spojí s Bohem i oba navzájem. Když se modlíme, stojí nám Pán Ježíš po boku a dává slabému a bloudícímu novou sílu, aby přemohl svět, žádosti těla a nepřítele spasení. Modlitba odvrací útoky satana. {PM 124.6}

Když člověk nehledí na nedokonalosti lidí, ale na Ježíše, jeho povaha se mění podle Božího vzoru. Kristův Duch působí na srdce a mění je ke svému obrazu. Všechno úsilí vynaložte na to, abyste vyvýšili Ježíše. Pohleďte zrakem víry na Beránka Božího, „který snímá hřích světa“ Jan 1,29. Přitom však nezapomeňte, že „ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů“ Jakubův 5,20. {PM 125.1}

„Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.“ Matouš 6,15. Neochotu ke smíření nemůže nic ospravedlnit. Kdo je nemilosrdný k druhým, ukazuje, že sám nepřijal Boží odpouštějící milost. Boží odpuštění přitahuje srdce bloudícího k velkému srdci Věčné lásky. Boží soucit zaplavuje nitro hříšníka a šíří se na druhé lidi. Soucit a milosrdenství, které projevil Kristus ve svém životě, se projeví také v životě lidí, kteří přijali jeho milost. Na druhé straně však „kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho“ Římanům 8,9. Takový člověk se odcizil Bohu a navěky se od něho odloučil. {PM 125.2}

Bůh mu kdysi opravdu odpustil, ale jeho nesmířlivá povaha prozrazuje, že nyní zavrhuje Boží odpouštějící lásku. Oddělil se od Boha a je znovu takový, jaký byl před tím, než mu Bůh odpustil. Zavrhl své dřívější pokání a má na sobě své hříchy, jako kdyby nikdy pokání neprožil. {PM 125.3}

Největší poučení obsažené v tomto podobenství spočívá v protikladu mezi Božím milosrdenstvím a tvrdostí člověka. Boží odpouštějící milost má být měřítkem našeho odpouštění. „Neměl ses také ty smilovat nad svým spolusluţebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ Matouš 18,33. Není nám odpuštěno proto, že odpouštíme, ale jak odpouštíme. Důvod pro každé odpuštění je v nezasloužené Boží lásce. Avšak způsobem, jakým jednáme s druhými, ukazujeme, zda jsme tuto lásku přijali. Proto Pán Ježíš říká: „Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ Matouš 7,2. {PM 125.4}

20. Kapitola – Zisk, který je ztrátou

(Lukáš 12,13-21)

Žít jen pro sebe znamená zahynout. Naproti tomu Ježíš nás vede k dávání, k obětování sebe ve prospěch druhých. {PM 126.1}

Kristus učil a jako obvykle se kolem něho a jeho učedníků shromáždilo mnoho lidí. Vyprávěl svým učedníkům o událostech, ve kterých budou hrát brzy také svou úlohu. Jejich úkolem bude rozšiřovat pravdy, které jim Kristus svěřil. Dostanou se proto do rozporu s vládci tohoto světa. Pro Krista budou stát před soudy, před úřady a před králi. Slíbil jim moudrost, jíž nikdo nebude moci odolat. Slova Pána Ježíše pohnula srdcem zástupů a přiváděla jeho protivníky do zmatku, svědčila o moci Ducha, kterého Spasitel zaslíbil svým následovníkům. {PM 126.2}

Mezi shromážděnými byli mnozí lidé, kteří chtěli získat Boží milost jen proto, aby sloužila jejich sobeckým zájmům. Uznávali, že Kristus má podivuhodnou moc, když vykládá pravdu tak jasně. Slyšeli jeho zaslíbení, že své následovníky obdaří moudrostí, aby uměli mluvit před vládci a mocnými. Neudělil by také jim svou moc, aby ji mohli využít k získání pozemských výhod? {PM 126.3}

Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“ Lukáš 12,13. Bůh vydal ústy Mojžíše pokyny, jak dělit dědictví. Nejstarší syn měl právo na dvojnásobný díl otcova majetku (5. Mojžíšova 21,17), zatímco mladší bratři dostali po jednom dílu. Tazatel se domníval, že ho bratr při dělení podvedl. Když se snažil dosáhnout toho, co pokládal za své právo, neuspěl. Domníval se, že zasáhne-li Pán Ježíš, zcela jistě dosáhne svého cíle. Slyšel Kristovy výzvy a varování zákoníkům a farizeům. Kdyby Pán Ježíš rozkázal jeho bratrovi, bratr by se jistě neodvážil upřít postiženému jeho díl. {PM 126.4}

Žadatel projevil své sobecké smýšlení právě ve chvíli, kdy Kristus dával vážná napomenutí. Dovedl ocenit, co by Pán mohl učinit pro jeho časné zájmy; avšak duchovní pravdy neměly na jeho mysl a na jeho srdce žádný vliv. Nezajímalo ho nic kromě získání dědického podílu. Pán Ježíš, Král slávy, byl bohatý, ale pro nás se stal chudým, a nyní mu otevíral poklady Boží lásky. Duch svatý ho vedl, aby se stal dědicem podílu, který je „nehynoucí, neposkvrněný a nevadnoucí“ 1. Petrův 1,4. Viděl důkazy Kristovy moci. Nyní měl příležitost promluvit k velkému Učiteli, vyslovit své nejvroucnější přání. Díval se jenom na zem. Nechápal, že může získat korunu věčného života. Jako kouzelník Šimon oceňoval i on Boží dar jen jako prostředek k dosažení pozemského zisku. {PM 126.5}

Spasitelovo poslání na zemi se rychle chýlilo k závěru. Zbývalo již jen několik měsíců, aby mohl dokončit dílo, které přišel vykonat — založit své království milosti. Lidská ziskuchtivost ho chtěla odvrátit od jeho díla a zatáhnout ho do sporu o kus pole. Pán Ježíš se

však nedal odvést od svého poslání. Odpověděl: „Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Lukáš 12,14. {PM 127.1}

Pán Ježíš mohl říci tazateli, kdo je v právu. Věděl, kdo má v daném případě pravdu. Bratři se přeli, protože byli chamtiví. Kristus vlastně řekl: Není mým úkolem urovnávat spory tohoto druhu. Přišel za jiným účelem — aby kázal evangelium a aby lidi vedl k poznání věčných hodnot. {PM 127.2}

Ve způsobu, jak si Kristus počínal v tomto případě, je poučení pro všechny, kdo pracují v jeho jménu. Když vysílal do světa svých dvanáct učedníků, řekl: „Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ Matouš 10,7.8. Neměli urovnávat časné záležitosti, ale měli vést lidi ke smíření s Bohem. Jen touto činností mohli lidstvu přinést požehnání. Jediným lékem proti hříchům a strastem lidí je Kristus. Pouze evangelium o Boží milosti může vyléčit zla, která jsou kletbou lidské společnosti. Nespravedlnost bohatých k chudým, ale i nenávist chudých vůči bohatým mají svůj původ v sobectví, a to může být vymýceno jen podřízením se Kristu. Jen Kristus může vyměnit sobecké, hříšné srdce za srdce nové, plné lásky. Kristovi služebníci mají kázat evangelium v moci Ducha svatého a pracovat jako Pán Ježíš pro blaho lidí. To povede k takovému požehnání a povzbuzení lidstva, jakého není možné dosáhnout lidskou mocí. {PM 127.3}

Náš Pán se dotkl uvedeného problému i všech ostatních podobných sporů, když řekl: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Lukáš 12,15. {PM 127.4}

Vypravoval jim pak podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘ Pak si řekl: ‚Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čí bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“ Lukáš 12,16-21. {PM 127.5}

Podobenstvím o pošetilém boháči Kristus ukázal bláhovost lidí, pro které je tento svět vším. Boháč dostal všechno od Boha. Bůh dopustil, aby na jeho pole svítilo slunce, protože paprsky dopadají na spravedlivé i nespravedlivé. Déšť přichází z nebe na zlé i na dobré. Pán způsobil, že pole se zazelenala a přinesla hojnou úrodu. Boháč nevěděl, co si počít s výnosem polí. Jeho stodoly byly přeplněny a neměl už další místo, kam by uložil zbytek sklizně. Nemyslel na Boha, od kterého přijal všechny tyto dary. Neuvědomoval si, že Bůh ho učinil správcem svých statků, aby mohl pomáhat potřebným. Dostal skvělou příležitost rozdávat Boží dary, myslel však jen na svůj vlastní prospěch. {PM 128.1}

Boháč znal postavení chudých, sirotků, vdov, trpících a soužených, svým majetkem mohl posloužit na mnoha místech. Mohl se snadno zbavit části svého přebytku. A mohl současně zbavit mnoho rodin nedostatku. Mohl nasytit hladovějící, opatřit oděv potřebným a potěšit mnohá srdce. Tím mohlo být naplněno mnoho modliteb o chléb a šaty a k nebesům mohly stoupat chvalozpěvy. Pán slyšel prosby potřebných a ve své dobrotivosti se postaral o chudé. Žalm 68,11. Pro uspokojení potřeb mnohých lidí učinil dostatečné opatření v požehnání, které dal tomuto boháči. Boháč však uzavřel své srdce před voláním potřebných a řekl svým služebníkům: „Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli.“ {PM 128.2}

Cíle tohoto muže nebyly vyšší, než jaké mají pomíjitelná zvířata. Žil, jako by Bůh neexistoval, jako by nebylo nebe a věčný život; jako by všechno, co měl, bylo jeho vlastnictvím, jako by nic nedlužil Bohu ani lidem. Takového člověka měl na mysli žalmista, když napsal: „Bloud si v srdci říká: ‚Bůh tu není.‘“ Žalm 14,1. {PM 128.3}

Boháč žil a plánoval jen pro sebe. Viděl, že jeho budoucnost je dobře zajištěna, a tak myslel jen na to, jak uchovat a užívat plody své práce. Považoval se za úspěšnějšího než ostatní a připisoval to svému moudrému hospodaření. Jeho spoluobčané si ho vážili jako úspěšného člověka s bystrým úsudkem. „Chválí tě, že sis to zařídil tak dobře.“ Žalm 49,19. {PM 128.4}

„Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem.“ 1. Korintským 3,19. Boháč se těšil na léta radosti, Pán však měl zcela jiné plány. Poslal nevěrnému hospodáři poselství: „Blázne! Ještě této noci vyžádají tvou duši.“ Zde nepomohou peníze. Za bohatství, které nashromáždil, si nelze koupit prodloužení života. {PM 128.5}

V jediném okamžiku ztratilo pro něho cenu všechno, co nashromáždil za celý život. „Čí bude to, co jsi nashromáždil?“ Přišel o rozlehlá pole i přeplněné sýpky. „Hluku nadělá, …kupí majetek a neví, kdo to shrábne.“ Žalm 39,7. {PM 129.1}

To jediné, co má skutečnou cenu, si nezajistil. Svým sobeckým životem zavrhl Boží lásku, která se mohla projevit v jeho milosrdenství vůči jiným lidem. Pohrdl životem, protože Bůh je láska a láska je život. Tento muž dal přednost pozemskému před duchovním, a s pozemským musí zahynout. „Člověk, byť by byl ve cti, nemusí mít rozum, podobá se zvířatům, jež zajdou.“ Žalm 49,20. {PM 129.2}

„Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“ Lukáš 12,21. To platí v každé době. Můžeš si dělat plány, jak uspokojit své sobecké touhy, můžeš shromažďovat bohatství, můžeš stavět domy velké a vysoké jako stavitelé starého Babylonu. Nemůžeš však vystavět zeď tak vysokou ani bránu tak pevnou, aby zadržela posla soudu. Král Belšazar uspořádal ve svém paláci hody a se svými knížaty „pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné a kamenné“. Avšak ruka

Neviditelného psala na stěnu slova rozsudku a pochod nepřátelských vojsk již bylo slyšet v branách paláce. „Ještě té noci byl kaldejský král Belšazar zabit“ a na trůn dosedl cizí panovník. Daniel 5,30. {PM 129.3}

Žít jen pro sebe znamená zahynout. Hrabivost a touha jen po vlastním prospěchu odděluje člověka od života. Satan člověka vede k touze něco získat, něco si přivlastnit. Naproti tomu Pán Ježíš nás vede k dávání, k obětování sebe ve prospěch druhých. „A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“ 1. Janův 5,11.12. {PM 129.4}

Proto Ježíš Kristus řekl: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Lukáš 12,15. {PM 129.5}

21. Kapitola – Veliká propast

(Lukáš 16,19-31)

Odpovědnost člověka je úměrná přednostem a příležitostem, které obdržel. Bůh dává každému dostatek poznání a milosti, aby mohl konat svěřené dílo. {PM 130.1}

V podobenství o boháči a Lazarovi Kristus ukazuje, že lidé rozhodují v tomto životě o svém věčném údělu. Během životní zkušební doby Bůh každému člověku nabízí milost. Jestliže však lidé promrhají nabídnuté příležitosti uspokojováním sama sebe, oddělují se od zdroje věčného života. Další zkušební lhůtu už nedostanou. Vlastní volbou vytvořili mezi sebou a Bohem nepřekonatelnou propast. {PM 130.2}

Toto podobenství ukazuje rozdíl mezi bohatými, kteří nespoléhají na Boha, a chudými, kteří na Boha plně spoléhají. Ježíš Kristus upozorňuje, že přijde doba, kdy se jejich postavení obrátí. Lidé, kteří jsou chudí na statky tohoto světa, ale důvěřují Bohu a jsou trpěliví v utrpení, budou jednoho dne vyvýšeni nad ty, kteří nyní sice ve světě zastávají nejvyšší možná postavení, avšak svůj život nepodřídili Bohu. {PM 130.3}

Pán Ježíš vyprávěl: „Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojil a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo se stolu toho boháče.“ Lukáš 16,19-21. {PM 130.4}

Boháč nepatřil mezi lidi, kteří podobně jako nespravedlivý soudce dávají otevřeně najevo, že nemají úctu ani k Bohu, ani k lidem. Vydával se za Abrahamova syna. Nepoužíval vůči žebrákovi násilí, ani ho neodháněl proto, že by mu pohled na něj byl nepříjemný. Jestliže ubohého, odpudivě vypadajícího žebráka mohl potěšit pohled na boháče, jak vchází do svého domu, neměl nic proti tomu, aby ležel u jeho vrat. K potřebám svého trpícího bratra však zůstal sobecky lhostejný. {PM 130.5}

Tehdy nebyly nemocnice, které by se postaraly o nemocné. Lidé, kterým Bůh svěřil bohatství, byli upozorňováni na trpící a potřebné, aby jim mohli poskytnout pomoc a projevit soucit. Tak tomu bylo i s žebrákem a boháčem v podobenství. Lazar naléhavě potřeboval pomoc, protože neměl přátele, domov, peníze a neměl ani co jíst. Den za dnem míjel a Lazar zůstával stále ve stejné situaci, zatímco bohatý šlechtic měl všechno, nač si vzpomněl. Měl všeho hojnost, aby mohl zmírnit utrpení svého bližního, žil však jen pro sebe, podobně jako žijí mnozí dnes. {PM 130.6}

Také dnes žije v našem nejbližším okolí mnoho trpících hladem, nedostatečně oblečených, lidí bez domova. Chodíme-li kolem nich nevšímavě a nepomáháme-li jim podle svých možností, uvalujeme na sebe vinu, se kterou se budeme jednou bát znovu setkat. Pán odsuzuje každou žádostivost jako modlářství. Každé sobecké sebeuspokojování Boha uráží. {PM 131.1}

Bůh učinil bohatého muže správcem svých statků, a proto bylo jeho povinností starat se právě o takové lidi, jako byl zmíněný žebrák. Pán přikázal: „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou,“ (5. Mojžíšova 6,5) a „budeš milovat svého bližního jako sebe samého“ 3. Mojžíšova 19,18. Boháč byl Žid, a proto dobře znal Boží příkaz. Zapomněl však, že je zodpovědný za to, jak využije svěřené prostředky a schopnosti. Pán mu bohatě požehnal, avšak on Boží dary použil sobecky, aby oslavil sebe, a ne svého Tvůrce. Úměrně k množství přijatých darů rostla jeho zodpovědnost, aby je použil k prospěchu a požehnání lidí. Tak zněl Boží příkaz. Avšak boháč ani nepomyslil na svou povinnost vůči Bohu. Půjčoval peníze a vybíral úroky z půjček, avšak z toho, co propůjčil Bůh jemu, žádný úrok nevracel. Měl vědomosti a nadání, ale nevyužil je. Na svou odpovědnost vůči Bohu zapomněl a cele se oddal svým zálibám. Všechno, čím se obklopil — nepřetržitý řetěz zábav, chvála a lichocení jeho přátel — všechno sloužilo k jeho sobecké radosti. Společnost přátel ho strhla natolik, že úplně ztratil pocit odpovědnosti, že by měl spolupracovat s Bohem v díle milosrdenství. Měl příležitost poznat a pochopit Boží slovo a řídit se jeho učením, avšak rozmařilá společnost přátel, kterou se obklopil, ho zaměstnávala natolik, že úplně zapomněl na věčného Boha. {PM 131.2}

Přišel čas, kdy se postavení obou mužů změnilo. Chudák trpěl den po dni, avšak své trápení snášel tiše a trpělivě. Zemřel a byl pohřben. Nikdo pro něho netruchlil, avšak svou trpělivostí v utrpení svědčil o Kristu. Obstál ve zkoušce víry a po smrti je v podobenství znázorněn, jak jej andělé nesou do náručí Abrahamova. {PM 131.3}

Lazar představuje trpící chudé, kteří uvěřili v Krista. Až zazní polnice a všichni, kdo jsou v hrobech, uslyší Kristův hlas, vstanou a obdrží odměnu, protože jejich víra v Boha pro ně nebyla pouhou teorií, ale skutečností. {PM 131.4}

„Zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: ‚Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.‘“ Lukáš 16,23.24. {PM 131.5}

V tomto podobenství se Pán Ježíš dotkl názoru, který byl tehdy rozšířený mezi lidmi. Mnozí z jeho posluchačů se domnívali, že mezi smrtí a vzkříšením člověk o sobě ví. Spasitel znal jejich názory a použil jejich předsudky ve svém podobenství, aby jim mohl vštípit důležité pravdy. Postavil před své posluchače zrcadlo, ve kterém mohli poznat sami sebe a svůj pravý vztah k Bohu. Použil tehdy běžného názoru, aby objasnil myšlenku, kterou chtěl zvlášť zdůraznit — Bůh neposuzuje žádného člověka podle majetku, protože všechno, co člověk má, mu Bůh zapůjčil. Zneužije-li těchto darů, bude na tom hůře než nejchudší a nejubožejší člověk, který však miluje Boha a věří v něho. {PM 132.1}

Kristus chtěl, aby jeho posluchači pochopili, že není možné dosáhnout spasení po smrti. V podobenství odpovídá Abraham boháči na jeho prosbu: „Synu, vzpomeň si, že se ti

dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se tu raduje, a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo — i kdyby chtěl — nemůže přejít odtud k vám ani překročit od vás k nám.“ Lukáš 16,25.26. Tak Kristus ukázal, jak beznadějné je spoléhání na druhou příležitost po smrti. Tento život je jediná doba, kterou Bůh dal člověku k přípravě pro věčný život. {PM 132.2}

Boháč se však nevzdal myšlenky, že je synem Abrahama a v soužení volal k němu o pomoc. Prosil: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou.“ Nemodlil se k Bohu, ale k Abrahamovi. Prokázal, že klade Abrahama nad Boha a věří, že ho zachrání příbuzenství s Abrahamem. Lotr na kříži prosil Krista: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Lukáš 23,42. Dostal ihned odpověď: Amen, pravím ti dnes (kdy visím na kříži v ponížení a utrpení), že se mnou budeš v ráji. Avšak boháč se modlil k Abrahamovi a jeho prosba nebyla vyslyšena. Jen Kristus je vyvýšen jako vůdce a spasitel, „aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů“ Skutky 5,31. „V nikom jiném není spásy.“ Skutky 4,12. {PM 132.3}

Boháč strávil celý život samolibě a příliš pozdě poznal, že se nepřipravil pro věčný život. Podle podobenství si uvědomil svou pošetilost a vzpomněl si na bratry, kteří budou žít dál samolibě, jako žil on. Proto žádal: „Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“ Abraham mu však odpověděl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!“ On řekl: „Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.“ Abraham mu řekl: „Neposlouchají—li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ Lukáš 16,27-31. {PM 132.4}

Když boháč žádal, aby jeho bratři dostali další důkaz, bylo mu jasně řečeno, že i kdyby takový důkaz obdrželi, stejně by je nepřesvědčil. Pošetilý boháč svou žádostí jakoby vytýkal Bohu: Kdybys mě řádně upozornil, nemusel bych tu teď být. Abraham mu v podobenství na tuto prosbu dává odpověď. Tvoji bratři byli dostatečně varováni. Dostalo se jim světla, nechtěli však vidět; byla jim přinesena pravda, nechtěli však slyšet. {PM 132.5}

„Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ Dějiny židovského národa dokázaly pravdivost tohoto výroku. Kristovým posledním a vrcholným zázrakem bylo vzkříšení Lazara z Betanie, který byl čtyři dny mrtvý. Židé dostali podivuhodný důkaz božství Spasitele, ale odmítli jej. Lazar vstal z mrtvých a přinesl jim svědectví, oni však zatvrdili svá srdce vůči všem důkazům a dokonce ho chtěli usmrtit. Jan 12,9-11. {PM 133.1}

V Bibli nám Bůh sdělil všechno, co potřebujeme ke spasení. Kristus řekl: Ať se zaměří na tato svědectví. Neposlouchají-li Boží hlas, který promlouvá z jeho slova, nedbali by ani na svědectví svědka vzkříšeného z mrtvých. {PM 133.2}

Kdo poslouchá Mojžíše a proroky, nebude se dožadovat většího světla, než Bůh dal. Jestliže však lidé Boží světlo zavrhují a neváží si poskytnutých příležitostí, neposlechnou, ani kdyby k nim přišel s poselstvím někdo z mrtvých. Nepřesvědčil by je ani takový důkaz. Lidé, kteří zavrhují zákon a proroky, zatvrdí své srdce natolik, že zavrhnou všechno světlo. {PM 133.3}

Rozmluva mezi Abrahamem a bývalým boháčem je obrazná. Vyplývá z ní naučení, že Bůh každému dává dostatek světla, aby mohl plnit svěřené povinnosti. Odpovědnost člověka je úměrná přednostem a příležitostem, které obdržel. Bůh dává každému dostatek poznání a milosti, aby mohl konat svěřené dílo. Jestliže člověk nedělá to, co mu malé světlo ukazuje jako jeho povinnost, pak větší světlo zjeví jeho nevěru a to, že nevyužil požehnání, která obdržel. „Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.“ Lukáš 16,10. Jestliže někdo odmítá přijmout Boží světlo tlumočené Mojžíšem a proroky a dožaduje se nějakého zázraku, nebude přesvědčen, ani kdyby Pán splnil jeho přání. {PM 133.4}

Podobenství o boháči a Lazarovi ukazuje, jak Bůh posuzuje skupiny lidí, které tito dva muži představují. Být bohatý není hřích, není-li bohatství získáno nespravedlivě. Boháč není odsouzen za to, že má majetek. Odsouzení ho však nemine, jestliže svěřené prostředky použije pro sobecké cíle. Udělal by mnohem lépe, kdyby své peníze ukládal v nebi tím, že by je využíval pro konání dobra. Smrt nemůže ochudit člověka, který takto usiluje o získání věčného bohatství. Jestliže však někdo hromadí majetek jen pro sebe, nemůže si z něho vzít nic do nebe. Projevil se jako nevěrný hospodář. Za svého života se těšil z majetku, ale zapomínal na povinnost vůči Bohu. Nezajistil si nebeský poklad. {PM 133.5}

Boháč, který měl tolik předností, měl využít své dary, aby jeho dílo přineslo i duchovní prospěch, a tak mělo věčný dosah. Cílem vykoupení není jen odstranit hřích, ale také navrátit člověku duchovní dary, které pozbyl vlivem ničivé moci hříchu. Nikdo si nemůže vzít do Božího království peníze, nebude jich tam ostatně ani třeba. Nebeské knihy ovšem zaznamenávají úsilí o záchranu hynoucích. Lidé, kteří sobecky využívají Boží dary pro sebe, nepomáhají potřebným bližním a nečiní nic pro rozvoj Božího díla ve světě, zneuctívají svého Stvořitele. U jejich jmen je v nebeských knihách napsáno: okrádají Boha. {PM 134.1}

Boháč měl všechno, co můžeme získat za peníze. Neměl však bohatství, kterým by mohl vyrovnat svůj účet u Boha. Žil tak, jako by všechno, co vlastnil, bylo jen jeho. Nedbal na Boží výzvy a na prosby trpících. Nakonec však přišlo volání, které nemohl přeslechnout. Moc, kterou nemůže popřít ani jí vzdorovat, mu přikazuje opustit statky a odjímá mu nad nimi správu. Někdejší boháč upadá do beznadějné chudoby. Roucho Kristovy spravedlnosti připravené v nebi nikdy nezahalí jeho nahotu. Kdysi nosil nejbohatší šarlat a nejjemnější plátno, nyní je nahý. Doba jeho příležitosti skončila. Nic na svět nepřinesl a nic si z něho také nemůže odnést. {PM 134.2}

Kristus zdvihl oponu a vylíčil tento obraz kněžím a vládcům, zákoníkům a farizeům. Podívejte se na něj vy lidé bohatí na statky tohoto světa, kteří nejste bohatí u Boha. Nezamyslíte se nad tímto obrazem? Čeho si lidé často velmi váží, to je v Božích očích ohavností. Kristus se ptá: „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život?“ Marek 8,36.37. {PM 134.3}

Aplikace na židovský národ

Když Kristus vyprávěl podobenství o boháči a Lazarovi, bylo v židovském národě mnoho boháčů. Podobně jako onen politováníhodný statkář, užívali Boží dary k sobeckému potěšení, a tak na sebe přivolávali rozsudek: „Byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký.“ Daniel 5,27. Boháč dostal všechna časná i duchovní požehnání, ale odmítl spolupracovat s Bohem na využití přijatých darů. Podobně na tom byl i židovský národ. Bůh svěřil Židům poklad pravdy. Povolal je za správce své milosti. Poskytl jim veškeré duchovní i časné výsady a vyzval je, aby se o tato požehnání rozdělili s ostatními. Dostali zvláštní pokyny, jak mají jednat se svými zchudlými bratry, s cizinci, kteří jsou v jejich branách, a trpícími spoluobčany. Neměli ve všem hledat jen svůj prospěch, ale měli pamatovat i na potřebné a rozdělit se s nimi. Bůh slíbil, že jim požehná podle jejich skutků lásky a milosrdenství. Avšak stejně jako boháč nepodali Židé trpícímu lidstvu pomocnou ruku, aby zmírnili jeho časné i duchovní potřeby. Pyšně se pokládali za vyvolený a Bohem oblíbený národ, ale přitom Bohu nesloužili ani ho neuctívali. Spoléhali na to, že jsou syny Abrahama. „Jsme potomci Abrahamovi,“ říkali pyšně Jan 8,33. Když nadešla rozhodná chvíle, ukázalo se, že se od Boha odloučili a že důvěřovali v Abrahama, jako by byl Bohem. {PM 134.4}

Kristus chtěl osvítit zatemněnou mysl židovského národa. Řekl Židům: „Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on. Já jsem vám mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha, a vy mě chcete zabít. Tak Abraham nejednal.“ Jan 8,39.40. {PM 135.1}

Ježíš Kristus nepokládal původ za ctnost. Učil, že duchovní svazky nahrazují všechna příbuzenská pouta. Židé prohlašovali, že pocházejí od Abrahama, ale protože nekonali Abrahamovy skutky, dokázali tím, že nejsou jeho pravými dětmi. Pán uznává za pravé potomky Abrahama pouze lidi, kteří svou poslušností Boha dokazují, že jsou s ním duchovně spojeni. Přestože žebrák patřil podle názorů lidí k nižší skupině společnosti, Kristus ho uznal za hodna nejužšího přátelství s Abrahamem. {PM 135.2}

Boháče obklopoval veškerý přepych, ale byl přitom tak nevědomý, že kladl Abrahama na Boží místo. Kdyby si uvědomoval, jak velké má výsady, a kdyby dovolil, aby Duch Boží přetvořil jeho mysl a jeho srdce, bylo by jeho postavení zcela jiné. V podobné situaci se nacházel i národ, který boháč představoval. Kdyby Židé splnili Boží povolání, byla by jejich budoucnost úplně jiná. Dokázali by správně duchovně rozlišovat. Měli by dostatek prostředků a Bůh by jim je ještě rozmnožil, aby nesli požehnání a světlo celému světu. Avšak Židé se odklonili od Božích záměrů natolik, že celý jejich život byl převrácený. Nepoužívali své dary jako Boží hospodáři v souladu s pravdou a spravedlností. Ve svých

plánech přestali počítat s věčností a jejich zpronevěra měla za následek zkázu celého národa. {PM 135.3}

Kristus věděl, že při zkáze Jeruzaléma si Židé vzpomenou na jeho varování. A také k tomu došlo. Když Jeruzalém stihla zkáza, když na lid přišel hlad a utrpení všeho druhu, vzpomněli si na Kristova slova a pochopili význam tohoto podobenství. Přivodili si své utrpení sami tím, že zanedbali ozářit svět světlem, které dostali od Boha. {PM 135.4}

V posledních dnech

Poslední část vyprávění o boháči popisuje závěrečné události dějin tohoto světa. Boháč prohlašoval, že je syn Abrahamův, ale od Abrahama jej dělila nepřekonatelná propast — nesprávně vytvořená povaha. Abraham sloužil Bohu, vírou a poslušností plnil Boží slovo. Boháč se nestaral ani o Boha, ani o potřeby strádajících lidí. Velká propast mezi ním a Abrahamem byla také propastí neposlušnosti. Mnozí lidé dnes žijí stejně. Ačkoli jsou členy církve, nejsou obráceni. Je možné, že se účastní bohoslužeb a zpívají žalm: „Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože!“ (Žalm 42,2), avšak jejich vyznání je falešné. V Božích očích nejsou spravedlivější než největší hříšník. Člověk, který touží po vzrušení světskými zábavami, který si libuje v okázalosti, nemůže sloužit Bohu. Jako boháč v podobenství nemá ani on chuť bojovat proti hříšným žádostem. Chce uspokojovat své chutě. Vybírá si hříšné prostředí. Náhle ho zaskočí smrt a on odchází do hrobu s povahou, kterou si vytvořil za svého života ve společnosti nástrojů satana. V hrobě už nemá možnost se pro cokoli rozhodnout, ať pro dobré, či pro zlé, protože v den, kdy člověk zemře, končí jeho myšlení. Žalm 46,4; Kazatel 9,5.6. {PM 135.5}

Až jej Boží hlas probudí, vstane z hrobu se stejnými sklony a vášněmi, se stejnými zájmy a předsudky, které měl během svého života. Bůh neučiní zázrak, aby přetvořil člověka, který se nechtěl dát přetvořit, i když mu Pán k tomu poskytl příležitosti a učinil všechna opatření. Za svého života si neoblíbil Boha a nenašel zalíbení v jeho službě. Jeho povaha se neshoduje s Bohem, a proto by nemohl být v nebeské rodině šťastný. {PM 136.1}

Také dnes žijí na světě samospravedliví lidé. Nejsou to prostopášníci, pijani, smilníci, avšak nechtějí žít pro Boha, ale pro sebe. Na Boha nemyslí, proto se řadí k nevěřícím. Kdyby bylo možné, aby vstoupili do bran Božího města, neměli by právo na ovoce stromu života, protože když jim byla předložena Boží přikázání se všemi závaznými požadavky, řekli: Ne! Nesloužili Bohu na zemi, nesloužili by mu ani v nebi. Nemohli by žít v Boží přítomnosti, necítili by se tam dobře a raději by si vybrali nějaké jiné prostředí. {PM 136.2}

Učit se od Krista znamená přijímat jeho milost — přijímat jeho povahu. Avšak lidé, kteří si neváží a nevyužívají jedinečné příležitosti a posvěcující vlivy zde na zemi, nejsou připraveni pro službu Bohu v nebi. Jejich povaha se neutvářela podle nebeského vzoru. Lhostejnost a netečnost vytvořily mezeru, kterou nelze ničím překlenout. Mezi nimi a skutečně spravedlivými zeje velká propast. {PM 136.3}

22. Kapitola – Slova a činy

(Matouš 21,23-32)

Obděláváš-li věrně vinici svého života, Bůh tě přijímá jako spolupracovníka. Budeš pracovat nejen pro sebe, ale i pro druhé. {PM 137.1}

„Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici!‘ On odpověděl: ‚Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane.‘ Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce? Odpověděli: ‚Ten první!‘“ Matouš 21,28-31. {PM 137.2}

V kázání na hoře Ježíš Kristus řekl: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane,‘ vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“ Matouš 7,21. Upřímnost se nedokazuje slovy, ale činy. Kristus se lidí neptá: Co říkáte zvláštního?, ale: Co činíte zvláštního? Matouš 5,47. Hluboký význam mají jeho slova: „Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte.“ Jan 13,17. Slova nemají cenu, pokud nejsou doprovázena patřičnými skutky. To je naučení z podobenství o dvou synech. {PM 137.3}

Pán Ježíš uvedené podobenství vyprávěl při své poslední návštěvě Jeruzaléma před svou smrtí. Vyhnal kupce a prodavače z chrámu. Jeho hlas oslovil jejich srdce Boží mocí. Ohromeni a poděšeni, bez odmluvy a bez odporu uposlechli jeho příkaz. {PM 137.4}

Když se kněží a starší vzpamatovali ze strachu, vrátili se do chrámu a našli tam Pána Ježíše, jak uzdravuje nemocné a umírající. Zaslechli projevy radosti a chvalozpěvy. Přímo v chrámu mávaly děti, které Kristus uzdravil, palmovými ratolestmi a zpívaly hosana synu Davidovu. Dětské hlásky chválily mocného Lékaře. To všechno však kněžím a starším nestačilo, aby překonali své předsudky a žárlivost. {PM 137.5}

Následujícího dne, když Kristus učil v chrámu, přišli k němu velekněží a starší lidu a otázali se ho: „Jakou mocí to činíš? A kdo ti tuto moc dal?“ Matouš 21,23. {PM 137.6}

Kněží a starší měli nepochybné důkazy o moci Ježíše Krista. Když očistil chrám, viděli, že z jeho tváře vyzařuje autorita nebes. Nemohli odolat moci jeho slov. Také podivuhodné uzdravování bylo odpovědí na jejich otázku. Dal jim důkaz své autority, který nemohli popřít. Nebyl to však důkaz, jaký si přáli. Rádi by Pána Ježíše přiměli, aby se prohlásil za Mesiáše, aby pak mohli jeho slova zneužít a poštvat proti němu lid. Chtěli překazit jeho vliv a připravit ho o život. {PM 137.7}

Pán Ježíš věděl, že v něm nepoznali Boha a v jeho skutcích neviděli důkaz jeho božské povahy, proto neuvěří ani jeho vlastnímu svědectví, že je Mesiáš. Vyhnul se tedy prohlášení, které chtěli slyšet, a obrátil jejich slova proti nim. {PM 138.1}

Řekl jim: „Já vám také položím otázku; jestliže ji zodpovíte, i já vám povím, jakou mocí to činím. Odkud měl Jan pověření křtít? Z nebe, či od lidí?“ Matouš 21,24.25. {PM 138.2}

Kněží a starší lidu tím uvedl do rozpaků. „Oni se mezi sebou dohadovali: Řekneme-li ‚z nebe‘, namítne nám: Proč jste mu tedy neuvěřili? Řekneme-li však ‚z lidí‘, máme obavy ze zástupu; vždyť všichni mají Jana za proroka. Odpověděli tedy Ježíšovi: ‚Nevíme.‘ Tu jim řekl i on: ‚Ani já vám nepovím, jakou mocí to činím.‘“ Matouš 21,25-27. {PM 138.3}

„Nevíme,“ lhali. Když viděli, do jaké situace se dostali, uchýlili se ke lži, aby se z ní vykroutili. Jan Křtitel přišel vydat svědectví o tom, o jehož autoritu nyní šlo. Ukázal na něho a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ Jan 1,29. Pokřtil ho, a když se po křtu Kristus modlil, otevřela se nebesa a Duch Boží jako holubice sestoupil na něj a bylo slyšet, jak hlas z nebe říká: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ Matouš 3,17. {PM 138.4}

Přestože si vzpomínali, jak Jan Křtitel upozorňoval na proroctví o Mesiáši, přestože si pamatovali, co se událo při křtu Ježíše Krista, neodvažovali se přiznat, že Janův křest byl z nebe. Kdyby totiž uznali, že Jan byl prorok, jak tomu i sami věřili, jak by mohli popírat jeho svědectví, že Ježíš Nazaretský je Boží Syn? A také se neodvažovali říci, že Janův křest byl z lidí, protože lidé věřili, že Jan byl prorok, proto řekli: „Nevíme.“ {PM 138.5}

Pán Ježíš potom vyprávěl podobenství o otci a dvou synech. Když otec přišel za prvním synem a řekl mu: „Jdi dnes pracovat na vinici,“ syn okamžitě odpověděl: „Nechce se mi.“ Odmítl uposlechnout a věnoval se dále nesprávným věcem a nesprávné společnosti. Později toho litoval a otce uposlechl. {PM 138.6}

Otec přistoupil k druhému synovi a řekl totéž: „Jdi dnes pracovat na vinici!“ Syn odpověděl: „Ano, pane.“ Ale nešel. {PM 138.7}

V tomto podobenství představuje otec Boha a vinice církev. Synové představují dvě různé skupiny lidí. Syn, který odmítl uposlechnout příkaz a řekl: „Nechce se mi,“ představoval lidi, kteří žili ve zjevném hříchu, nepředstírali zbožnost a nepokrytě odmítali jeho omezení a poslušnost, které ukládá Boží zákon. Mnozí z nich však toho později litovali a uposlechli Boží volání. Když zaslechli zvěst evangelia v poselství Jana Křtitele: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské,“ (Matouš 3,2) činili pokání a vyznávali své hříchy. {PM 138.8}

Druhý syn, který řekl: „Ano, pane,“ a nešel, představuje povahu farizeů. Jako tento syn byli i židovští předáci zatvrzelí a domýšliví. Náboženský život židovského národa se změnil v pouhý formalismus. Když Bůh vyhlásil na hoře Sínaj zákon, celý národ slíbil, že ho bude plnit. Slíbili: „Ano, pane,“ ale nešli. Když Kristus přišel osobně, aby jim ukázal zásady zákona, zavrhli ho. Kristus dal židovským vůdcům své doby dostatek důkazů o své božské autoritě. Přestože byli přesvědčeni, nechtěli důkazy přijmout. Kristus jim ukázal, že setrvávají v nevíře, protože nemají povahu, která vede k poslušnosti. Řekl jim: „A tak jste

svou tradicí zrušili slovo Boží… Marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“ Matouš 15,6.9. {PM 139.1}

V zástupu, který se shromáždil kolem Pána Ježíše, byli také zákoníci a farizeové, kněží a vysocí úředníci. Když dovyprávěl podobenství o dvou synech, položil svým posluchačům otázku: „Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“ Farizeové zapomněli na sebe a odpověděli: „Ten první!“ Řekli to, aniž si uvědomili, že tím vynesli rozsudek sami nad sebou. Pak vyslechli z úst Ježíše Krista varování: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království. Přišel k vám Jan po cestě spravedlnosti, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu.“ Matouš 21,31.32. {PM 139.2}

Jan Křtitel přišel kázat pravdu a jeho kázání hříšníky usvědčovala a vedla k obrácení. Tito lidé předcházeli na cestě do nebeského království jiné, kteří ve své samospravedlnosti odmítali vážné varování. Celníci a nevěstky neměli přehled, ale tito vzdělaní muži znali cestu pravdy, přesto odmítali jít cestou, která vede do Božího království. Pravda, která jim měla být vůní života k životu, se jim stala vůní smrti k smrti. 2. Korintským 2,16. Hříšníci, kteří sami sebou opovrhovali, přijali křest z rukou Jana, avšak tito učitelé byli pokrytci. Jejich zatvrzelé srdce jim bránilo přijmout pravdu. Bránili se přesvědčování Ducha svatého, odmítali poslouchat Boží přikázání. {PM 139.3}

Pán Ježíš jim neřekl: Nemůžete vejít do nebeského království. Ukázal jim však, že si vytvořili sami překážku, která jim brání ve vstupu. Židovští vedoucí měli stále ještě otevřené dveře, pozvání ještě stále platilo. Kristus si je přál spatřit přesvědčené a obrácené. {PM 139.4}

Kněží a starší Izraele vyplňovali svůj život náboženskými obřady, které pokládali za příliš svaté, než aby je spojovali s všedními záležitostmi. Lidé měli za to, že žijí veskrze náboženským životem. Oni však vykonávali obřady jen proto, aby je lidé viděli a aby je pokládali za zbožné. Předstírali poslušnost, a přitom odmítali Boha poslouchat. Sami nejednali podle pravdy, kterou údajně učili. {PM 139.5}

Kristus prohlásil Jana Křtitele za jednoho z největších proroků. Ukázal svým posluchačům, že měli dostatek důkazů, aby Jana přijali jako Božího posla. Slova tohoto kazatele na poušti měla moc. Neohroženě hlásal své poselství, káral hříchy kněží a vládců, vyzýval je, aby opravdu konali skutky Božího království. Upozornil je, že hřeší, protože opovrhují autoritou svého nebeského Otce a odmítají plnit úkol, který jim svěřil. Nepřipouštěl kompromis s hříchem. Mnozí se pod jeho vlivem odvrátili od své nespravedlnosti. {PM 140.1}

Kdyby vyznání židovských vůdců bylo upřímné, přijali by Janovo svědectví a uznali by Ježíše za Mesiáše. V jejich životě se však neprojevilo ovoce pokání a spravedlnosti. Právě ti, kterými opovrhovali, je předcházeli do Božího království. {PM 140.2}

Syn v podobenství, který řekl: „Ano, pane,“ se chtěl zdát věrný a poslušný. Čas však ukázal, že jeho vyznání nebylo upřímné. Nemiloval svého otce opravdově. Podobně se farizeové vychloubali svou svatostí, ale ve zkoušce se ukázalo, že ji nemají. Pokud to sloužilo jejich zájmům, lpěli na přesném plnění požadavků zákona. Když se však poslušnost vyžadovala od nich, snažili se obratnými vytáčkami Boží nařízení zlehčit. Proto o nich Kristus prohlásil: „Podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní.“ Matouš 23,3. Neměli pravou lásku k Bohu ani k člověku. Bůh je povolal, aby s ním spolupracovali pro blaho světa. I když prohlásili, že pozvání přijali, ve skutečnosti odmítli uposlechnout. Důvěřovali sami sobě a byli pyšní na to, jak jsou dobří. Božím přikázáním se však vzepřeli. Odmítli konat dílo, které jim Bůh uložil, a pro jejich přestoupení se Pán chystal odvrátit od svého neposlušného národa. {PM 140.3}

Samospravedlnost není pravou spravedlností. Jestliže se jí někdo nechce zříci, bude muset nést důsledky, ke kterým vede lpění na tomto osudném omylu. I dnes mnozí lidé tvrdí, že zachovávají Boží přikázání, ale nemají v srdci Boží lásku, která by se projevila láskou k bližnímu. Kristus je volá, aby se s ním spojili v jeho díle záchrany světa, ale oni se spokojují s odpovědí: „Ano, Pane,“ avšak nejdou. Nespolupracují s lidmi, kteří Bohu slouží. Jsou to lenoši. Podobně jako nevěrný syn dávají Bohu falešné sliby. Když slavnostně vstupovali do církve, zavázali se, že budou respektovat a řídit se Božím slovem a že budou Bohu sloužit, ale nedělají to. Vyznávají, že jsou Božími syny, ale svým životem a svou povahou to popírají. Nepodřizují Bohu svou vůli. Žijí v přetvářce. {PM 140.4}

Slib poslušnosti zdánlivě plní, ale jen tehdy, když to nevyžaduje žádnou oběť. Vyžaduje-li to sebezapření a sebeobětování, vidí-li, že je třeba vzít na sebe kříž, couvnou. Tím ztrácejí pocit odpovědnosti a vědomé přestupování Božích přikázání se pro ně stává zvykem. Jejich ucho ještě slyší Boží slovo, ale ztratili už duchovní vnímavost. Jejich srdce se zatvrdilo a svědomí otupilo. {PM 140.5}

Nemyslete si, že sloužíte Kristu, jestliže proti němu neprojevujete otevřené nepřátelství. Tím klamete sami sebe. Jestliže si ponecháváme to, co nám Bůh dal, abychom to použili v jeho službě, ať je to čas, prostředky nebo některý jiný svěřený dar, pracujeme proti němu. {PM 141.1}

Satan využívá lhostejnost, ospalost a netečnost těch, kdo se vydávají za křesťany, aby posílil svou moc a získal další na svou stranu. Mnozí lidé si myslí, že jsou na straně Krista, i když pro něho právě teď nic nedělají. Umožňují vlastně nepříteli, aby získal nová území a nové výhody. Tím, že nepracují pilně pro Mistra, že neplní své povinnosti a nemluví, co mají mluvit, dovolují satanu, aby ovládl jiné, kteří mohli být získáni pro Krista. {PM 141.2}

Nemůžeme být spaseni, jsme-li neteční a nečinní. Skutečně obrácený člověk nemůže vést neplodný a neužitečný život. Není možné nechat se do nebe pohodlně dopravit. Do nebe nemá přístup žádný lenoch. Neusilujeme-li o to, abychom mohli vstoupit do Božího království, nesnažíme-li se opravdu poznat, jaké jsou jeho zákony, nehodíme se pro to,

abychom v něm žili. Lidé, kteří nechtějí spolupracovat s Bohem na zemi, by s ním nespolupracovali ani v nebi. Bylo by nebezpečné vzít je do Božího království. {PM 141.3}

Publikáni a hříšníci mají větší naději než lidé, kteří znají Boží slovo, ale nechtějí se jím řídit. Člověk, který uznává svou hříšnost a nesnaží se svůj hřích skrývat, který ví, že stojí před Bohem jako poskvrněná bytost, se bojí, aby nebyl navždy vyloučen z nebeského království. Uvědomuje si svůj stav a hledá uzdravení u velikého Lékaře, který slíbil: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ Jan 6,37. Takové lidi může Pán použít jako dělníky na své vinici. {PM 141.4}

Syna, který se nějakou dobu zdráhal uposlechnout příkaz svého otce, Pán Ježíš neodsoudil, ale také nijak nepochválil. Lidé, kteří jako onen syn odmítají poslušnost, si nezaslouží uznání. Jejich otevřenost nemůžeme pokládat za ctnost. Kdyby byla posvěcena pravdou a svatostí, činila by z nich smělé svědky Ježíše Krista. U hříšníků se však projevuje jako urážející, vyzývavé chování hraničící s rouháním. Jestliže někdo není pokrytec, ještě to neznamená, že je méně hříšný. Když hlas Ducha svatého promlouvá k našemu srdci, jsme bezpeční jedině tehdy, když ihned odpovíme. Zaslechneš-li výzvu: „Jdi dnes pracovat na vinici,“ neodmítej pozvání. „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce!“ Židům 4,7. Odkládat poslušnost je nebezpečné. Možná, že už pozvání nikdy neuslyšíš. {PM 141.5}

Ať si nikdo nenamlouvá, že je snadné zbavit se hříchů, ve kterých jsme si dlouho libovali. Není to pravda. Každý trpěný hřích oslabuje povahu a upevňuje návyk. Výsledkem je tělesná, duševní a duchovní narušenost. Můžeš litovat zla, které jsi způsobil, obrátit se na správnou cestu, ale hříchem ovlivněný rozum a přátelství se zlem ti ztíží rozlišit dobré od zlého. Skrze zlozvyky tě satan bude napadat vždy znovu a znovu. {PM 141.6}

Příkaz: „Jdi dnes pracovat na vinici“ je pro každého člověka zkouškou upřímnosti. Budou se činy shodovat se slovy? Využije povolaný všechny znalosti, aby věrně a nesobecky pracoval pro Majitele vinice? {PM 142.1}

Apoštol Petr nám představuje plán, podle kterého máme pracovat: „Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku.“ 2. Petrův 1,2-7. {PM 142.2}

Obděláváš-li věrně vinici svého života, Bůh tě přijímá jako spolupracovníka. Budeš pracovat nejen pro sebe, ale i pro druhé. I když Kristus představuje církev jako vinici, neučí, že svůj zájem a práci máme omezit jen na členy církve. Vinice našeho Pána se má rozrůstat. Pán si přeje, aby se rozšířila do všech částí země. Podle Božích pokynů a podle milosti,

kterou jsme přijali, máme učit druhé, jak mají pečovat o vzácné rostliny. Tak můžeme rozšiřovat Boží vinici. Bůh čeká na projevy naší víry, lásky a trpělivosti. Očekává, že využijeme všechny duchovní hodnoty, abychom se stali úspěšnými dělníky na jeho pozemské vinici a mohli pak vejít do Božího království, do onoho rajského domova, z něhož museli Adam a Eva odejít pro své přestoupení. {PM 142.3}

Bůh má ke svému lidu vztah jako otec, proto má také právo na naši věrnou službu. Zamysleme se nad životem Ježíše Krista! Ve službě Otci stojí v čele lidstva a příkladem ukazuje, jaký může a má být každý syn. Poslušnost, jakou ukázal Pán Ježíš, vyžaduje dnes Bůh od každého člověka. Kristus sloužil svému Otci s láskou, ochotně a dobrovolně. Prohlásil: „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním.“ Žalm 40,9. Pro Pána Ježíše nebyla žádná oběť příliš veliká, žádná práce příliš těžká, aby splnil své poslání. Když mu bylo dvanáct let, řekl: „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Lukáš 2,49. Uslyšel povolání a chopil se díla. „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.“ Jan 4,34. {PM 142.4}

Stejně máme sloužit Bohu i my. Bohu slouží jen ten, kdo jej plně poslouchá. Všichni lidé, kteří chtějí být Božími syny a dcerami, se musí osvědčit jako spolupracovníci Otce, Ježíše Krista a nebeských andělů. Před takovou zkoušku je postaven každý člověk. O lidech, kteří mu věrně slouží, Pán Ježíš řekl: „Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jenž mu slouží.“ Malachiáš 3,17. {PM 142.5}

Bůh ve své prozřetelnosti vede lidi zkouškami, a tím jim dává příležitost rozvíjet charakter. Zkouší, zda plní jeho přikázání. Boží lásku si nekoupíme dobrými skutky. Dobré skutky dokazují, že ji vlastníme. Jestliže svou vůli podřídíme Bohu, nebudeme konat skutky proto, abychom si zasloužili Boží lásku. Jeho lásku budeme přijímat zdarma jako dar a z lásky k Bohu budeme s radostí zachovávat jeho přikázání. {PM 143.1}

Dnes jsou na světě jen dva druhy lidí a tyto dva druhy rozliší i Boží soud — lidé, kteří přestupují Boží zákon, a ti, kdo ho poslouchají. Kristus stanovil zkoušku, která ukáže, jsme-li věrní nebo nevěrní. Říká: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání… Kdo přijal má přikázáni a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat… Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.“ „Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ Jan 14,15-24; 15,10. {PM 143.2}

23. Kapitola – Boží vinice

(Matouš 21,33-44)

Všichni, kdo přijímají Krista jako osobního Spasitele, mají ukazovat pravdu evangelia a jeho spásnou moc ve svém životě. Kristovou milostí můžeme splnit všechno, co od nás Bůh požaduje. {PM 144.1}

Židovský národ

Po podobenství o dvou synech následovalo podobenství o vinici. V prvním Kristus ukázal židovským učitelům na důležitost poslušnosti. V druhém podobenství připomněl bohatá požehnání, která Bůh udělil Izraeli, a poukázal, že proto má nárok na jejich poslušnost. Představil jim slavný Boží plán, který mohli svou poslušností naplnit. Odhalil závoj zahalující budoucnost a ukázal, že celý národ přijde o požehnání a přivodí si zkázu, protože neplní Boží záměr. {PM 144.2}

Pán Ježíš vyprávěl: „Jeden hospodář vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal v ní lis a vystavěl strážní věž; potom vinici pronajal vinařům a odcestoval.“ Matouš 21,33. {PM 144.3}

Vinici již dříve popsal prorok Izajáš: „Zazpívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: Můj milý měl vinici na úrodném svahu. Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata.“ Izajáš 5,1.2. {PM 144.4}

Hospodář si na poušti vybere kus půdy, oplotí jej, vyčistí a obdělá, vysadí na něm nejlepší vinnou révu a těší se na bohatou úrodu. Očekává, že tento kus země, který na rozdíl od okolní pouště zvelebil svou prací a péčí, mu bude svými výsledky ke cti. Podobně Bůh vybral ze světa národ, aby ho Kristus vychoval a vzdělal. Prorok říká: „Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení.“ Izajáš 5,7. Tomuto lidu Bůh ve své nesmírné dobrotě požehnal a dal mu veliké výsady. Pak očekával, že ponese plody, a tím jej poctí. Tento lid měl ukazovat zásady jeho království. Uprostřed hříšného a bezbožného světa měl představovat Boží charakter. {PM 144.5}

Jako Boží vinice měl izraelský národ přinášet plody naprosto odlišné od plodů pohanských národů. Tyto modloslužebné národy se úplně oddaly zlu. Bez zábran se dopouštěly násilí a zločinů, panoval v nich útlak a nejohavnější zvyky. Zkažený strom přinášel plody zkaženosti, úpadku a bídy. Plody vinné révy pěstované Bohem se od nich měly naprosto lišit. {PM 144.6}

Židovský národ měl přednost představovat Boží povahu, jak byla zjevena Mojžíšovi. Na Mojžíšovu prosbu: „Dovol mi spatřit tvou slávu!“ Hospodin odpověděl: „Všechna má dobrota přejde před tebou a vyslovím před tebou jméno Hospodin.“ 2. Mojžíšova 33,18.19.

„Když Hospodin kolem něho přecházel, zavolal: ‚Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích.‘“ 2. Mojžíšova 34,6.7. Takové ovoce Bůh očekává od svého lidu. Čistotou povahy, svatostí života, milosrdenstvím, láskou a soucitem měl jeho lid ukázat, že „Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě“ Žalm 19,8. {PM 145.1}

Bůh měl v úmyslu udělit prostřednictvím židovského národa bohaté požehnání všem národům. Izrael měl připravit cestu, aby se Boží světlo mohlo šířit do celého světa. Ostatní národy přestaly znát Boha, protože propadly zhoubným zvykům. Přesto je Bůh ve své milosti nevyhladil. Chtěl jim dát příležitost, aby ho poznaly prostřednictvím jeho církve. Chtěl, aby jeho lid zosobnil zásady, které měly být prostředkem k obnově Božích povahových rysů v člověku. {PM 145.2}

Aby dosáhl tohoto cíle, povolal Bůh Abrahama z modlářského prostředí a přikázal mu, aby se usadil v Kenaanu. Řekl mu: „Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním!“ 1. Mojžíšova 12,2. {PM 145.3}

Bůh vedl Abrahamovy potomky, Jákoba a jeho syny, do Egypta, aby uprostřed velkého a bezbožného národa projevili zásady Božího království. Josefova poctivost a jeho podivuhodné opatření, kterým zachránil život celého egyptského národa, představovaly život Pána Ježíše. Mojžíš a mnozí další přinesli svědectví o Bohu. {PM 145.4}

Vyvedením Izraele z Egypta Bůh znovu prokázal svou moc a milost. Úžasné zázraky, kterými vysvobodil Izraelce z otroctví, a péče, kterou jim projevoval během putování pouští, nesloužily jen pro jejich dobro a k jejich užitku. Měly sloužit jako názorné poučení i okolním národům. Pán se zjevil jako svrchovaný Bůh, jenž přesahuje lidskou moc a velikost. Znamení a divy, které učinil pro svůj lid, ukázaly jeho moc nad přírodou i nad nejmocnějšími uctívači přírody. Bůh prošel pyšným Egyptem tak, jak projde zemí v posledních dnech. Provázen ohněm a bouří, zemětřesením a smrtí vysvobodil velký „JÁ JSEM“ svůj lid. Bůh je vysvobodil ze země otroctví. Vedl je „velikou a hroznou pouští, kde jsou ohniví hadi a štíři, žíznivým krajem bez vody“ 5. Mojžíšova 8,15. Vyvedl jim vodu ze skály a dával jim „nebeské obilí“ Žalm 78,24. Mojžíš řekl: „Hospodinovým podílem je jeho lid, vyměřeným dílem jeho dědictví je Jákob. Našel ho v zemi divokých pouští, v pustotě kvílících pustin, zahrnul ho svou péčí, chránil ho jako zřítelnici oka. Jako bdí orel nad svým hnízdem a nad svými mláďaty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mládě bere a na své peruti je nosí, tak Hospodin sám ho vedl, žádný cizí bůh s ním nebyl.“ 5. Mojžíšova 32,9-12. Tak je Bůh přivedl k sobě, aby mohli žít jako ve stínu Nejvyššího. {PM 145.5}

Kristus vedl Izraelce během jejich putování pouští. Vedl je zahalen v oblačném sloupu ve dne a v ohnivém sloupu v noci. Chránil je před nebezpečími pouště, zavedl je do zaslíbené země a přede všemi národy, které Boha neuznávaly, ustavil Izraele jako své vlastnictví, jako Boží vinici. {PM 146.1}

Bůh svěřil tomuto lidu své slovo. Jako plotem je ohradil předpisy svého zákona, věčnými zásadami pravdy, spravedlnosti a čistoty. Poslušnost těchto zásad je měla chránit před hříšnými zvyky, které by je přivedly do zkázy. Jako strážnou věž ve vinici postavil Bůh uprostřed Kenaanu svůj svatý chrám. {PM 146.2}

Kristus je vyučoval. Podobně jako na poušti, chtěl i nadále zůstat jejich učitelem a vůdcem. Ve svatostánku a později v chrámu přebývala ve svatyni svatých nad slitovnicí jeho sláva. Neustále jim projevoval nesmírnou lásku a trpělivost. {PM 146.3}

Bůh si přál, aby svět obdivoval a chválil jeho lid. Izraelité dostali všechny duchovní výsady. Bůh jim neodepřel nic, co by jim pomohlo vytvořit takovou povahu, kterou by představovali jeho samého. {PM 146.4}

Poslušnost Božího zákona by jim přinesla prospěch, jaký by ostatní národy světa pokládaly za zázrak. Bůh jim mohl dát moudrost a zručnost ke každé umělecké práci, přál si být i nadále jejich učitelem. Poslušnost Božích zákonů je měla zušlechtit a povznést. Kdyby ho poslouchali, Bůh by je chránil před nemocemi, které sužovaly ostatní národy, a obdařil by je mimořádnou duševní silou. Měli být po všech stránkách na výši, a tím ukazovat Boží slávu, majestát a moc. Měli se stát královstvím kněží a svatým lidem. Bůh jim dal všechny prostředky, aby se stali nejslavnějším národem na zemi. {PM 146.5}

Kristus jim naprosto jasně vyložil ústy Mojžíše Boží plán a vysvětlil jim podmínky, za nichž se jim povede dobře: „Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země… Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícího pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání… Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes přikazuji dodržovat. Za to, že tato práva budete poslouchat a bedlivě je dodržovat, bude Hospodin, tvůj Bůh, zachovávat tobě smlouvu a milosrdenství, jak přísahal tvým otcům. Bude tě milovat a bude ti žehnat a rozmnoží tě. Požehná plodu tvého života i plodu tvé role, tvému obilí, tvému moštu, tvému oleji, vrhu tvého skotu a přírůstku tvého bravu na zemi, o níž se přísahou zavázal tvým otcům, že ti ji dá. Budeš požehnaný nad každý jiný lid… Hospodin od tebe odvrátí každou nemoc, nevloží na tebe žádnou ze zhoubných chorob egyptských, které jsi poznal.“ 5. Mojžíšova 7,6.9.11-15. {PM 146.6}

Budou-li zachovávat jeho přikázání, Bůh jim slíbil nejlepší pšenici a nejlepší med. Obdařil by je dlouhým životem a ukázal jim svou spásu. Adam a Eva ztratili svou neposlušností ráj a kvůli hříchu byla zlořečena celá země. Kdyby se však Boží lid řídil pokyny svého Pána, byla by jejich země opět úrodná a krásná. Sám Bůh jim dal pokyny, jak mají obdělávat půdu, a chtěl, aby s ním spolupracovali na obnově celé země. Tak by se celá jejich země pod Božím vedením stala názorným příkladem pravdivosti Božích nařízení. Jako země poslušností přírodních zákonů vydává své bohatství, tak poslušností mravního

Božího zákona měla srdce lidí projevovat vlastnosti Boží povahy. I pohané by uznali prospěch těch, kteří uctívají živého Boha a slouží mu. {PM 147.1}

Mojžíš lidu řekl: „Hleď, učil jsem vás nařízením a právům, jak mi přikázal Hospodin, Bůh můj, abyste je dodržovali v zemi, kterou přicházíte obsadit. Bedlivě je dodržujte. To bude vaše moudrost a rozumnost před zraky lidských pokolení. Když uslyší všechna tato nařízení, řeknou: ‚Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ!' Což se najde jiný veliký národ, jemuž jsou jeho bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, náš Bůh, kdykoli k němu voláme? A má jiný veliký národ nařízení a práva tak spravedlivá jako celý tento zákon, který vám dnes předkládám?" 5. Mojžíšova 4,5-8. {PM 147.2}

Izraelci měli obsadit celé Bohem vymezené území. Národy, které odmítly uctívat pravého Boha a sloužit mu, se měly z Kenaanu odstěhovat. Bůh si však přál, aby Izraelci projevovali jeho povahu a přitahovali k němu ostatní národy. Pozvání evangelia měli tlumočit celému světu. Předobraznou obětní službou měli vyvýšit Krista před všemi národy a všichni, kteří by jej přijali, měli žít. Všichni, kteří se jako kenaanská Rachab a moábská Rút odvrátili od modlářství, aby uctívali živého Boha, se měli připojit k vyvolenému lidu. Tak, jak by rostl jejich počet, měla se rozšiřovat i jejich země, až by Boží lid obsáhl celý svět. {PM 147.3}

Bůh se chtěl stát milostivým Pánem všech národů země. Chtěl, aby celá země byla naplněna radostí a mírem. Stvořil člověka pro šťastný život a toužil naplnit lidská srdce nebeským pokojem. Chtěl, aby se rodiny na zemi staly obrazem velké rodiny v nebesích. {PM 147.4}

Izrael však nesplnil Boží záměr. Pán prohlásil: „A já jsem tě zasadil, révu ušlechtilou, samou spolehlivou sadbu. Jak ses mi mohla proměnit v révu planou a cizí?" Jeremjáš 2,21. „Izrael je rozbujelá réva, plody jen pro sebe nasazuje." Ozeáš 10,1. „Teď tedy, obyvateli Jeruzaléma a muži judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí. Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? Když jsem očekával, že vydá hrozny, jak to, že vydala odporná pláňata? Nyní vás tedy poučím, co se svou vinicí udělám: Odstraním její ohrazení a přijde vniveč, pobořím její zídky a bude pošlapána. Udělám z ní poušť, nebude už prořezána ani okopána a vzejde bodláčí a křoví, mrakům zakážu zkrápět ji deštěm… Čekal právo, avšak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění." Izajáš 5,3-7. {PM 147.5}

Prostřednictvím Mojžíše Pán ukázal svému lidu následky nevěry. Když odmítnou zachovávat jeho smlouvu, odloučí se tím sami od Božího zdroje života a připraví se o požehnání. Mojžíš je varoval: „Střez se však, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařízení, která ti dnes udílím. Až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy a usídlíš se, až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně stříbra a zlata, až se ti rozmnoží všechno, co máš, jen ať se tvé srdce nevypíná, takže bys zapomněl na Hospodina, svého Boha… Neříkej si v srdci: ‚Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou.' …Jestliže však přesto na Hospodina, svého Boha,

zapomeneš a budeš chodit za jinými bohy, sloužit jim a klanět se jim, dosvědčuji vám dnes, že docela vyhynete. Jako pronárody, které Hospodin před vámi vyhubí, tak vyhynete za to, že jste neposlouchali Hospodina, svého Boha.“ 5. Mojžíšova 8,11-14.17.19.20. {PM 148.1}

Židé ovšem na varování nedbali. Zapomněli na Boha a ztratili ze zřetele velkou přednost, že jsou Božími představiteli. Požehnání, které obdrželi, nepřineslo žádné požehnání světu. Všechny výhody využívali k vlastnímu oslavení. Nesloužili Bohu tak, jak to od nich vyžadoval, a připravili své bližní o náboženské vedení a příklad svatosti. Jako obyvatelé předpotopního světa hověli každému sklonu svého zkaženého srdce. A tak zapříčinili, že svaté věci lidem připadaly jako fraška. Říkali: „Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův,“ (Jeremjáš 7,4) a přitom zkreslovali Boží povahu, zneuctívali jeho jméno a poskvrňovali jeho svatyni. {PM 148.2}

Vinaři, kterým Pán svěřil vinici, se zpronevěřili svému úkolu. Kněží a učitelé náboženství nebyli věrnými učiteli lidu. Nebyli příkladem Boží dobrotivosti a milosrdenství a nepředstavili lidem Boží požadavky na jejich lásku a službu. Vinaři usilovali jen o svou vlastní slávu. Chtěli si přivlastnit plody vinice. Mysleli jen na to, jak by na sebe upoutali pozornost a získali co největší pocty. {PM 148.3}

Vůdcové Izraele se neprovinili pouze jako obyčejní hříšníci. Měli vůči Bohu ty největší závazky. Zavázali se, že budou učit tak, jak „praví Pán“, a tomu dokonale podřídí svůj každodenní život. Místo toho však převraceli Písmo. Ukládali lidem těžká břemena a zaváděli obřady, které zasahovaly do každé oblasti života. Lidé žili ve stálém napětí, protože nemohli splnit to, co od nich rabíni požadovali. Když poznali, že nejsou schopni zachovávat příkazy vydané člověkem, začali zanedbávat i Boží přikázání. {PM 148.4}

Pán poučil svůj lid, že on sám je majitelem vinice a že všechno, co mají, jim pouze svěřil proto, aby to využili v jeho prospěch. Kněží a učitelé však nezastávali svůj svatý úřad tak, jako by spravovali Boží vlastnictví. Soustavně olupovali Pána o prostředky a schopnosti, které jim svěřil k rozvoji Božího díla. Jejich chamtivost a lakota způsobily, že jimi pohrdali dokonce i pohané. Zavdali příčinu, aby si pohanský svět mohl špatně vykládat Boží povahu a zákony jeho království. {PM 149.1}

Bůh snášel svůj lid s otcovskou trpělivostí. Snažil se na ně zapůsobit tím, že jim prokazoval milost, nebo jim milost naopak odepřel. Trpělivě jim poukazoval na jejich hříchy a shovívavě čekal, že je uznají. Posílal proroky a posly, aby vinařům připomínali Boží požadavky, ale místo, aby je vinaři uvítali s radostí, jednali s nimi jako s nepřáteli. Pronásledovali je a zabíjeli. Bůh posílal ještě další posly, ale čekal je stejný osud jako ty první — jen s tím rozdílem, že vinaři k nim projevovali ještě větší nenávist. {PM 149.2}

Jako poslední možnost Bůh poslal svého Syna. Řekl: „Na mého Syna budou mít přece ohled!“ Avšak vzdor v nich vypěstoval zášť, a proto si mezi sebou řekli: „To je dědic.

Pojďme, zabijme ho, a dědictví připadne nám!“ Matouš 21,38. Zmocníme se vinice a budeme moci plody užívat, jak budeme chtít. {PM 149.3}

Židovští vládci nemilovali Boha, proto se od něho odloučili a odmítali všechny jeho návrhy na spravedlivé urovnání. Kristus, milovaný Boží Syn, přišel, aby potvrdil nároky Majitele vinice. Vinaři se však k němu chovali pohrdavě a řekli: Nechceme, aby nám vládl tento muž. Záviděli Kristu krásu jeho povahy. Způsob vyučování Pána Ježíše zdaleka převyšoval jejich způsob učení. Obávali se jeho úspěchů. Kristus je káral, odhaloval jejich pokrytectví a ukazoval jim, jaké bude mít následky jejich jednání. To je dohánělo k zuřivosti. Hnětly je výtky, jejichž oprávněnost nemohli popřít. Nenáviděli ideál spravedlnosti, který Kristus vždy představoval. Viděli, že jeho učení odhaluje jejich sobectví, proto se rozhodli, že jej usmrtí. Nenáviděli jeho opravdovost a zbožnost, nenáviděli jeho duchovnost, která se projevovala ve všem, co konal. Celým svým životem káral jejich sobectví a když přišla konečná zkouška, ve které se měli rozhodnout pro poslušnost vedoucí k věčnému životu, nebo neposlušnost vedoucí k věčné smrti, zavrhli „Svatého Izraelského“. Když si měli vybrat mezi Kristem a Barabášem, volali: „Propusť nám Barabáše!“ Lukáš 23,18. A když se Pilát zeptal: „Co tedy mám učinit s Ježíšem zvaným Mesiáš?“ divoce křičeli: „Ukřižovat!“ Matouš 27,22. „Vašeho krále mám ukřižovat?“ zeptal se Pilát a kněží a představitelé lidu mu odpovídali: „Nemáme krále, jen císaře.“ Jan 19,15. Když si Pilát myl ruce a řekl: „Já nejsem vinen krví toho člověka,“ přidali se kněží k nevědomému davu a zuřivě provolávali: „Krev jeho na nás a na naše děti!“ Matouš 27,24.25. {PM 149.4}

Tak se rozhodli židovští vůdcové. Jejich rozhodnutí bylo zaznamenáno v knize, kterou Jan viděl v rukou Pána, jenž sedí na trůně, v knize, kterou žádný člověk nemůže otevřít. Až tuto knihu odpečetí „Lev z kmene Juda“, setkají se se svým rozhodnutím znovu jako s rozsudkem. {PM 150.1}

Židé se rádi zabývali myšlenkou, že mají u Boha protekci, že je nebe zahrnuje zvláštní přízní a že budou stále vyvyšováni jako jediná pravá Boží církev. Židé prohlašovali, že jsou děti Abrahama, a tento základ jejich výjimečnosti se jim zdál tak pevný, že je ani země, ani nebe nemohou zbavit jejich práv. Avšak svým životem plným nevěry si připravovali den, kdy je nebe odsoudí a Bůh zavrhne. {PM 150.2}

Když Kristus v podobenství o vinici kněžím ukázal na vrcholný projev jejich bezbožnosti, položil jim otázku: „Když nyní přijde pán vinice, co udělá těm vinařům?“ Kněží sledovali vyprávění s hlubokým zájmem a ani si neuvědomili, že se jich nějak dotýká, a proto odpověděli spolu s lidem: „Zlé bez milosti zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odvádět výnos v určený čas.“ Matouš 21,40.41. {PM 150.3}

Nevědomky tím nad sebou vyslovili rozsudek. Pán Ježíš na ně pohlédl a pod jeho pronikavým pohledem poznali, že čte tajemství jejich srdcí. Kristovo božství před nimi

zazářilo neodolatelnou mocí. Poznali ve vinařích sami sebe a bezděčně zvolali: Bůh uchovej! {PM 150.4}

Slavnostně a s lítostí se jich Kristus otázal: „Což jste nikdy nečetli v Písmech: ‚Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným; Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích‘? Proto vám pravím, že vám Boží království bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. Kdo padne na ten kámen, roztříští se, a na koho on padne, toho rozdrtí.“ Matouš 21,42-44. {PM 150.5}

Kristus by změnil rozsudek nad židovským národem, kdyby ho přijali jako Spasitele. Avšak závist a žárlivost z nich udělaly nesmiřitelné lidi. Rozhodli se, že Ježíše Nazaretského jako Mesiáše nepřijmou. Odmítli Světlo a od té doby byl jejich život zahalen nejhlubší tmou. Židovský národ postihl předpověděný úděl. Nespoutané vášně přivedly Židy do záhuby. Ve slepé zuřivosti ničili jeden druhého. Svou vzpurností a zarputilou pýchou přivolali na sebe hněv římských dobyvatelů. Římané zničili Jeruzalém, zbořili chrám. Místo, kde chrám stával, rozorali jako pole. Potomci Judy umírali nejstrašnějšími způsoby. Miliony jich byly prodány. Sloužili jako otroci v pohanských zemích. {PM 150.6}

Jako národ Židé nesplnili Boží plán a vinice jim byla odňata. Výsady, které zneužili, a dílo, které zanedbali, Pán svěřil jiným. {PM 150.7}

Církev dnes

Podobenství o vinici se nevztahuje výhradně jen na židovský národ. Obsahuje poučení i pro nás. Bůh obdařil dnešní církev výsadami a požehnáním a očekává, že přinese úměrné plody. {PM 151.1}

Byli jsme vykoupeni za vysoké výkupné. Jestliže poznáme velikost výkupného, můžeme si učinit představu o tom, jaké máme přinášet výsledky. Na této zemi, jejíž půda byla svlažena slzami a krví Božího Syna, máme přinášet drahocenné nebeské ovoce. V životě Božího lidu se má projevit sláva a vznešenost pravd Božího slova. Boží lid má ukázat světu Kristovu povahu a zásady jeho království. {PM 151.2}

Satan se snaží mařit Boží dílo a neustále lidi ovlivňuje, aby přijali jeho zásady. Boží lid představuje jako lid oklamaný a podvedený. Je žalobcem bratří a jeho žaloby a obviňování jsou namířeny proti lidem, kteří usilují o spravedlnost. Pán si přeje odpovědět na satanovy žaloby prostřednictvím svého lidu, chce ukázat, jaké výsledky přináší poslušnost pravých zásad. {PM 151.3}

Tyto zásady se mají projevit v životě každého jednotlivého křesťana, v rodině, ve sboru, v každém zařízení, které slouží Božímu dílu. Mají ukazovat, co může být vykonáno pro svět. Mají být ukázkou zachraňující moci pravd evangelia. Mají být nástroji pro splnění velkého Božího plánu s lidstvem. {PM 151.4}

Vůdcové židovského národa pohlíželi s hrdostí a pýchou na svůj velkolepý chrám a na působivé obřady své bohoslužby, neměli však spravedlnost, milosrdenství a Boží lásku. Sláva chrámu a velkolepost bohoslužeb jim nemohly zajistit Boží přízeň, protože mu nepřinesli to jediné, co má v jeho očích cenu. Nepřinášeli mu jako oběť své pokorné a ponížené srdce. Když lidé ztrácejí ze zřetele živé zásady Božího království, přibývá obřadů a roste jejich nádhera. Když zanedbávají utvářet své povahy, onu vnitřní ozdobu člověka, když zapomínají na prostotu zbožnosti, tehdy si pýcha a sklon k okázalosti žádají velkolepé chrámy, drahocennou výzdobu a působivé obřady. Tím však Boha neoslavíme. Módní náboženství tvořené okázalými obřady, plné vnějšího lesku Bůh nepřijímá. Takové bohoslužby nedojdou odezvy v nebi. {PM 151.5}

Církev má v Božích očích velkou cenu. Bůh si jí necení pro vnější přednosti, ale pro upřímnou zbožnost, která ji odlišuje od světa. Cení si jí podle toho, jak její členové rostou v poznání Krista, jaké pokroky vykazují v náboženském životě. {PM 151.6}

Kristus touží po tom, aby jeho vinice přinášela ovoce svatosti a nezištnosti. Vyhlíží projevy lásky a dobroty. Krása umění se nedá srovnat s krásou povahy, jakou mají projevovat následovníci Pána Ježíše. Bůh zahrnuje věřícího svou milostí, Duch svatý působí na jeho mysl a srdce tak, že se stává „životodárnou vůní vedoucí k životu“, a Bůh pak může požehnat jeho dílu. {PM 151.7}

Určitý sbor může být nejchudší v celé zemi, nemusí na něm být nic, co by budilo pozornost. Jestliže si však jeho členové osvojí zásady Kristovy povahy, jejich srdce naplní Kristova radost. Andělé se připojí k jejich bohoslužbě. Vděčnost a díkůvzdání budou stoupat z vděčných srdcí k Bohu jako vůně kadidla. {PM 152.1}

Bůh chce, abychom hovořili o jeho dobrotě a moci. Naše chvála a vděčnost oslavuje Boha. Pán nechal napsat: „Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díků.“ Žalm 50,23. Když lid Izraele putoval pouští, velebil Boha svatými písněmi. Zhudebnili Boží nařízení a zaslíbení a zpívali je během svého putování. Když se pak v Keanaanu shromažďovali ke svátkům, vždy znovu si připomínali úžasné Boží činy a vděčně chválili Hospodinovo jméno. Bůh si přál, aby život jeho lidu byl životem vděčnosti. Tak měli všichni lidé na zemi poznávat, jak Bůh jedná a jak zachraňuje. Žalm 67,2. {PM 152.2}

Tak by tomu mělo být i dnes. Většina lidí slouží falešným bohům. Neměli bychom je odvracet od jejich klamné bohoslužby odsuzováním model, ale tím, že jim ukážeme něco lepšího. Máme je seznámit s Boží dobrotou a láskou. „Jste moji svědkové, je výrok Hospodinův, a já jsem Bůh!“ Izajáš 43,12. {PM 152.3}

Pán chce, abychom si vážili velkého plánu vykoupení, abychom si uvědomovali, jaké přednosti máme jako Boží děti. Přeje si, abychom ho poslouchali a vděčně oslavovali. Chce, abychom mu každý den sloužili obnoveným životem a s radostí. Touží vidět, jak naše srdce překypují vděčností, protože můžeme všechny své starosti vložit na Pána, který o nás

pečuje. Chce, abychom se radovali, protože jsme jeho dědictvím, protože nám věnoval bílé roucho Kristovy spravedlnosti, protože máme radostnou naději, že náš Spasitel brzy přijde. {PM 152.4}

Chválit Boha upřímně z celého srdce je právě tak důležité jako se modlit. Máme ukázat světu i všem nebeským bytostem, jak si vážíme podivuhodné Boží lásky k hříšnému člověku a že očekáváme stále větší a větší požehnání z Boží nekonečné plnosti. Musíme mnohem více mluvit o svých radostných zkušenostech. Po zvláštním vylití Ducha svatého vzroste i naše užitečnost ve službě pro Pána, jestliže budeme vyprávět o Boží lásce a o jeho úžasných činech. {PM 152.5}

Takové projevy ruší satanův vliv. Vyhání sklon k reptání a stěžování a pokušitel ztrácí půdu. Zároveň zušlechťují ty povahové vlastnosti, které připravují obyvatele země pro pobyt v nebeském domově. {PM 152.6}

Takové svědectví ovlivní jiné. Nenajdeme účinnější prostředek, jak získávat lidi pro Krista. {PM 152.7}

Boha máme chválit praktickou službou a tím, že uděláme pro oslavu jeho jména všechno, co je v našich silách. Bůh nám dává dary, abychom měli co rozdávat a mohli svět seznamovat s jeho povahou. V židovském náboženství tvořily dary a oběti podstatnou část bohoslužby. Bůh vedl izraelity, aby věnovali desetinu z veškerých příjmů pro službu ve svatyni. Kromě toho měli přinášet oběti za hřích, dobrovolné dary a oběti vděčnosti. Z těchto prostředků byli tehdy vydržováni hlasatelé Boží zvěsti. Bůh neočekává od nás méně, než čekal od svého lidu kdysi. Velké dílo záchrany lidí se musí dále rozvíjet. Nařízením o desátcích, o darech a obětech udělal Bůh opatření pro podporu svého díla. Chce, abychom tímto způsobem podporovali hlásání evangelia. Desátky jsou jeho vlastnictvím. Máme je vždy považovat za svatý díl, který máme ukládat do Boží pokladnice pro podporu jeho díla. Bůh také od nás žádá dobrovolné dary a oběti vděčnosti. To všechno máme přinášet, aby evangelium bylo zaneseno až do nejvzdálenějších končin světa. {PM 152.8}

Služba Bohu zahrnuje také osobní působení. Osobním úsilím máme spolupracovat s Bohem pro záchranu světa. Kristův příkaz: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření,“ (Marek 16,15) platí pro každého jeho následovníka. Všichni, kdo jsou povoláni k životu v Kristu, jsou povoláni také k dílu záchrany svých bližních. Ztotožňují se s Kristem. Cítí stejnou touhu zachraňovat ztracené, jakou měl Kristus. Všichni nemohou zastávat v Božím díle stejné místo, avšak místo a práce je v něm pro každého. {PM 153.1}

V dávných dobách působili Abraham, Izák, Jákob, Mojžíš svou pokorou a moudrostí a Jozue svými schopnostmi ve službě Boží. Mirjam se uplatnila svou hudbou, Debóra odvahou a zbožností, Rút oddaností, Samuel poslušností a věrností, Elijáš přísnou svědomitostí, Elíša zmírňujícím vlivem — uplatnili se všichni. Podobně i dnes mají všichni,

které Bůh obdařil požehnáním, odpovědět účinnou službou. Každý dar máme použít k rozvoji Božího království a k oslavě jeho jména. {PM 153.2}

Všichni, kdo přijímají Krista jako osobního Spasitele, mají ukazovat pravdu evangelia a jeho spásnou moc ve svém životě. Bůh od nás nevyžaduje nic, co by nám neumožnil splnit. Kristovou milostí můžeme splnit všechno, co od nás Bůh požaduje. Boží lid má lidi seznamovat se všemi poklady nebes. Kristus řekl: „Tím bude oslaven můj Otec, když ponesete hojné ovoce a budete mými učedníky.“ Jan 15,8. {PM 153.3}

Pán Bůh považuje celou zemi za svou vinici. Přestože je nyní v rukou uchvatitele, patří Bohu. Je Boží, protože ji Bůh stvořil a protože ji vykoupil. Kristus přinesl oběť za celý svět. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.“ Jan 3,16. V tomto jediném daru lidé dostali všechny ostatní dary. Celý svět denně přijímá požehnání od Boha. Každá kapka deště, každý paprsek světla, který dopadne na naše nevděčné pokolení, každý lístek, každá květina a každý plod svědčí o Boží shovívavosti a o jeho velké lásce. {PM 153.4}

Jak se lidé odvděčují velikému Dárci? Jaký mají postoj k Božím požadavkům? Komu slouží lidstvo? Slouží mamonu. Bohatství, postavení nebo světské radovánky považují za cíl života. Bohatství získávají okrádáním lidí i Boha. Užívají Boží dary, aby uspokojovali vlastní sobectví. Všechno, čeho mohou dosáhnout, slouží jen jejich chamtivosti a sebeuspokojování. {PM 154.1}

Dnešní svět se dopouští téhož hříchu, který přivodil zkázu Izraele. Nevděčnost Bohu, zanedbávání příležitostí a možností, využívání Božích darů k sobeckým cílům — to byl hřích, který přivolal na Izraele Boží hněv. Stejný hřích přináší zkázu i dnešnímu světu. {PM 154.2}

Slzy, které Kristus proléval na Olivové hoře, když pohlížel na vyvolené město, nebyly projevem lítosti pouze nad Jeruzalémem. V údělu Jeruzaléma Kristus viděl obraz zkázy celého světa. {PM 154.3}

„Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím.“ Lukáš 19,42. {PM 154.4}

„V tento den.“ Den předpověděný Kristem se blíží. Doba Boží milosti a nabízených výsad je už takřka vyčerpána. Stahují se černá mračna. Lidi, kteří odmítají Boží milost, stihne předpověděný trest. {PM 154.5}

Většina lidí však duchovně spí. Nepoznávají, že nastal čas, ve kterém jim Pán dává příležitost. {PM 154.6}

Kde se v této rozhodné chvíli nalézá církev? Plní členové církve Boží požadavky? Plní Boží příkazy, ukazují světu Boží povahu? Upozorňují své bližní na poslední milostivé a varovné poselství? {PM 154.7}

Lidem hrozí nebezpečí, „spějí k záhubě“ 2. Korintským 4,3. Jak málo těch, kteří se vydávají za Kristovy následovníky, pociťují odpovědnost za hynoucí. Rozhoduje se o věčném údělu světa, to však sotva pohne i těmi, kteří tvrdí, že věří nejvýznamnějším pravdám, jaké kdy lidé poznali. Nedostává se jim lásky, která vedla Krista, aby opustil svůj nebeský domov a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby se jako člověk mohl přiblížit k člověku a přivést člověka k Bohu. Boží děti postihla ztrnulost a ochromení, které jim brání v tom, aby poznali, jaký mají v této době úkol. {PM 154.8}

Když Izraelci vstoupili do Kenaanu, nesplnili Boží úmysl a neobsadili celou zemi. Zmocnili se jen její části a usadili se v ní, aby užívali plodů vítězství. Z nevíry a pohodlnosti se shromažďovali v získaných oblastech, místo aby postupovali vpřed a obsazovali nová území. Tím se začali vzdalovat od Boha. Protože nesplnili Boží úmysl, znemožnili Pánu, aby splnil zaslíbení a dal jim své požehnání. Nedělá církev v současné době totéž? Celý svět potřebuje evangelium, ale vyznavači křesťanství se shromažďují jen tam, kde se mohou sami těšit z předností evangelia. Necítí, že by měli rozšířit svůj vliv a přinášet poselství spásy i do dalších oblastí. Odmítají plnit Kristův příkaz: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ Marek 16,15. Je jejich vina menší, než byla vina starozákonní církve? {PM 154.9}

Vyznavači Ježíše Krista procházejí zkouškou před zraky celého vesmíru. Nedostatek horlivosti a liknavost, s jakou pracují v Boží službě, prozrazují, že se jedná o nevěrné služebníky. Kdyby vykonali to nejlepší, čeho jsou schopni, nebyli by odsouzeni. Kdyby vložili do díla své srdce, mohli by vykonat mnohem víc. Sami si uvědomují, že už téměř nejsou ochotni se zapřít nebo nést kříž. Ví to o nich i svět. U mnoha jmen je v nebeských knihách napsáno: Přijímá, ale nedává. Mnozí nositelé Kristova jména zatemňují Kristovu slávu, zastírají jeho krásu a nevzdávají mu patřičnou čest. {PM 155.1}

V církevních matrikách je zaznamenáno mnoho jmen lidí, kteří se nepodřizují vládě Ježíše Krista. Nezajímají se o jeho učení a nekonají jeho dílo. Proto je ovládá nepřítel. Nekonají nic dobrého, a proto způsobují nevyčíslitelnou škodu. Jejich vliv není „životodárnou vůní vedoucí k životu, ale smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě“. {PM 155.2}

Pán se ptá: „Což je za to nemám ztrestat?“ Jeremjáš 5,9. Protože Izraelci nesplnili Boží plán, Bůh je dal stranou a své pozvání rozšířil na ostatní národy. Ukáže-li se, že jsou stejně nevěrné, nebudou právě tak zavrženy? {PM 155.3}

V podobenství o vinici Kristus označil za viníky vinaře. Odmítli odvádět svému pánu plody jeho vinice. V židovském národě to byli kněží a učitelé náboženství — rabíni, kdo sváděli lid, a tím olupovali Boha o službu, která mu náležela. To oni odvrátili národ od Krista. {PM 155.4}

Kristus představil Boží zákon oproštěný od lidských tradic jako velké měřítko poslušnosti. To vyvolalo nepřátelství rabínů. Rabíni totiž kladli lidské učení nad Boží slovo

a odvraceli lidi od Božích nařízení. Nechtěli se vzdát lidmi vymyšlených příkazů, aby mohli zachovávat přikázání Božího slova. Nechtěli v zájmu pravdy obětovat svou pýchu a vzdát se chvály lidí. Když přišel Kristus a předložil lidu Boží požadavky, upřeli mu kněží a starší právo stavět se mezi ně a lid. Nechtěli přijmout jeho kárání a varování a snažili se podněcovat lid proti němu a připravit Ježíše o život. {PM 155.5}

Oni nesou odpovědnost za to, že národ odmítl Krista, i za následky, které vzápětí přišly. Za hřích a zkázu národa jsou zodpovědni náboženští vůdcové. {PM 155.6}

Nepůsobí v naší době tytéž vlivy? Nekráčejí mnozí vinaři Boží vinice ve stopách židovských vůdců? Neodvracejí učitelé náboženství lidi od zřejmých požadavků Božího slova? Nevychovávají je k hříchu, místo aby je vychovávali k poslušnosti Božího zákona? Z mnoha kazatelen lidé slyší, že Boží zákon pro ně už není závazný. Kazatelé vyzdvihují lidské tradice, příkazy a zvyky. Podporují pýchu a sebeuspokojení z Božích darů, přičemž přehlížejí Boží požadavky. {PM 155.7}

Lidé si neuvědomují, co dělají, když přehlížejí Boží zákon. Desatero vyjadřuje Boží povahu. Ztělesňuje zásady jeho království. Kdo odmítá přijmout tyto zásady, připravuje se sám o Boží požehnání. {PM 155.8}

Velkolepé možnosti, které se otevíraly před Izraelem, se mohly uskutečnit jen pod podmínkou poslušnosti Božích přikázání. Také my můžeme jen poslušností získat ušlechtilou povahu a plné požehnání — požehnání ducha, duše a těla, požehnání pro dům a pole, požehnání pro tento život i pro život věčný. {PM 156.1}

V duchovní stejně jako i v přírodní oblasti je možné přinášet plody jen za podmínky poslušnosti Božích zákonů. Jestliže někdo učí lidi pohrdat Božími přikázáními, zabraňuje jim přinášet plody k Boží slávě. Takový člověk je vinen tím, že Pán nedostane ovoce ze své vinice. {PM 156.2}

Z příkazu Mistra k nám přicházejí Boží poslové. Vyzývají nás k poslušnosti Božího slova, podobně jak to učil Kristus. Připomínají Boží právo na plody vinice — na plody lásky, pokory a obětavé služby. Nevyvolává to u vinařů zlobu, jako kdysi u židovských náboženských vůdců? Nezneužívají tito učitelé svůj vliv a nesvádějí lidi, aby zavrhli požadavky Božího zákona, když jsou jim předloženy? Takové učitele Bůh nazývá nevěrnými služebníky. {PM 156.3}

Boží poselství určená starému Izraeli obsahují vážné a slavnostní varování i pro dnešní církev a její vedoucí. Pán o Izraeli řekl: „Kdybych mu napsal ze svého zákona sebevíc, bude to pokládáno za něco cizího.“ Ozeáš 8,12. Kněžím a učitelům Pán řekl: „Můj lid zajde, protože odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání, a já zavrhnu tebe… Zapomněls na zákon svého Boha; i já zapomenu na tvé syny.“ Ozeáš 4,6. {PM 156.4}

Smíme ignorovat Boží varování? Smíme nevyužívat příležitosti k službě? Má posměch světa, pýcha z vědění a přizpůsobování lidským zvykům a tradicím odradit Kristovy následovníky od služby Mistru? Smíme zavrhnout Boží slovo jako židovští vůdcové zavrhli Krista? Následky hříchu Izraele známe. Poučí se z nich dnešní církev? {PM 156.5}

„Jestliže však některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován na jejich místo a bereš sílu z kořene ušlechtilé olivy, nevynášej se nad ty větve! …byly vylomeny pro svou nevěru, ty však stojíš vírou. Nepovyšuj se, ale boj se! Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe!“ Římanům 11,17-21. {PM 156.6}

24. Kapitola – Bez svatebního šatu

(Matouš 22,1-14)

V Boží přítomnosti můžeme obstát pouze v rouchu, které pro nás připravil Kristus. Každého, kdo činí pokání a věří, přikryje Ježíš Kristus rouchem své spravedlnosti. {PM 157.1}

Ježíšovo podobenství o svatebním šatu nám předkládá významné naučení. Svatba v podobenství znázorňuje spojení lidství s Božstvím, svatební šat představuje povahu, kterou mají mít všichni, kdo se chtějí zúčastnit svatby. {PM 157.2}

Pán Ježíš tímto podobenstvím, stejně jako podobenstvím o veliké večeři, zobrazil pozvání evangelia, jeho odmítnutí židovským národem a nabídku milosti pohanům. Lidé, kteří odmítají pozvání, urážejí hostitele a zakusí jeho trest. Na svatbu zve král, který má moc přikazovat. Král pozvaným vlastně prokázal velikou poctu, oni si jí však neváželi. Tím zneuctili jeho autoritu. Pozvání přijali s nezájmem a odpověděli na ně urážlivým chováním. Královým služebníkům se posmívali, hrubě s nimi zacházeli a některé dokonce zabili. {PM 157.3}

Když panovník viděl, jak jeho pozvání odmítli, prohlásil, že nikdo z nich s ním nebude večeřet. Lidi, kteří urazili krále, stihl ještě větší trest než neúčast u slavnostní tabule. Král „poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil“ Matouš 22,7. {PM 157.4}

V obou podobenstvích byli na slavnosti hosté. Druhé podobenství však ukazuje, jak je důležité, aby se každý pozvaný na hostinu připravil. Lidé, kteří zanedbali přípravu, byli ze slavnosti vyloučeni. „Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: ‚Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?‘ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.‘“ Matouš 22,11-13. {PM 157.5}

Pozvání na slavnost roznášeli Kristovi učedníci. Náš Pán vyslal dvanáct učedníků a později sedmdesát. Měli hlásat, že království Boží je nablízku, a vyzývat lidi, aby činili pokání a uvěřili evangeliu. Posluchači však výzvy nebrali vážně. Pozvání na slavnost nepřijali. Později král poslal služebníky znovu se vzkazem: „Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojďte na svatbu!“ Matouš 22,4. Toto poselství zvěstovali Kristovi následovníci židovskému národu po Kristově ukřižování. Ale národ, který o sobě tvrdil, že je zvláštním Božím lidem, odmítl evangelium zvěstované v moci Ducha svatého. Mnozí židé je odmítli tím nejurážlivějším způsobem. Jiné velmi popudila nabídka spásy a odpuštění toho, že zavrhli Pána slávy. Obrátili se proti zvěstovatelům poselství. Nastalo „kruté pronásledování“ Skutky 8,1. Nepřátelé evangelia uvěznili řadu mužů a žen a některé z Božích poslů jako Štěpána a Jakuba popravili. {PM 157.6}

Židovský národ tím nadobro zavrhl Boží milost. Kristus v tomto podobenství předpověděl následky jejich rozhodnutí. Král „poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil“ Matouš 22,7. Rozsudek vynesený nad židovským národem se brzy uskutečnil. Nepřátelé zničili Jeruzalém a židovský národ se rozptýlil po celém světě. {PM 158.1}

Třetí pozvání na slavnost představuje zvěstování evangelia pohanům. Král řekl: „Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu.“ Matouš 22,8.9. {PM 158.2}

Královi služebníci vyšli na rozcestí a „shromáždili všechny, které nalezli, zlé i dobré“ Matouš 22,10. Byli to různí lidé. Někteří z nich neměli ve skutečnosti větší úctu k hostiteli než ti, kdo pozvání odmítli. Pozvaní z první skupiny si mysleli, že nemohou obětovat světské výhody kvůli nějaké královské hostině. I mnozí z těch, kteří pozvání přijali, mysleli jen na svůj vlastní prospěch. Nesnažili se projevit úctu, ale chtěli si na svatbě užít. {PM 158.3}

Když si král přišel hosty prohlédnout, odhalil pravé pohnutky každého z nich. Připravil každému hostu svatební šat. Byl to králův dar. Úctu k hostiteli projevil každý, kdo si jej oblékl. Jeden host si však ponechal své všední šaty. Odmítl se připravit tak, jak to požadoval král. Nechtěl vzít na sebe drahocenné roucho, které mu král připravil, a tím urazil hostitele. Na královu otázku: „Jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“, nemohl nic odpovědět. Sám se odsoudil. Král pak řekl: „Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot.“ Matouš 22,13. {PM 158.4}

Král své hosty na slavnosti důkladně prověřil. Pán Ježíš tím znázornil Boží soud. Hosté na slavnosti představují lidi, kteří o sobě tvrdí, že slouží Bohu a jejich jména jsou zapsána v knize života. Avšak pravými učedníky nejsou všichni vyznavači křesťanství. Dříve, než Bůh udělí konečnou odměnu, musí rozhodnout, kdo se smí podílet na dědictví spravedlivých. Toto rozhodnutí musí být učiněno před slavným druhým příchodem Ježíše Krista. Když Kristus přijde, přinese odplatu, „odmění každého podle toho, jak jednal“ Zjevení 22,12. Před jeho příchodem Bůh posoudí pohnutky každého člověka a každý Kristův následovník obdrží odměnu podle svého jednání. {PM 158.5}

Zatímco lidé žijí zde na zemi, v nebesích je vyšetřován případ každého člověka. Bůh prozkoumává životy všech, kteří o sobě tvrdí, že jsou jeho následovníky. Každý je posuzován podle záznamů v nebeských knihách a na základě skutečného života je provždy stanoven jeho úděl. {PM 159.1}

Svatebním šatem je v podobenství znázorněna čistá, neposkvrněná povaha, kterou budou mít praví následovníci Ježíše Krista. Církvi „je dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla“ (Zjevení 19,8) a aby byla „bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného“ Efezským 5,27. Písmo vysvětluje, že „tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých“ Zjevení 19,8. Je to

Kristova spravedlnost, jeho neposkvrněná povaha, kterou vírou získávají všichni, kdo přijmou Krista za svého osobního Spasitele. {PM 159.2}

Bílé roucho nevinnosti nosili naši první rodiče, když je Bůh stvořil v Edenu. Žili v dokonalém souladu s Boží vůlí. Celou svou bytostí se upínali k nebeskému Otci. Nevinnou dvojici zahalovalo Boží světlo, které znázorňovalo jejich nevinnost. Kdyby zůstali Bohu věrni, toto světlo by je zahalovalo stále. Hřích přerušil jejich spojení s Bohem, zmizelo i Boží světlo. Nazí a zahanbení se pokusili nahradit nebeský oděv fíkovým listím. {PM 159.3}

Od pádu Adama a Evy dopouštějí se něčeho podobného všichni přestupníci Božího zákona. Splétají si „fíkové listy“, aby zahalili „nahotu“ způsobenou hříchem. Nosí na sobě „šaty“, které si sami zhotovili. Svými skutky se snaží přikrýt vlastní hříchy a zalíbit se Bohu. {PM 159.4}

Nikdy nemohou dosáhnout svého záměru. Člověk nemůže vlastním úsilím nahradit ztracené roucho nevinnosti. Oděv z fíkových listů nebo hříchem ušpiněný šat nemohou nosit lidé, kteří zasednou s Kristem a anděly k Beránkově večeři. {PM 159.5}

V Boží přítomnosti můžeme obstát pouze v rouchu, které pro nás připravil Kristus. Každého, kdo činí pokání a věří, přikryje Ježíš Kristus rouchem své spravedlnosti. Říká: „Radím ti, abys u mne nakoupil… bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu.“ Zjevení 3,18. {PM 159.6}

Toto roucho, utkané na nebeském stavu, nemá ani jediné vlákno vyrobené člověkem. Kristus jako člověk projevil dokonalou povahu a nabízí nám ji. „Všechna naše spravedlnost je jako poskvrněný šat.“ Izajáš 64,5. Všechno, co my lidé můžeme udělat, je poznamenáno hříchem. Ale „Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není.“ „Hřích je porušení zákona.“ 1. Janův 3,5.4. Kristus uposlechl všechny požadavky zákona. Řekl o sobě: „Plnit, Bože můj, tvou vůli, je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ Žalm 40,9. Když byl Kristus na zemi, řekl svým učedníkům: „Já zachovávám přikázání svého Otce.“ Jan 15,10. Svou dokonalou poslušností umožnil každému zachovávat Boží přikázání. Odevzdáme-li

se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí, žijeme jeho životem. Tím si vlastně oblékneme roucho Kristovy spravedlnosti. Když pak na nás Hospodin shlédne, neuvidí šat z fíkových listů ani nahotu a ošklivost hříchu, ale roucho Kristovy spravedlnosti, jímž je dokonalá poslušnost Hospodinova zákona. {PM 159.7}

Král prověřil hosty na svatební hostině. Přijal jen ty, kteří uposlechli jeho požadavky a oblékli si svatební šaty. Tak je tomu i s hosty, kteří slyšeli pozvání evangelia. Velký král nechá všechny prošetřit a přijme jen ty, kdo si oblékli šaty Kristovy spravedlnosti. {PM 160.1}

Spravedlnost znamená konat správné věci. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. V našich činech se projevuje naše povaha. Skutky ukazují, je-li víra pravá. Nestačí jen věřit, že Ježíš Kristus neklamal a že náboženství Bible není chytře vymyšlenou pohádkou. Můžeme věřit, že jméno Pána Ježíše je jediným jménem pod nebem, ve kterém můžeme být spaseni, a přesto jej nemusíme ještě vírou přijmout za svého osobního Spasitele. Nestačí jen přijímat pravdu teoreticky, nestačí pouze vyznávat Krista a zapsat své jméno do seznamu členů církve. „Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha.“ „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“ 1. Janův 3,24; 2,3. To je projev pravého obrácení. Žádné vyznání nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. {PM 160.2}

Pravda má být zakořeněna v lidském srdci. Musí ovládat mysl a řídit sklony. Boží zásady mají proniknout celou povahou. Ve svém každodenním životě máme uskutečňovat i ty zdánlivě nejmenší zásady Božího slova. {PM 160.3}

Kdo přijímá Boží povahu, žije v souladu s jeho měřítky spravedlnosti — svatým Božím zákonem. Podle něho Bůh posuzuje lidské skutky. I na soudu bude tento zákon zkušebním kamenem povahy. {PM 160.4}

Mnozí tvrdí, že Kristus svou smrtí zrušil zákon. Protiřečí však Kristovým slovům: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; …dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona.“ Matouš 5,17.18. Kristus položil svůj život, aby zachránil člověka, který přestoupil Boží zákon. Nemusel zemřít, kdyby bylo možno zákon změnit nebo zrušit. Během svého pozemského života Kristus vyvýšil Boží zákon a svou smrtí ho potvrdil. Neobětoval život proto, aby zrušil nebo snížil Boží zákon, ale aby učinil zadost spravedlnosti. Ukázala se tím neměnnost a věčná platnost zákona. {PM 160.5}

Satan prohlašoval, že člověk nedokáže zachovávat Boží přikázání. A popravdě ve vlastní síle jej zachovávat nedokážeme. Kristus však přišel jako člověk a dokázal, že spojí-li se člověk s Bohem, může zachovávat každé Boží přikázání. {PM 160.6}

„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ Jan 1,12. Nejde o lidskou, ale o Boží moc. Jestliže přijmeme Krista, přijmeme také sílu žít jako on. {PM 161.1}

Bůh požaduje od svých dětí dokonalost. Zákon představuje Boží charakter a je měřítkem lidských povah. Bůh seznamuje všechny s tímto věčným měřítkem, aby se nikdo nemýlil, jaký druh lidí chce mít ve svém království. Pozemský život Ježíše Krista byl dokonalým příkladem poslušnosti Božího zákona. Když se Kristovi následovníci budou povahou podobat Pánu Ježíši, budou také zachovávat Boží přikázání. Pán je začlení do nebeské rodiny. Přijali Krista, oblékli skvostné roucho Kristovy spravedlnosti, aby se mohli zúčastnit

královské slavnosti. Mají právo připojit se k zástupu těch, které Pán Ježíš očistil svou krví. {PM 161.2}

Situaci mnohých lidí v naší době znázorňuje muž, který přišel na hostinu bez svatebního šatu. Vyznávají, že jsou křesťané, a činí si nárok na požehnání a přednosti evangelia. Neuvědomují si, že jejich povaha se musí změnit. Nikdy neprožili opravdové pokání. Neuvědomují si, jak velice potřebují Krista, a nevěří v něho. Nezvítězili nad zděděnými nebo vypěstovanými sklony ke zlému. Přesto si myslí, že jsou dostatečně dobří, a místo, aby důvěřovali Kristu, spoléhají na vlastní zásluhy. Jsou to pouze posluchači slova, chtějí jít na slavnost, ale neoblékají si roucho Kristovy spravedlnosti. {PM 161.3}

Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými moralisty. Pouze dar Kristovy spravedlnosti je může uschopnit, aby Krista představili světu, a tím ho vyvýšili. Oni však tento dar odmítají přijmout. Působení Ducha svatého je jim cizí. Nejednají podle Božího slova. Pravé Kristovy následovníky je možné poznat podle nebeských zásad. Zdánliví následovníci Krista se spojují se světem a není možno je od světa odlišit. Nejsou od něj odděleni, nejsou zvláštním lidem. Dělicí čáru není možno rozeznat. Přizpůsobují se světu, jeho způsobům, zvyklostem, sobectví. Církev se přiblížila ke světu tím, že přestupuje zákon, zatímco svět by se měl přiblížit k církvi a zachovávat zákon. Křesťané se stále více přiklánějí ke světu. {PM 161.4}

Domnělí křesťané očekávají, že budou spaseni Kristovou smrtí, ale odmítají žít obětavým životem jako Pán Ježíš. Zdůrazňují velikost milosti a pokoušejí se své povahové kazy zakrýt zdánlivou spravedlností. Den Božího soudu ukáže marnost jejich úsilí. {PM 161.5}

Kristova spravedlnost nepřikryje ani jediný pěstovaný hřích. Člověk může hřešit svými myšlenkami. Pokud se nedopustí žádného viditelného přestupku, svět ho pokládá za naprosto bezúhonného. Zákon Boží však posuzuje i tajemství srdce. Bůh posuzuje každý čin podle pohnutek. Na soudu obstojí jen to, co je v souladu se zásadami Božího zákona. {PM 161.6}

Bůh je láska. Svou lásku projevil tím, že dal Krista. Když „dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16), dal svým vykoupeným všechno. V Kristu nám dal celé nebe a z něj můžeme čerpat sílu a schopnosti, aby nás nepřítel spasení nepřemohl. Láska však nevede Boha k tomu, aby přehlížel hřích. Neomlouval hřích satana, Adama, Kaina a neomluví ho ani u nikoho jiného. Neponechává naše hříchy bez povšimnutí, nepřehlíží naše povahové kazy. Očekává, že v jeho jménu zvítězíme. {PM 162.1}

Kdo odmítá dar Kristovy spravedlnosti, odmítá povahové vlastnosti, kterými se mají vyznačovat Boží synové a dcery. Odmítá to jediné, co jej může připravit pro účast na svatební hostině. {PM 162.2}

Když se král v podobenství zeptal: „Jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“, muž oněměl. Tak tomu bude i v den Božího soudu. Dnes ještě lidé mohou omlouvat nedostatky své povahy, v onen den však nebudou moci uvést žádnou omluvu. {PM 162.3}

Dnešní křesťané se těší velkým přednostem. Pán se nám zjevuje stále více. Máme mnohem větší přednosti, než měl Boží lid v dřívějších dobách. Máme nejen velké vědomosti, které Bůh svěřil Izraeli, ale také svědectví o záchraně, které nám přinesl Kristus. To, co bylo pro Židy předobrazem nebo symbolem, je pro nás už skutečností. Oni měli Starý zákon, my máme navíc i Nový zákon. Máme jistotu, že Spasitel přišel, zemřel na kříži, vstal z mrtvých a nad otevřeným hrobem prohlásil: „Já jsem vzkříšení a život.“ Když poznáváme Krista a jeho lásku, je mezi námi království Boží. S Kristem se seznamujeme v kázáních, slyšíme o něm i v písních. Máme dostatek duchovního pokrmu. Svatební šat, zhotovený za vysokou cenu, nabízí náš Pán každému zdarma. Kazatelé evangelia nás seznamují s Kristovou spravedlností a ospravedlněním z víry, poukazují na zaslíbení Božího slova, možnost přístupu k Otci prostřednictvím Krista, působení Ducha svatého a opodstatněnou jistotu spasení. Mohl Bůh pro nás učinit ještě něco více? {PM 162.4}

Andělé v nebi říkají: My jsme vykonali všechno, co nám bylo uloženo. Mařili jsme dílo zlých andělů. Přinesli jsme lidem poznání, připomněli jsme jim Boží lásku projevenou v Ježíši Kristu. Usměrňovali jsme jejich pohled ke Kristovu kříži. Hluboce na ně zapůsobilo, když si uvědomili, že jejich hřích ukřižoval Božího Syna. Přesvědčilo je to. Poznali, jaké kroky vedou k obrácení. Pocítili moc evangelia. Poznání velikosti Boží lásky zasáhlo jejich srdce. Poznali krásu Kristovy povahy. U mnohých to však bylo marné. Nechtěli se vzdát svých zvyků a změnit svou povahu. Nechtěli odložit šat vlastní spravedlnosti, aby mohli obléci roucho Kristovy spravedlnosti. Jejich srdce propadlo lakomství. Své zájmy milovali více než Boha. {PM 162.5}

Den konečného účtování bude velkolepý. Jan ho popisuje slovy: „A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách.“ Zjevení 20,11.12. {PM 163.1}

Velice smutný bude den druhého příchodu Pána Ježíše pro ty, kteří ho nepřijali. Tehdy uvidí celý svůj život v pravém světle. Nebudou už považovat za důležité světské radosti, bohatství ani pocty. Pochopí, že hodnotu má jedině Kristova spravedlnost, kterou pohrdli. Poznají, že si utvářeli povahu pod vlivem satanových klamů. Šat, který nosí, svědčí o jejich spojení s velkým odpadlíkem. Pak pochopí důsledky své volby. Poznají, k čemu vede přestupování Božích přikázání. {PM 163.2}

Člověku už nebude nabídnuta další doba milosti, aby se mohl připravit pro věčný život. Šat Kristovy spravedlnosti musíme přijmout, dokud žijeme. Dnes máme jedinou příležitost

připravit se pro domov, který Kristus chystá pro všechny, kteří ho milují a zachovávají jeho přikázání. {PM 163.3}

Naše doba milosti se rychle blíží ke svému závěru. Konec je blízko. Spasitel nás varuje: „Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil.“ Lukáš 21,34. Snažme se, abychom byli připraveni. Mějme se na pozoru, aby nás král nezastihl na slavnosti bez svatebního šatu. {PM 163.4}

„Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ „Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!“ Matouš 24,44; Zjevení 16,15. {PM 163.5}

25. Kapitola – Hřivny

(Matouš 25,13-30)

Když se stáváme Kristovými učedníky, odevzdáváme se Kristu se vším, co jsme a co máme. Kristus to očistí, zušlechtí a znovu vrátí, abychom všechno mohli použít k jeho slávě pro požehnání svých bližních. {PM 164.1}

Na Olivové hoře Kristus vyprávěl o svém druhém příchodu. Upozornil na zvláštní znamení, která budou předcházet jeho příchodu. Přikázal svým učedníkům, aby bděli a připravili se. Znovu je upozornil: „Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu, ve kterou Syn člověka přijde.“ Pak ukázal, co znamená čekat na jeho příchod. Čas je třeba naplnit pilnou prací, nikoli čekáním v nečinnosti. Toto naučení Kristus uvedl v podobenství o hřivnách. {PM 164.2}

„Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek; jednomu dal pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval.“ Matouš 25,14.15. {PM 164.3}

Muž, který odcestoval do daleké země, představuje Krista. Pán Ježíš brzy po tom, co vyprávěl toto podobenství, odešel do nebe. Služebníci v podobenství znázorňují Kristovy následovníky. Nepatříme sami sobě. Bylo za nás „zaplaceno výkupné“ (1. Korintským 6,20), nikoli „pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou“ (1. Petrův 1,18.19), „aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“ 2. Korintským 5,15. {PM 164.4}

Bůh vykoupil všechny lidi za nekonečně velkou cenu. Když dal v Kristu celé nebe, vydal všechny nebeské poklady. Vykoupil vůli, city, rozum i srdce každého člověka. Věřící i nevěřící jsou Božím vlastnictvím. Všechny volá do své služby. V den soudu bude ode všech žádat, aby vyúčtovali, jak splnili jeho požadavky. {PM 164.5}

Všichni lidé neuznávají Boží požadavky. Služebníci v podobenství představují ovšem lidi, kteří o sobě tvrdí, že slouží Kristu. {PM 164.6}

Kristovi následovníci jsou vykoupeni, aby sloužili. Pán Ježíš učí, že pravým smyslem života je služba. Kristus sám sloužil a od všech svých následovníků požaduje, aby sloužili Bohu a bližním. Kristus zde představuje světu vyšší pojetí života, než jaké kdy lidé poznali. Když člověk žije pro druhé, dostává se do spojení s Kristem. Zákon služby se stává spojovacím článkem, který nás pojí s Bohem a s bližními. {PM 164.7}

Kristus svěřuje služebníkům „svůj majetek“, který mají použít v jeho prospěch. Každému svěřil určitou práci. Každý má své místo v Božím plánu. Každý má spolupracovat s Kristem pro záchranu dalších. Tak jako je jisté, že máme připravené místo v nebeských

příbytcích, tak je také jisté, že nám Bůh na zemi určil místo, kde máme pro něj pracovat. {PM 165.1}

Dary Ducha svatého

Hřivny, které Kristus svěřil církvi, to jsou zvláštní dary a požehnání udělované Duchem svatým. „Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase proroctví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.“ 1. Korintským 12,8-11. Všichni lidé nedostanou stejné dary, ale každému služebníkovi Mistr slíbil nějaký dar Ducha. {PM 165.2}

Dříve, než Kristus opustil své učedníky, dechl na ně a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.“ Jan 20,22. Potom prohlásil: „Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec.“ Lukáš 24,49. Ale teprve po nanebevstoupení Pána Ježíše učedníci přijali tento dar v plnosti. Teprve až se plně odevzdali Bohu, vírou a na modlitbě přijali Ducha svatého. Kristus udělil svým následovníkům nebeské dary ve zvláštní míře. Když Kristus „vystoupil vzhůru, zajal nepřátele, dal dary lidem“ Efezským 4,8). „Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování.“ Duch pak „uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce“ Efezským 4,7; 1. Korintským 12,11. Tyto dary nám již nyní patří v Kristu, ale jejich skutečné přijetí závisí na tom, jak přijímáme Božího Ducha. {PM 165.3}

Lidé si patřičně neváží zaslíbení Ducha svatého. To je důvod, proč se toto zaslíbení neuskutečňuje tak, jak by mohlo. Protože Duch svatý není přítomen, kázání evangelia je neúčinné. Zvěstovatelé evangelia mohou být vzdělaní, nadaní, výřeční, mohou mít všechny vrozené nebo získané schopnosti, ale bez přítomnosti Ducha svatého nezapůsobí ani na jediné srdce a nezískají pro Krista ani jediného hříšníka. Jsou-li učedníci Kristovi spojeni s Kristem, mají-li dary Ducha, pak i ti nejprostší a nejméně vzdělaní učedníci získají moc, která zapůsobí na lidská srdce. Bůh z nich činí své nástroje a jejich prostřednictvím budou ve světě působit ty nejušlechtilejší vlivy. {PM 165.4}

Jiné dary

Zvláštní dary Ducha nejsou jedinými dary, o kterých mluví toto podobenství. Zahrnuje všechny dary a schopnosti, vrozené nebo získané, přirozené nebo duchovní. Všechny máme použít ve službě Kristu. Když se stáváme Kristovými učedníky, odevzdáváme se Kristu se vším, co jsme a co máme. Kristus to očistí, zušlechtí a znovu vrátí, abychom všechno mohli použít k jeho slávě pro požehnání svých bližních. {PM 165.5}

Bůh dává „každému podle jeho schopností“ Matouš 25,15. Rozděluje své dary uváženě. Kdo má schopnost využít pět hřiven, dostane jich pět. Kdo umí rozvinout jen dvě, dostane dvě. Kdo umí moudře použít jen jednu, obdrží jen jednu. Nikdo si nemusí stěžovat, že

nedostal více darů. Pán, který každému udílí dary, poctí rozmnožení každého daru, velkého nebo malého. Člověk s pěti hřivnami má rozvíjet všech pět, kdo dostal jen jednu, musí rozvíjet jen jednu. Bůh očekává výsledky „podle toho, co kdo má, ne podle toho, co nemá“ 2. Korintským 8,12. {PM 166.1}

V podobenství „ten, který přijal pět hřiven, ihned se s nimi dal do podnikání a vyzískal jiných pět. Tak i ten, který měl dvě, získal jiné dvě“ Matouš 25,16.17. {PM 166.2}

I když má člověk málo darů, má je využít. Nejdůležitější otázkou není: Kolik jsem dostal?, ale Jak naložím s tím, co jsem obdržel? Máme rozvíjet své schopnosti, to je naše prvořadá povinnost vůči Bohu i lidem. Kdo denně nezdokonaluje své schopnosti a nezvyšuje svou užitečnost, nenaplňuje smysl života. Když vyznáváme, že věříme v Krista, zavazujeme se, že učiníme vše, abychom se stali užitečnými pracovníky pro svého Pána. Proto bychom měli vypěstovat každou schopnost až k nejvyššímu stupni dokonalosti, abychom byli schopni vykonat co nejvíce dobra. {PM 166.3}

Máme konat velké Boží dílo. Největší odměnu obdrží na nové zemi ti, kdo mu tady věrně a ochotně slouží. Pán vybírá své nástroje a každý den jim dává nové příležitosti vykonat něco pro své dílo. Bůh si nevybírá za své nástroje dokonalé lidi, ale takové, kteří ve spojení s ním mohou získat dokonalost, jestliže budou věrně uskutečňovat Boží plán. {PM 166.4}

Bůh přijímá jen lidi, kteří jsou odhodláni dosáhnout vysokého cíle. Ukládá každému člověku, aby vykonal to nejlepší, co může. Od všech vyžaduje mravní dokonalost. Nemáme snižovat měřítko spravedlnosti, abychom je přizpůsobili svým zděděným nebo vypěstovaným sklonům ke zlému. Musíme pochopit, že nedokonalost povahy je hřích. Boží povaha je dokonalým, harmonickým souhrnem všech správných vlastností. Každý, kdo přijímá Krista jako osobního Spasitele, má možnost získat tyto vlastnosti. {PM 166.5}

Všichni, kdo chtějí spolupracovat s Bohem, musí toužit po dokonalosti těla i ducha. Pravá výchova je příprava tělesných, duševních a duchovních schopností ke konání všech povinností. Je to rozvoj tělesných, duševních a duchovních sil pro službu Bohu. To je výchova, jejíž důsledky sahají až do věčnosti. {PM 166.6}

Pán vyžaduje od každého křesťana, aby stále rozvíjel svou užitečnost a své schopnosti po všech stránkách. Kristus za nás zaplatil svou krví a utrpením, abychom mu ochotně sloužili. Přišel na naši zem, aby nám dal příklad, jak a z jakých pohnutek máme pracovat. Přeje si, abychom uvažovali, jak co nejvíce rozšířit Boží dílo a oslavit jeho jméno ve světě, jak svou láskou a oddaností poctít Otce, který „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ Jan 3,16. {PM 167.1}

Pán Ježíš nám netvrdí, že je snadné získat dokonalou povahu. Vznešenou a ušlechtilou povahu nikdo nezdědil. Nezískáme ji náhodou. Šlechetnou povahu získáváme osobním úsilím, přijímáním Kristových zásluh a jeho milosti. Bůh dává nadání a rozumové

schopnosti, ale my si vytváříme povahu. Vytváříme ji tvrdým, usilovným bojem s vlastním já. Musíme zápasit proti dědičným sklonům ke zlu. Musíme být přísní sami na sebe a nesmíme nechat ani jediný povahový rys bez povšimnutí. {PM 167.2}

Nikdo nemá tvrdit, že nemůže odstranit své povahové vady. Dojdeme—li k takovému přesvědčení, určitě se připravíme o věčný život. Možnost změny závisí na tvé vůli. Kdo nechce, nezvítězí. Opravdovým problémem je narušené, neposvěcené srdce a neochota podřídit se Božímu vedení. {PM 167.3}

Mnozí lidé, kterým Bůh dal schopnosti konat významnou práci, dosahují jen malých výsledků, protože se málo snaží. Tisíce lidí prožívají život, jako by neměli žádný určitý cíl nebo plány, pro které by žili. Obdrží odplatu úměrnou vykonanému dílu. {PM 167.4}

Pamatujme, že nikdy nedosáhneme vyššího cíle, než jaký jsme si vytyčili. Stanovme si vysoký cíl a postupně ho uskutečňujme i za cenu bolestné námahy, sebezapření a obětí. Nenechme se ničím zadržet. Životní okolnosti nespřádají své sítě kolem nikoho tak pevně, aby musel zůstat bezmocný a v nejistotě. Těžké okolnosti nás mají vést k rozhodnutí, abychom je překonali. Vítězství nad jednou překážkou ti dodá více síly a odvahy jít vpřed. Postupuj odhodlaně správným směrem a okolnosti se stanou tvými pomocníky, nikoli překážkami. {PM 167.5}

Buď ctižádostivý, abys v sobě vypěstoval ušlechtilé povahové vlastnosti ke cti svého Mistra. Na každém stupni růstu své povahy se máš líbit Bohu. Můžeme toho dosáhnout. Vždyť Henoch se také líbil Bohu, i když žil ve zkažené době. Henochové žijí i v naší době. {PM 167.6}

Stůj pevně jako Daniel — věrný státník — který zvítězil nad pokušením. Neměli bychom zklamat Boha, který nás tolik miloval, že dal svůj vlastní život, aby vymazal naše hříchy. Kristus prohlašuje: „Beze mne nemůžete činit nic.“ Jan 15,5. Nezapomínejme na to! I přesto, že jsme se dopustili chyb, zvítězíme, jestliže si své chyby uvědomíme a budeme je pokládat za varovné signály. Tak změníme porážku ve vítězství, zklameme nepřítele a oslavíme svého Vykupitele. {PM 167.7}

Povaha vytvořená podle Božího vzoru je jediným pokladem, který si z tohoto světa přeneseme do Božího království. Věřící, kteří se na této zemi učí u Krista, vezmou si všechno, co se od něj naučili, s sebou do nebeských příbytků. I v nebi se budeme stále zdokonalovat. Jak je důležité, abychom svou povahu rozvíjeli již zde na zemi! {PM 168.1}

Nebeské bytosti spolupracují s každým člověkem, jenž pevnou vírou usiluje o dokonalost povahy, která se projeví bohulibým jednáním. Každému, kdo o ni bojuje, Kristus říká: Jsem po tvé pravici, abych ti pomáhal. {PM 168.2}

Když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Bůh požaduje, můžeme splnit v jeho síle. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání. {PM 168.3}

Rozumové schopnosti

Bůh požaduje, aby člověk rozvíjel své rozumové schopnosti. Chce, aby jeho služebníci byli moudřejší a chápavější než nevěřící. Nelíbí se mu leniví lidé, kteří nevynakládají úsilí, aby se stali zdatnými vzdělanými pracovníky. Bůh nám přikazuje, abychom ho milovali „z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly“ Marek 12,30. Z toho vyplývá povinnost rozvíjet rozumové schopnosti na nejvyšší míru, abychom mohli ještě lépe poznat a milovat svého Stvořitele. {PM 168.4}

Čím více se rozvíjí rozum pod vlivem Ducha Božího, tím účinněji ho lze použít ve službě Boží. I nevzdělaného člověka, který se odevzdal Bohu a který touží být užitečný svým bližním, může Bůh nějakým způsobem použít ve své službě. Ale jiní, kteří se také odevzdali Bohu a mají navíc důkladné vzdělání, mohou pro Krista vykonat mnohem více. Jsou ve výhodě. {PM 168.5}

Podle Boží vůle máme získat co nejvyšší možné vzdělání, abychom jím mohli sloužit druhým. Nevíme, kdy a kde nás Bůh povolá, abychom pro něho pracovali nebo o něm mluvili. Náš nebeský Otec ví, k čemu nás může použít. Naše slabá víra nerozpoznává možnosti, které máme. Rozvíjejme své rozumové schopnosti, abychom v případě potřeby mohli i nejvyšším světským autoritám představit pravdy Božího slova, a oslavili tak Boží jméno. Využijme každou příležitost, abychom rozvinuli své rozumové schopnosti k lepší službě v Božím díle. {PM 168.6}

Mladí lidé mají cílevědomě studovat, aby dosáhli potřebného vzdělání. Nečekejte, až se vám naskytne vhodná příležitost, ale vytvořte si ji sami. Využijte i sebemenší příležitost, která se vám nabízí. Buďte dobří hospodáři. Neplýtvejte svými prostředky na uspokojování sobeckých zájmů a na zábavy! Usilujte, abyste se stali tak užiteční a schopní, jaké vás Bůh chce mít. Buďte důkladní a věrní ve všem, co začnete! Využijte každou příležitost, která se vám naskytne, abyste rozšířili své vzdělání! Střídejte studium s užitečnou tělesnou prací. Přičiněním, vytrvalostí a modlitbou usilujte o nebeskou moudrost. To vám poskytne všestranné vzdělání. Vaše povahové vlastnosti se tím budou rozvíjet a získáte vliv na jiné, abyste je mohli vést k spravedlnosti a svatosti. {PM 168.7}

V sebevzdělání dosáhneme většího úspěchu, jestliže poznáme své možnosti a přednosti a použijeme je. Pravé vzdělání je něco víc, než co mohou dát vysoké školy. Nemáme zanedbávat studium věd, ale máme si uvědomit, že je ještě vyšší vzdělání, kterého lze nabýt jen živým spojením s Bohem. Ať každý, kdo touží po vzdělání, sáhne po Bibli a spojí se s velkým Učitelem. Ať cvičí a vychovává svou mysl, aby mohla řešit i těžké problémy, které mohou vzniknout při hledání Boží pravdy. {PM 169.1}

Bůh požehná každému, kdo touží po vzdělání, aby mohl být užitečný svým bližním. Zkoumáním Božího slova se jeho duchovní schopnosti rozvinou k větší činnosti. Rozmnoží se jeho schopnosti a jeho rozum získá větší sílu a účinnost. {PM 169.2}

Kdo chce pracovat pro Boha, musí si osvojit sebekázeň. Sebekázní dosahujeme více než výřečností nebo nejskvělejším nadáním. Průměrný člověk s ukázněnou myslí vykoná více práce a lépe než člověk s nejlepším vzděláním a nejvyšším nadáním, který se však neumí ovládat. {PM 169.3}

Řeč

Umění mluvit je dar, který bychom měli pečlivě pěstovat. Ze všech darů, které od Boha dostáváme, je řeč jedním z největších požehnání. Hlasem můžeme přesvědčovat a dokazovat, jím přednášíme Bohu modlitby a chvály, vypravujeme druhým o lásce Vykupitele. Jak je tedy důležité, abychom svou řeč vypěstovali pro co nejúčinnější konání dobra! {PM 169.4}

Kulturu hlasu a jeho správné používání lidé velmi zanedbávají, a to i lidé vzdělaní a lidé, kteří pracují pro rozvoj církve. Mnozí čtou a mluví tak tiše nebo tak rychle, že je jim těžko rozumět. Někteří špatně a nezřetelně vyslovují. Jiní mluví vysokým, ostrým hlasem, který je posluchačům nepříjemný. Různé texty, písně, zprávy a oznámení jsou často přednášeny při veřejných shromážděních tak, že jim nelze rozumět. Takový přednes nemůže zapůsobit. {PM 169.5}

Nesprávný přednes můžeme a máme napravit. Bible nám radí i v tomto případě. O levitech, kteří za dnů Ezdráše četli lidu Písmo svaté, se říká: „Četli z knihy Božího zákona po oddílech, a vykládali smysl, aby lid rozuměl tomu, co četli.“ Nehemjáš 8,8. {PM 169.6}

Vlastní pílí mohou všichni získat schopnost číst srozumitelně a mluvit jasně, zřetelně a důrazně. Cvičíme-li svůj hlas, můžeme podstatně zvýšit svůj úspěch v práci pro Krista. {PM 169.7}

Bůh povolal každého křesťana, aby seznamoval druhé s nevyčerpatelnými poklady Ježíše Krista. Každý věřící by proto měl usilovat o zušlechtění řeči. Měl by přednášet takovým způsobem, aby lidé rádi naslouchali zvěsti Božího slova. Bůh nechce mít drsné a hrubé nástroje. Nepřeje si, aby člověk snižoval a znehodnocoval nebeský vliv, který jeho prostřednictvím měl působit na jiné. {PM 170.1}

Vzhlížejme k Pánu Ježíši jako k dokonalému vzoru. Prosme o pomoc Ducha svatého a v Boží síle se snažme vycvičit každý orgán těla tak, aby dokonale plnil své úkoly. {PM 170.2}

Platí to především pro ty, kteří jsou povoláni k veřejné službě. Každý kazatel a učitel by měl mít na mysli, že tlumočí lidem poselství o věčných hodnotách. Pravda, kterou hlásají, je bude soudit ve velký den konečného účtování. Způsob jejich přednesu ovlivní mnohé, zda

přijmou nebo opovrhnou poselstvím. Přednášejme proto poselství tak, aby mu lidé rozuměli a aby zasáhlo jejich srdce. Zvěstujme je pomalu, zřetelně a se vší vážností, jak to vyžaduje význam poselství. {PM 170.3}

Pravá kultura slova a využití jeho moci se uplatňuje v každém oboru křesťanské činnosti. Projevuje se v rodinném životě a v každé oblasti mezilidských vztahů. Navykněme si mluvit příjemným hlasem, používat čistý a přesný jazyk, laskavá a zdvořilá slova. Přívětivá slova působí na člověka jako balzám. Písmo o Kristu říká, že jeho ústa šířila milost a že „uměl zemdleného podpírat slovem“ Izajáš 50,4. Pán nás vyzývá: „Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité“ (Koloským 4,6), aby „posluchačům přineslo milost“ Efezským 4,29. {PM 170.4}

Zvlášť pečlivě máme vybírat slova, když se snažíme napomínat někoho druhého. Buď se staneme „smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě“, nebo „vůní životodárnou vedoucí k životu“ 2. Korintským 2,16. Mnozí, kteří napomínají nebo udílejí rady, používají ostré, tvrdé výrazy. Nevhodná slova nemohou vyléčit poraněné nitro. Špatně volené výrazy jen popuzují a vedou chybující k odporu. Všichni, kdo chtějí obhajovat zásady pravdy, musí přijmout nebeský olej lásky. Za všech okolností mají napomínat s láskou. Naše slova pak budou působit k nápravě a nevyvolají hořkost. Kristus jim dá svým Duchem sílu a moc. To je jeho dílo. {PM 170.5}

Nemluvme ukvapeně a nemoudře. Následovník Ježíše Krista nesmí pronášet žádné pomluvy, lehkovážné řeči a rozmrzelá slova. Apoštol Pavel napsal pod vlivem Ducha svatého: „Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo.“ Efezským 4,29. Špatným slovem nejsou míněna jen hrubá slova. Je jím míněn každý výraz, který neodpovídá zásadám čistého náboženství. Zahrnují také dvojsmyslné řeči a zlomyslné narážky. Pokud proti takovým řečem nic nepodnikáme, mohou vést k velkému hříchu. {PM 170.6}

Rodiče i každý jednotlivý křesťan má za povinnost stavět se proti neslušným řečem. Jsme-li ve společnosti lidí, kteří si libují v nerozumných hovorech, vynasnažme se změnit předmět řeči, pokud je to možné. S Boží pomocí bychom měli klidně hovor přerušit a uvést nějaké užitečné téma. {PM 170.7}

Rodiče mají za úkol vychovávat u dětí správné návyky v řeči. Nejlepší školou pro kulturu vyjadřování je rodinný život. Od nejranějších let by se děti měly učit mluvit s rodiči a mezi sebou uctivě a laskavě. Veďme je k tomu, aby se vyjadřovaly uctivě, pravdivě a čistě. Rodiče se mají sami denně učit v Kristově škole. Pak mohou slovem a příkladem učit své děti mluvit „zdravé a nepochybné slovo“, aby „nikdo o nás nemohl povědět nic špatného“ Titovi 2,8. To je jedna z jejich největších a nejodpovědnějších povinností. {PM 171.1}

Jako Kristovi následovníci bychom měli používat taková slova, která by druhým pomáhala a povzbuzovala je v křesťanském životě. Mnohem více máme mluvit o svých vzácných zkušenostech s Pánem. Vyprávějme o Božím milosrdenství a laskavosti, o

nezměrné hloubce Spasitelovy lásky. Naše slova mají vyjadřovat chválu a díky Bohu. Jestliže přemýšlíme o Boží lásce, projeví se to v našich rozhovorech. Nebude nám zatěžko hovořit o tom, co tvoří náš duchovní život. Velké myšlenky, ušlechtilé snahy, jasné chápání pravdy, nesobecké úmysly, touha po zbožnosti a svatosti se projevují ve slovech, která ukazují, co máme v srdci. Když se Kristus projeví v naší řeči, pak naše slova získají moc přivádět jiné ke Kristu. {PM 171.2}

Vyprávějme o Pánu Ježíši všem, kdo ho neznají. Dělejme to jako Kristus. Ať byl kdekoliv, v synagoze, na cestě, ve člunu, na hostině u farizea nebo u stolu celníka, všude lidem vyprávěl o věčných hodnotách. Náměty z přírody a události každodenního života spojoval se slovy pravdy. Kristus přitahoval srdce svých posluchačů, protože léčil nemocné, utěšoval zarmoucené, bral jejich děti do náruče a žehnal jim. Když začal mluvit, upřela se na něho jejich pozornost a každé slovo je ovlivňovalo k dobrému. {PM 171.3}

Podobně máme jednat i my. Ať jsme kdekoli, vyhledávejme příležitosti, abychom druhým vyprávěli o Spasiteli. Budeme-li konat dobro, jak to dělal Pán Ježíš, budou se nám také otevírat srdce, jako se otevírala jemu. Ne stroze, ale s taktem, který se rodí z Boží lásky, jim můžeme vyprávět o Pánu, který je „významnější nad tisíce jiných“ a „přežádoucí“ Píseň písní 5,10.16. To je nejvyšší, nejušlechtilejší dílo, ve kterém můžeme využít dar řeči. Bůh nám tento dar propůjčil, abychom mluvili o Kristu jako o Spasiteli, který odpouští hříchy. {PM 171.4}

Vliv

Kristův život svým dalekosáhlým vlivem spojil celou lidskou rodinu s Bohem. Bůh nás prostřednictvím Krista ovlivnil natolik, že už nemůžeme žít jen pro sebe. Jako

jednotlivci jsme spojeni se členy velké Boží rodiny. Pojí nás vzájemné povinnosti. Nikdo nemůže žít naprosto nezávisle na svých bližních, vzájemně se ovlivňujeme. Podle Božího plánu si má každý uvědomit, že má přispívat k dobru druhých a že má usilovat o jejich štěstí. {PM 172.5}

Každý člověk kolem sebe šíří určitou atmosféru, která je mu vlastní. Buď může být naplněna životodárnou silou víry, odvahou, nadějí a vůní lásky, nebo studenou a ponurou nespokojeností, sobectvím a otrávená smrtelnou nákazou pěstovaných hříchů. Atmosféra, která nás obklopuje, má vliv na každého, s nímž přicházíme do styku, ať si to uvědomujeme nebo ne. {PM 172.1}

Této odpovědnosti nemůžeme uniknout. Naše slova, činy, oděv, chování, dokonce i výraz tváře působí svým vlivem. Na něm závisí, jaké budou výsledky, zda dobré či špatné. Dosah vlivu nemůže nikdo změřit. Každý podnět vyvolaný naším vlivem je jako zaseté semeno, které přinese svou žeň. Je článkem v dlouhém řetězu lidských událostí, o nichž nevíme, kam až mohou dosáhnout. Jestliže druhým pomůžeme svým příkladem v rozvoji dobrých zásad, povzbudíme je ke konání dobra. Oni budou působit na druhé podobným

vlivem a ti zase na další. Vliv, kterým nevědomky působíme, se může stát požehnáním pro tisíce. {PM 172.2}

Hodí-li se oblázek do vody, utvoří se kolo a v něm druhé a pak další. Jejich počet roste a kruhy se zvětšují, až dosáhnou břehu. Podobně působí i náš vliv. Ovlivňuje druhé jako požehnání nebo jako kletba, aniž si to uvědomujeme a aniž tomu můžeme zabránit. V našem charakteru je určitá moc. Tiché svědectví, pravý, nesobecký, zbožný život působí tichým a téměř neodolatelným vlivem. Jestliže ve svém životě ukazujeme povahu Ježíše Krista, spolupracujeme s ním na záchraně lidí. Čím šířeji působí náš vliv, tím více dobra můžeme vykonat. Budou-li se Kristovi následovníci řídit příkladem svého Pána, promítnou zásady jeho zákona do svého každodenního života a svými činy prokážou, že milují Boha nade všechno a své bližní jako sebe sama. Církev získá moc, která ovlivní svět. {PM 172.3}

Nikdy nezapomeňme, že náš vliv může stejně tak vést i ke zlému. Ztratit vlastní život je hrozné, ale mnohem horší je mít na svědomí životy jiných. Hrozíme se pomyšlení, že náš vliv může být „smrtonosnou vůní“. A přesto je to možné. Mnozí lidé, kteří o sobě tvrdí, že chodí s Kristem, odvádějí druhé od Pána Ježíše. Proto je církev tak slabá. Mnozí totiž rádi kritizují a obviňují jiné. Když šíří svá podezření, žárlivost a nespokojenost, stávají se nástroji satana. Dříve než si uvědomí, co vlastně dělají, dosáhl nepřítel spasení svého záměru. Působili špatným vlivem a šípy satanovy zasáhly svůj cíl. Lidé, kteří by jinak přijali Krista, ztratí důvěru a upadnou do pochybností. Satanovi spolupracovníci pohlížejí s uspokojením na ty, které dohnali k nevíře a kteří se již zatvrdili vůči jakémukoli pozvání a napomenutí. Namlouvají si, že v porovnání s takovými lidmi jsou ctnostní a spravedliví. Neuvědomují si, že tito zklamaní a znechucení lidé jsou výsledkem jejich nezkroceného jazyka a hříšného srdce. Jejich vliv je odvedl od Krista. {PM 172.4}

Lehkomyslnost, sobectví, lhostejnost a nezájem domnělých křesťanů odvádí mnohé od cesty života. Mnozí lidé budou mít strach setkat se u Božího soudu s důsledky svého vlivu. {PM 173.1}

Jedině Boží milost nás uschopní, abychom správně využívali svůj vliv. Nevlastníme nic, co by mohlo ovlivňovat jiné k dobrému. Jestliže si uvědomíme svou bezmocnost a potřebu Boží síly, nebudeme spoléhat na sebe. Nevíme, co přinese další den, hodina nebo příští chvíle, proto bychom nikdy neměli začínat den, aniž bychom se odevzdali nebeskému Otci. Boží andělé nás mají chránit. Když přijmeme jejich ochranu, budou nám po boku i v době pokušení. Když se neuvědoměle ocitneme v nebezpečí, že bychom mohli šířit nesprávný vliv, andělé nás povedou k lepšímu výběru slov a ovlivní naše jednání. Tak se může náš vliv stát tichou, neuvědomělou, avšak mocnou silou, která vede druhé ke Kristu a do Božího království. {PM 173.2}

Čas

Náš čas náleží Bohu. Máme za úkol využít každý okamžik k Boží slávě. Z žádného svěřeného daru nebude Bůh vyžadovat účet přísněji než z toho, jak jsme nakládali s časem. {PM 173.3}

Cena času se nedá vyčíslit. Kristus si cenil každého okamžiku a podobně bychom si měli vážit času i my. Život je příliš krátký, než abychom jej promarnili. Doba života, kdy se můžeme připravit pro věčnost, je velmi krátká. Nemáme čas, který bychom mohli promrhat, věnovat sobeckým zábavám nebo se v něm věnovat hříchu. Právě nyní si máme utvářet povahu pro budoucnost, pro život na nové zemi. Právě nyní se máme připravovat na Boží soud. {PM 173.4}

Sotva lidská rodina začala žít, už začala umírat. Neustálá práce lidí končí v nicotě, jestliže nezískají pravé poznání o věčném životě. Člověk, který chápe čas jako příležitost k práci, se připravuje pro věčný život v nebeských příbytcích. Je dobře, že se takový člověk narodil. {PM 173.5}

Bůh nás vybízí, abychom správně využili čas. Promrhaný čas nelze nahradit. Nemůžeme vrátit ani jediný okamžik. Zbývající čas nejlépe využijeme, jestliže budeme spolupracovat s Bohem při uskutečňování plánu vykoupení. {PM 173.6}

Takové jednání přetváří povahu. Stáváme se Božími syny a dcerami, členy královské rodiny, dětmi nebeského krále a společníky andělů. {PM 173.7}

Nyní máme příležitost, abychom pracovali pro záchranu svých bližních. Někteří lidé věnují na Boží dílo určitý peněžní obnos a myslí si, že tím splnili svou povinnost. {PM 173.8}

Nevyužívají drahocenný čas, který by mohli věnovat službě pro Krista. Všichni zdraví a silní lidé mají přednost a zároveň povinnost účastnit se Božího díla. Všichni se mají snažit, aby získali další pro Krista. To nemohou nahradit peněžními dary. {PM 174.1}

Každý okamžik svými důsledky zasahuje do věčnosti. Musíme být proto vždy připraveni, abychom pomohli, jakmile je to třeba. Dnešní příležitost zvěstovat potřebným evangelium se už nikdy nemusí znovu naskytnout. Bůh možná dnes někomu řekne: „Ještě této noci si vyžádají tvou duši," (Lukáš 12,20) a on nebude připraven, protože jsme my zanedbali svou příležitost. Jak budeme moci obstát před Bohem v den posledního soudu? {PM 174.2}

Život má příliš velkou hodnotu, než abychom jej naplnili jen časnými a pozemskými věcmi a prožili ve strachu a starostech o věci, které mají jen nepatrnou cenu v porovnání s věčnými hodnotami. Přesto nás Bůh povolává, abychom mu sloužili v časných věcech života. Píle v práci i zbožnost jsou součástí pravého náboženství. Bible odsuzuje zahálku. Lenost je ta největší kletba, která postihuje náš svět. Každý skutečně obrácený člověk je pilný pracovník. {PM 174.3}

Naše znalosti a duchovní vzdělání závisí na správném využití času. Nedostatek finančních prostředků, nízký původ nebo nepříznivé okolnosti nemusí bránit rozvoji duchovních schopností. Musíme však využít každý okamžik. Aniž si to uvědomujeme, ztrácíme po malých chvílích spoustu času. Může to být čas strávený prázdnými řečmi, ranním vylehráváním v posteli, doba cestování dopravními prostředky, čekání na stanicích, čekání na jídlo nebo na lidi, kteří přicházejí pozdě na ujednané schůzky. Jestliže s sebou nosíme nějakou knihu, můžeme tyto drobné úlomky času využít ke čtení, studiu nebo přemýšlení, na což bychom jinak neměli čas. Jasný cíl, vytrvalá píle a pečlivé využívání času umožňují získat vzdělání a duševní kázeň. Připravují lidi, aby mohli zastávat vlivná a užitečná povolání. {PM 174.4}

Každý křesťan si má navyknout na pořádek, důkladnost a přesnost. Nemůžeme omlouvat pomalou a nepořádnou práci, ať se jedná o cokoli. Jestliže někdo stále pracuje a nikdy nedosahuje výsledků, znamená to, že pracuje bez vnitřního zaujetí. Kdo pracuje pomalu a neúčinně, měl by si uvědomit, že tyto chyby musí napravit. Potřebuje se naučit, jak užitečně rozvrhnout čas, aby dosáhl co nejlepších výsledků. Vhodným přístupem a správnou metodou vykonají někteří lidé za pět hodin tolik práce, kolik jiní za deset. Jiní mají poměrně málo práce, ale neustále pracují, protože si neumějí rozvrhnout čas. Pomalostí a otálením si přidělávají práci tam, kde je jí málo. Opravdovým úsilím mohou překonat tyto nesprávné návyky. Musíme pracovat cílevědomě. Máme uvážit, kolik času potřebujeme pro daný úkol, a pak vynaložme veškeré úsilí, abychom práci dokončili ve stanovené době. Pěstováním vůle rozvíjíme i zručnost. {PM 174.5}

Nedostatek rozhodnosti změnit zvyky vede k jednotvárnému a nesprávnému jednání. Jestliže však lidé budou rozvíjet své vlohy, budou schopni konat i nejvyšší službu. Takoví lidé jsou všude vítáni a všichni si jich váží. {PM 175.1}

Mnoho dětí a mladých lidí promarní čas, který by mohli věnovat plnění domácích povinností. Prokázali by tím svým rodičům lásku a zájem. Mladí lidé by měli vzít na svá silná ramena mnohé povinnosti, které stejně někdo musí konat. {PM 175.2}

Život Pána Ježíše byl od jeho nejútlejšího mládí životem soustředěné činnosti. Nežil jen pro vlastní uspokojení. I když pracoval jako tesař se svým pěstounem Josefem, nepřestal být Synem věčného Boha. Řemeslná práce byla pro něj důležitá. Přišel na svět jako budovatel lidských povah, stejně tak dělal dokonale i všechno ostatní. Do každé všední práce vkládal tutéž dokonalost, jakou později projevoval, když přetvářel lidské povahy Boží mocí. Pán Ježíš je nám příkladem. {PM 175.3}

Rodiče, učte své děti, jakou cenu má čas a jak jej správně využít. Učte je, že stojí za námahu konat to, co oslaví Boha a prospěje lidem. Již v mládí mohou děti pracovat pro Boha jako misionáři. {PM 175.4}

Rodiče se dopouštějí největšího hříchu, když dovolují svým dětem, aby nic nedělaly. Děti si brzy oblíbí zahálku a vyrostou z nich neschopní a neužiteční lidé. Když dospějí a musí na sebe vydělávat, pracují pomalu a jsou líní. Očekávají však odměnu, jako kdyby pracovali pilně. Takoví lidé se velmi liší od těch, kteří si uvědomují, že musí být věrni Božím požadavkům. {PM 175.5}

Kdo je líný a nedbalý v práci, vnese tento zvyk také do náboženského života. Nebude schopen konat nic užitečného pro Boží dílo. Zahálka zkazila již mnoho lidí, kteří by mohli pilnou prací velmi prospět světu. Nedostatek činnosti a zacíleného odhodlání otvírá dveře mnoha pokušením. Špatná společnost a nesprávné zvyky kazí lidskou povahu, znehodnocují život na této zemi a jsou příčinou ztráty věčného života. {PM 175.6}

I když pracujeme v jakémkoli oboru, slovo Boží nás učí: „V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.“ „Všechno, co máš vykonat, konej podle svých sil.“ „S vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.“ Římanům 12,11; Kazatel 9,10; Koloským 3,24. {PM 175.7}

Zdraví

Zdraví je dar, kterého si jen málo lidí váží. Na něm však ve velké míře závisí duševní a tělesná výkonnost. Tělo je sídlem pohnutek a náklonností. Máme je udržovat v co nejlepším zdravotním stavu a ve správném duchovním prostředí, abychom mohli ze svých darů vytěžit co největší užitek. {PM 175.8}

Všechno, co zmenšuje naše tělesné síly, oslabuje rozum a snižuje schopnost rozeznávat mezi dobrem a zlem. Ztrácíme schopnost rozhodovat se pro dobro a slábne naše vůle ke konání věcí, o nichž víme, že jsou správné. {PM 176.1}

Jestliže zneužíváme své tělesné síly, zkracujeme dobu, kdy bychom mohli být užiteční pro Boha. Zmenšujeme schopnost konat práci, kterou nám Bůh svěřil. Jestliže dovolíme, aby nás ovládly zlozvyky, jestliže chodíme pozdě spát a uspokojujeme chuť na úkor zdraví, oslabujeme své tělo. Jestliže zanedbáváme tělesný pohyb a cvičení a přepínáme mysl i tělo prací, narušujeme vyváženost nervové soustavy. Lidé, kteří si zkracují život a zbavují se schopnosti pracovat ve službách Božích, protože nedbají přírodních zákonů, okrádají o službu Boha i své bližní. Svým jednáním zkrátili dobu, ve které mohli sloužit druhým, konat dílo, které jim Bůh ve světě určil. Připravili se také o možnost vykonat svou práci v krátké době. Pán Bůh nás bude brát k odpovědnosti, jestliže svými škodlivými návyky připravujeme svět o dobro, které jsme mohli vykonat. {PM 176.2}

Když přestupujeme zákony, které ovládají naše tělo, přestupujeme tím i mravní zákon. Bůh je původcem všech zákonů. Vepsal svůj zákon na každý nerv, na každý sval a na každou schopnost, kterou člověku svěřil. Nesprávným používáním kteréhokoli tělesného orgánu přestupujeme Boží zákon. {PM 176.3}

Všichni by se měli dostatečně seznámit se stavbou lidského těla, aby je mohli udržovat v dobrém zdravotním stavu pro službu Bohu. Máme pečlivě udržovat a rozvíjet zdraví, aby se v nás co nejplněji projevovala Boží povaha. Studium vztahů mezi tělesným zdravím a duchovním životem je jednou z nejdůležitějších oblastí výchovy. Měli bychom jí věnovat náležitou pozornost v rodině i ve škole. Je nutné, aby se každý seznámil se stavbou svého těla a se zákony, které ovládají náš život. Kdo se s těmito zákony vědomě nechce seznamovat, hřeší proti Bohu, i když je přestupuje neuvědoměle. Všichni lidé by měli usilovat o co nejlepší zdraví. Zvyky podřizujte rozumu a rozum Boží vůli. {PM 176.4}

Apoštol Pavel napsal: „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jejž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zaplaceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ 1. Korintským 6,19.20. {PM 176.5}

Síla

Boha máme milovat nejen „z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli“, ale také „z celé své síly“. To znamená plně a rozumně využít všechny síly. {PM 176.6}

Kristus pracoval věrně pokud šlo o věci časné, stejně jako v oblasti duchovní. V každé práci projevil odhodlanost plnit vůli svého Otce. Kristus spojil těsněji nebeské a pozemské věci a zajímá se o ně více, než si mnozí uvědomují. Vypracoval plány na stavbu první starozákonní svatyně. Vydal také přesná nařízení ke stavbě Šalomounova chrámu. Pán Ježíš pracoval v Nazaretu jako tesař, přestože byl nebeským architektem a vytvořil plány pro stavbu svatyně, ve které mělo být uctíváno jeho jméno. {PM 176.7}

Kristus dal stavitelům svatyně moudrost, aby mohli vytvořit dokonalé a krásné dílo. Řekl: „Hleď, povolal jsem jménem Besaleela, syna Urího, vnuka Chúrova, z pokolení Judova. Naplnil jsem ho Božím duchem, totiž moudrostí, důvtipem a znalostí každého díla… Dal jsem mu také k ruce Oholíaba, syna Achísamakova z pokolení Danova. A do srdce každého dovedného řemeslníka jsem vložil moudrost, aby zhotovili všecko, co jsem ti přikázal.“ 2. Mojžíšova 31,2-6. {PM 177.1}

Bůh si přeje, aby k němu pracovníci kteréhokoli odvětví vzhlíželi jako k Dárci všeho, co mají. Všechny užitečné vynálezy a vědecký pokrok mají svůj původ u Boha, nekonečně moudrého a dokonalého Tvůrce. Obratná ruka lékaře, jeho možnosti ovlivňovat nervy a svaly, jeho znalost složení těla, jsou důsledkem Boží moudrosti. Má je používat ve prospěch trpících. Zručnost, s jakou tesař používá sekeru, síla, s jakou kovář kuje železo, pochází od Boha. Bůh svěřil lidem hřivny a očekává od nich, že se k němu budou obracet o radu. Ať děláme cokoli, ať jsme zapojeni v jakékoli pracovní oblasti, Bůh nás chce vést, abychom pracovali co možná nejlépe. {PM 177.2}

Křesťanství nemůžeme oddělovat od práce, vzájemně se prolínají. Biblické náboženství má pronikat vším, co děláme nebo o čem mluvíme. V pozemském i duchovním úsilí se mají spojit lidské a Boží prostředky. Mají se navzájem prolínat v každém lidském podnikání, při

řemeslné i zemědělské práci, při obchodní i vědecké činnosti. Mají spolupůsobit ve všech oblastech křesťanovy činnosti. {PM 177.3}

Bůh nám oznámil, na základě čeho je takové spolupůsobení možné. Kristovy spolupracovníky má vést touha oslavit Boha. Každou práci máme konat z lásky k Bohu a podle jeho vůle. {PM 177.4}

Boží vůli máme plnit při práci na stavbě stejně jako při pobožnosti. Jestliže budujeme charakter na pravých zásadách, pak můžeme růst v milosti a poznání, ať pracujeme na jakékoli stavbě. {PM 177.5}

Bůh nemůže přijmout největší hřivny ani nejskvělejší službu, jestliže mu na oltář jako živou oběť nepoložíme vlastní já. Bůh nemůže přijmout ovoce, pokud není zdravý kořen. {PM 177.6}

Pán učinil z Daniela v Babyloně a Josefa v Egyptě schopné správce. Mohl působit jejich prostřednictvím, protože nechtěli uspokojovat své zájmy, ale chtěli se líbit Bohu. {PM 177.7}

Z Danielova života si můžeme vzít naučení. Ukazuje, že vysoce postavený člověk nemusí být nutně přísný a bezohledný. Bůh nás může vest krok za krokem. Daniel byl ministerským předsedou babylonské říše a přitom se jako Boží prorok nechal vést Božím světlem. Boží slovo přirovnává sobecké a ctižádostivé státníky k polní trávě, která brzy uvadá. Pán si přesto přeje, aby v jeho službě pracovali moudří lidé, kteří jsou schopni pracovat v nejrůznějších oborech. Bůh potřebuje lidi, kteří promítají velké zásady pravdy do všech svých činů. Své hřivny mají zdokonalovat pečlivým studiem a vzděláváním. Chce-li pracovník v jakémkoli oboru dosáhnout větší znalosti a lepší výsledky, musí rozvíjet své schopnosti. Oč více to platí o lidech, kteří své hřivny používají k rozšíření Božího království na zemi. Dovídáme se, že nepřátelé nenašli v činnosti Daniela sebemenší chybu nebo omyl, i když ji podrobili nejpřísnější kontrole. Je příkladem vzorného pracovníka. Jeho životní příběh svědčí o tom, co může dokázat jediný člověk, který zasvětí službě Bohu celý život, všechny schopnosti těla, ducha i duše. {PM 177.8}

Peníze

Bůh svěřuje lidem také finanční prostředky. Dává jim sílu k získávání hmotných statků. Osvěžuje zemi rosou a deštěm. Sluneční paprsky zahřívají půdu a probouzejí k životu přírodu a působí růst a plodnost rostlin. Bůh však žádá, abychom mu vraceli, co mu náleží. {PM 178.1}

Nesvěřil nám majetek proto, abychom jím vyvyšovali a oslavovali sebe. Jako věrní správcové jej máme využívat k Boží cti a slávě. Někteří lidé si myslí, že Bohu náleží jenom část jejich prostředků. Část svých příjmů věnují pro náboženské a dobročinné účely a zbytek považují za své vlastnictví, které mohou užívat, jak se jim zlíbí. To není správný názor.

Všechno, co máme, patří Bohu a my jsme odpovědni za to, k čemu svůj majetek užíváme. Způsob, jak hospodaříme s penězi, ukazuje, zda milujeme Boha nade vše a své bližní jako sebe sama. {PM 178.2}

Peníze mají velkou cenu, mohou vykonat mnoho dobrého. V rukou Božích dětí se stávají potravou pro hladovějící, nápojem pro žíznivé a oděvem pro nahé. Mohou se stát prostředníkem pomoci utlačovaným a nemocným. Samy o sobě ovšem peníze nemají větší cenu než písek. Pravou hodnotu získávají pouze tehdy, když je používáme k uspokojování životních potřeb, pro blaho druhých nebo pro pokrok Kristova díla. {PM 178.3}

Nashromážděné bohatství je nejen bez užitku, ale je také kletbou. Nastřádané poklady zde na zemi jsou pro člověka léčkou, protože jeho pozornost odvracejí od nebeského pokladu. V den Božího soudu bude nashromážděný a nesprávně používaný majetek svědčit proti držiteli. {PM 178.4}

Písmo varuje: „A nyní, vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí. Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno, vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Nashromáždili jste si poklady — pro konec dnů! Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes, a křik ženců pronikl ke sluchu Hospodina zástupů.“ Jakubův 5,1-4. {PM 178.5}

Kristus neschvaluje marnotratné a lehkovážné utrácení peněz. Poučení o hospodárnosti: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ (Jan 6,12) platí pro všechny jeho následovníky. Kdo si uvědomuje, že peníze jsou hřivnou, kterou mu svěřil Bůh, používá je hospodárně a cítí povinnost šetřit, aby mohl podporovat potřebné. {PM 179.1}

Čím více peněz vynaložíme na vnější okázalost a na uspokojování sobeckých zálib, tím méně jich budeme moci věnovat, abychom sytili hladové a oblékali potřebné. Každou zbytečně vynaloženou částkou se připravujeme o možnosti vykonat něco dobrého. Když nesprávně používáme svěřené hřivny, okrádáme Boha o čest a slávu, která mu právem náleží. {PM 179.2}

Ochota a srdečnost

Srdečnost, ušlechtilé pohnutky a rychlé chápání duchovních věcí jsou hřivny, které člověka zavazují. Všechny dary máme použít k Boží službě. Mnozí lidé se však dopouštějí v této oblasti omylu. Těší se ze svých hřiven, ale neslouží jimi. Namlouvají si, že kdyby nastaly vhodné okolnosti, vykonali by velké a dobré dílo. Stále však pouze čekají na vhodnou příležitost. Odsuzují lakomství jiných, kteří ani v nejmenším nepomáhají druhým. Chápou, že sobečtí lidé žijí jen pro sebe a že se budou zodpovídat za nevyužité dary. Samolibě se s nimi srovnávají a domnívají se, že jsou na tom o mnoho lépe. Sami se obelhávají. Každý se bude muset zodpovídat za nevyužité dary. Laskaví lidé mají před Bohem odpovědnost, aby náklonnost neprojevovali jen přátelům, ale všem, kdo potřebují

jejich pomoc. Příjemné společenské chování je také dar, který máme využít k prospěchu všech, se kterými se setkáváme. Láska prokazující dobro jen někomu není láskou, ale pouze určitou formou sobectví. Nepomáhá lidem ani nepřispívá k Boží slávě. {PM 179.3}

Lidé, kteří nevyužívají Bohem svěřené hřivny, jsou více vinni, než ti, které odsuzují. Jednou uslyší: „Znali jste vůli svého Mistra, ale nejednali jste podle ní.“ {PM 179.4}

Hřivny se používáním násobí

Správně používané dary a hřivny se násobí. Úspěch není dán náhodou ani osudem. Je výsledkem Boží prozřetelnosti, odměnou za víru, spravedlivé jednání, ctnost a vytrvalé úsilí. Pán si přeje, abychom využívali každou hřivnu. Jestliže o to usilujeme, získáváme další hřivny. Bůh nadpřirozeným způsobem nenahrazuje nedostatek schopností, které jsme mohli získat vzděláním. {PM 179.5}

Jestliže však svěřené dary využíváme, spolupracuje s námi, aby se naše schopnosti posílily a znásobily. Každou upřímnou a opravdovou obětí ve službě Ježíši Kristu naše schopnosti sílí. Staneme-li se nástroji Ducha svatého, bude v nás působit Boží milost, abychom se zřekli starých návyků, překonali přirozené sklony ke zlému a osvojili si nové zvyky. Jestliže rádi naslouchámе radám Ducha svatého a řídíme-li se jimi, jsme schopni přijímat jeho moc ve stále větší míře, abychom mohli více a lépe sloužit. Dosud nevyužité síly se probudí a znovu oživí naše duchovní schopnosti. {PM 180.1}

Pokorný následovník Mistra, který odpověděl na Boží volání, může spoléhat na Boží pomoc. Jestliže přijmeme od Boha odpovědnost, zušlechtí to naši povahu, oživí duchovní a duševní schopnosti, posílí a očistí mysl a srdce. Je pozoruhodné, jak vírou v Boží moc může slabý člověk získat sílu, rozhodnost a velký úspěch. Jestliže někdo začíná skromně, s malými vědomostmi, ale používá všechno, co má, a přitom se dál pilně vzdělává, pozná, že mu Bůh nabízí nebeské poklady. Čím více se snaží šířit světlo pravdy, tím více světla sám přijímá. Čím více se snaží z lásky k lidem vysvětlovat Boží slovo, tím jasněji mu sám porozumí. Čím více používáme své vzdělání a schopnosti, tím více se rozvinou. {PM 180.2}

Každé úsilí, které vynaložíme pro Krista, přináší požehnání i nám. Použijeme-li své prostředky k oslavení Pána Ježíše, získáme jich ještě víc. Jestliže se snažíme přivádět další ke Kristu a modlíme se za ně, naše srdce zachvátí oživující vliv Boží milosti. Naše láska zvroucní, celý náš křesťanský život se bude vyznačovat větší opravdovostí, upřímností a modlitebním úsilím. {PM 180.3}

Pohledem na Pána Ježíše získáváme jasnější a zřetelnější představu o Bohu: Pohledem na Pána Ježíše se měníme. Součástí naší povahy se stane přívětivost a láska. Získáme povahu, která se bude podobat Božímu charakteru. Čím více se podobáme Kristu, tím více roste naše schopnost poznávat Boha. Čím více poznáváme Boží slovo, tím více jsme schopni přijímat bohatství poznání a věčné moudrosti. {PM 180.4}

Jedna hřivna

Muž, který dostal jednu hřivnu, „šel, vykopal jámu a ukryl peníze svého pána“ Matouš 25,18. Pán Ježíš zde hovoří o muži, který dostal nejmenší dar a nevyužil ho. Tento muž je varovným příkladem všem, kdo si myslí, že se nemusí účastnit Kristova díla, protože dostali málo darů. Kdyby mohli konat něco velkého, rádi by se zapojili. Když však mohou sloužit jen v malých věcech, myslí si, že nemusí dělat nic. V tom se však mýlí. Pán zkouší lidské povahy tím, jak rozděluje své dary. Muž, který nevyužil svěřenou hřivnu, se nakonec projevil jako nevěrný služebník. Kdyby dostal pět hřiven, zakopal by je do země právě tak, jako zakopal jednu. Nevyužil jednu hřivnu, a tím ukázal, že pohrdá nebeskými dary. {PM 180.5}

„Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké.“ Lukáš 16,10. Často podceňujeme maličkosti s odůvodněním, že jde o malé věci. Ale právě maličkosti přispívají značnou měrou ke skutečnému růstu. V životě křesťana vlastně nejsou nedůležité a bezvýznamné věci. Jestliže podceňujeme maličkosti při utváření své povahy, vystavujeme se velkému nebezpečí. {PM 181.1}

„Kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.“ Lukáš 16,10. Nevěrností v nejmenších povinnostech lidé olupují svého Stvořitele o službu, která mu náleží. Nevěrností škodíme sami sobě. Připravujeme se o milost, sílu, povahovou pevnost, kterou bychom mohli získat, kdybychom se bez výhrad odevzdali Bohu. Když žijeme bez spojení s Kristem, vystavujeme se satanovým pokušením a dopouštíme se chyb v práci pro Mistra. Jestliže se nenecháváme vést správnými zásadami i v maličkostech, neuposlechneme Boha ani ve velkých věcech, na kterých nám záleží. Chyby, kterých se dopouštíme v maličkostech každodenního života, přenášíme i do důležitějších věcí. Ve všem jednáme podle stejné zásady. Opakované činy vytvářejí zvyky, zvyky utvářejí naši povahu a povaha podmiňuje úspěšnost našeho života i vstup do Božího království. {PM 181.2}

Jen věrností v maličkostech se můžeme naučit věrnosti pro plnění odpovědnějších úkolů. Bůh přivedl Daniela a jeho druhy do styku s předními muži babylonské říše, aby se pohané mohli seznámit se zásadami pravého náboženství. Daniel měl představovat Boží povahu uprostřed pohanského národa. Co jej uschopnilo zastávat tak významné a čestné postavení? Věrnost v maličkostech, kterou se vyznačoval celý jeho život. Uctíval Boha i v nejmenších povinnostech, a Pán byl s ním. Bůh dal Danielovi a jeho druhům „vědění a zběhlost ve veškerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal nadto porozumět všem viděním a snům“ Daniel 1,17. {PM 181.3}

Tak jako Bůh povolal Daniela, aby o něm vydával svědectví v Babyloně, tak povolává i nás, abychom byli jeho svědky ve světě. Přeje si, abychom lidem ukazovali zásady jeho království v nejnepatrnějších i v největších věcech života. {PM 181.4}

Svým životem na zemi nás Pán Ježíš učí, abychom věnovali pozornou péči i maličkostem. Stále si uvědomoval odpovědnost za velké dílo vykoupení. Do učení a uzdravování vkládal všechny tělesné i duševní síly, a přesto jeho pozornosti neušly ani nejprostší věci života a přírody. Představil velkolepé pravdy Božího království na jednoduchých příkladech z přírody, a tím podal ta nejpůsobivější naučení. Nepřehlížel potřeby nikoho ze svých následovníků. Zaslechl každé volání o pomoc. Pocítil, když se ho v davu dotkla nemocná žena. Odpověděl i na nejslabší dotek víry. Když vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru, připomněl rodičům, že jí musí dát něco k jídlu. Když vstal z hrobu, nepokládal za zbytečné složit rubáš, ve kterém byl pochován, a pečlivě jej uložit na příslušné místo. {PM 181.5}

Kristus nás vybízí ke spolupráci v díle záchrany hynoucích lidí. Křtem jsme s Kristem uzavřeli smlouvu, a proto s ním máme spolupracovat. Nekonáme-li jeho dílo, nejsme mu věrní. Chceme-li splnit úkol, musíme se řídit jeho příkladem, jak svědomitě věnoval pozornost i maličkostem. V tom je tajemství křesťanského úspěchu a vlivu. {PM 182.1}

Pán si přeje, aby jeho následovníci dosáhli nejvyšší možné úrovně a oslavili ho schopnostmi, které ochotně udílí. Boží milost nám umožňuje, že jednáme podle lepších zásad, než podle jakých jedná svět. {PM 182.2}

Máme projevovat vyšší moudrost, větší chápání, obratnost a vědomosti, protože věříme v Boha a jeho moc, která působí na lidská srdce. {PM 182.3}

Lidé, kteří nedostali velké dary, nemusí malomyslnět. Mají využít ty, které vlastní, a v síle Boží milosti pečlivě sledovat a odstraňovat každou slabou stránku své povahy. Všechno v životě máme konat svědomitě a věrně, rozvíjet v sobě takové vlastnosti, které nám umožní splnit úkol našeho Pána. {PM 182.4}

Musíme rozhodně skoncovat se zlozvykem pracovat nedbale. Mnozí si myslí, že i nejhrubší chyby mohou omlouvat zapomnětlivostí. Nemají však i takoví lidé rozumové schopnosti? Měli by svou paměť cvičit, aby se posílila a spolehlivě plnila svou funkci. Nedbalost je hříchem. Jestliže si zvykneme na nedbalost, můžeme zanedbat vlastní spasení a přípravu pro Boží království. {PM 182.5}

Velké pravdy Božího slova musíme promítnout i do maličkostí. Praktické náboženství se má projevovat i v nejmenších povinnostech každodenního života. Bezvýhradná poslušnost Božího slova nás uschopňuje k lepší službě. {PM 182.6}

Mnozí lidé se domnívají, že jejich život je neužitečný, a nekonají nic pro rozvoj Kristova království, protože nepracují přímo v Božím díle. To je však omyl. Konají-li potřebnou a užitečnou práci, neměli by si vyčítat, že nejsou užiteční v díle Mistra. Nemůžeme přehlížet ani ty nejnepatrnější povinnosti. Každá poctivá práce je užitečná a věrnost, která se v ní projeví, dokazuje způsobilost pro větší odpovědnost. {PM 182.7}

Bůh vysoce oceňuje každou nesobecky vykonanou práci. Žádná oběť přinesená s upřímností a radostí není malá. {PM 182.8}

Kristus nás vyzývá, abychom všude plnili svěřené úkoly. Plň své povinnosti v rodině ochotně a usilovně se snaž z domova vytvořit příjemné prostředí. Jsi-li matkou, vychovávej své děti pro Krista. To je právě tak Boží dílo jako služba kazatele. Pracuješ-li v kuchyni, snaž se být dokonalou kuchařkou. Připravuj zdravá, výživná a chutná jídla. Zatímco zpracováváš kvalitní suroviny, nezapomínej, že i svou mysl máš naplnit hodnotnými myšlenkami. Ať jsi zemědělcem, prodavačem nebo něčím jiným, plň své povinnosti odpovědně. Když pracuješ, soustřeď se na svou práci. Ve všem, co konáš, máš představovat Krista. Konej svou práci tak, jak by ji dělal Kristus na tvém místě. {PM 182.9}

I když máš jen malé obdarování, Bůh je může použít. Jediná moudře využitá hřivna splní své poslání. Věrností v malých povinnostech bude naše hřivna růst a Bůh ji znásobí. I malé dary působí v Božím díle velmi dobrým vlivem. {PM 183.1}

Živá víra má prostupovat jako zlatá nit všechny povinnosti, i ty nejprostší. Pak nám i každodenní práce napomůže ke křesťanskému vzrůstu. Náš pohled se bude stále upírat na Pána Ježíše. Láska ke Kristu dodá životní sílu všemu, co konáme. Správným využíváním hřiven se můžeme těsně spojit s nebesy. To je pravé posvěcení. Pravé posvěcení totiž znamená ochotně vykonávat každodenní povinnosti v dokonalé poslušnosti Boží vůle. {PM 183.2}

Mnozí křesťané stále čekají na to, až budou mít možnost splnit nějaký velký úkol. Protože nemohou najít dostatečně vysoké postavení, které by uspokojilo jejich ctižádost, neplní věrně své každodenní povinnosti. Nepovažují je za zajímavé. Nevyužívají každodenní příležitosti, v nichž by mohli projevit svou věrnost Bohu. Zatímco čekají, až se pro ně naskytne nějaký velký úkol, život jim utíká bez smyslu a užitku. {PM 183.3}

Vrácení hřiven

„Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a začal účtovat.“ Matouš 25,19. Až bude Pán účtovat se svými služebníky, bude zkoumat, jak kdo pracoval se svěřenými hřivnami. Vykonaná práce odhalí povahu každého služebníka. {PM 183.4}

Lidé, kteří dostali pět nebo dvě hřivny, vrátí Pánu svěřené dary rozmnožené o zisky. Nebudou si připisovat žádné zásluhy. Svěřenými hřivnami získali další. Uvědomí si, že konali pouze svou povinnost. Hřivny patří Bohu, a to, co s jejich pomocí získali, patří také Pánu. Kdyby jim Kristus nevěnoval svou lásku a milost, nezískali by věčný život. {PM 183.5}

Když však Mistr přijme nazpět hřivny, pochválí své služebníky a odmění je, jako kdyby rozmnožení hřiven bylo jen jejich zásluhou. Bude mít radost a bude spokojen. Rád odmění

každou službu a oběť. Ne proto, že musí, ale proto, že jeho srdce oplývá láskou a dobrotou. {PM 183.6}

„Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ Matouš 25,23. {PM 183.7}

A tak Bůh ocení věrnost, oddanost a službu lásky. Andělé zaznamenávají do nebeských knih, jak Duch svatý vede lidi k dobru a k Bohu. Při druhém příchodu Ježíše Krista budou pochváleni všichni, kdo se nechali vést Duchem svatým. {PM 183.8}

Budou se radovat, když v Božím království uvidí jiné vykoupené, na jejichž záchraně se nějak podíleli. {PM 183.9}

I v nebi budou konat Boží dílo, protože se na to připravovali prací pro Pána již zde na zemi. I v nebi se projeví naše povaha a způsob služby. Kristus o sobě řekl: „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.“ Matouš 20,28. V díle, které Pán Ježíš začal na zemi, pokračuje i v nebi. Naší odměnou za spolupráci s Kristem na tomto světě bude ještě větší uschopnění ke spolupráci s ním na nové zemi. {PM 184.1}

Přistoupil i ten, který přijal jednu hřivnu, a řekl: „Pane, poznal jsem tě, že jsi tvrdý člověk, sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Bál jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi. Hle, zde máš, co ti patří.“ Matouš 25,24.25. {PM 184.2}

Tak se lidé vymlouvají, proč nevyužili svěřené hřivny. Domnívají se, že Bůh je přísný a krutý a čeká, až se lidé dopustí chyby, aby je za to pak odsoudil. Obviňují ho, že vyžaduje něco, co nedal, a sklízí, co nezasel. {PM 184.3}

Mnozí lidé v srdci obviňují Boha, že je krutý pán, protože vyžaduje jejich prostředky a službu. Nemůžeme však Bohu přinést nic, co by už nebylo jeho. Král David řekl: „Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou.“ 1. Paralipomenon 29,14. Všechno patří Bohu, protože je nejen Stvořitel, ale i Vykupitel. Všechna požehnání, která přijímáme pro tento i pro věčný život, nesou pečeť golgotského kříže. Proto je falešné obvinění, že Bůh jako krutý pán sklízí, kde nezasel. {PM 184.4}

Pán nevyvrací neopodstatněné obvinění zlého služebníka, ale ukazuje mu, že ničím nemůže omluvit své chování. Jedinou svěřenou hřivnu mohl mnoha způsoby rozmnožit k prospěchu majitele. Pán Ježíš mu řekl: „Měl jsi tedy dát mé peníze peněžníkům, abych přišel a to, co mi patří, si vybral s úrokem.“ Matouš 25,27. {PM 184.5}

Náš nebeský Otec nežádá od nás více, ale ani méně, než kolik jsme schopni vykonat. Neukládá svým služebníkům břemena, která by nemohli unést. „On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.“ Žalm 103,14. Všechno, co od nás požaduje, mu můžeme v síle jeho milosti dát. {PM 184.6}

„Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává.“ Lukáš 12,48. Každý z nás se bude osobně zodpovídat za to, že udělal třeba jen o málo méně, než k čemu měl schopnosti. Pán posuzuje každou možnost k službě, která se nám naskýtá. Poneseme odpovědnost za to, že jsme nechali své schopnosti nevyužity, stejně jako se nám budou počítat i ty schopnosti, které jsme zdokonalili. Pán nás bude posuzovat podle toho, co jsme měli vykonat a nevykonali, protože jsme nevyužili své síly a schopnosti k oslavě Boha. I když neztratíme věčný život, uvědomíme si v Božím království důsledky nevyužití svých hřiven. Pochopíme, jaká je to škoda, že jsme nezískali všechny vědomosti a schopnosti, které jsme mohli získat. {PM 184.7}

Jestliže se plně odevzdáme Bohu a budeme se při své práci řídit jeho pokyny, Pán převezme odpovědnost za výsledky. Bůh nechce, abychom pochybovali o úspěchu svého upřímného úsilí. Nesmíme připustit myšlenku, že bychom se mohli dočkat nezdaru. Smíme spolupracovat s Pánem, který nezná neúspěch. {PM 185.1}

Nemluvme o svých vlastních slabostech a neschopnostech, protože je to projev nedůvěry vůči Bohu a jeho slovu. Jestliže reptáme, že nám bylo uloženo těžké břemeno nebo se zdráháme nést odpovědnost, vlastně tím říkáme, že Bůh je tvrdý mistr, který od nás vyžaduje něco, k čemu nám nedal sílu. {PM 185.2}

Často máme sklon označovat lenost za pokoru. Skutečná pokora je však něco docela jiného. Být pokorným neznamená duševně zakrnět, ztratit odvahu, bát se odpovědnosti. Pravá pokora uskutečňuje Boží záměry a přitom se opírá o Boží sílu. {PM 185.3}

Bůh působí skrze toho, koho si vybere. Někdy volí nejskromnější nástroj k vykonání největšího díla, protože v lidské slabosti se projevuje Boží moc. Lidé mají svá měřítka, podle kterých označují jednu věc za velkou a druhou za malou. Bůh však věci neměří podle našich měřítek. Nesmíme si myslet, že to, co se nám zdá velké, musí být velké i pro Boha, nebo co se jeví nám malé, musí být malé i z Božího hlediska. Nemáme kritizovat svěřené hřivny nebo si vybírat práci. Máme se ujmout povinností, které nám Bůh ukládá, konat je pro něho a hledat u něj odpočinek. Nezáleží na tom, jakou práci děláme, Bůh je oslaven každou službou, kterou konáme celým srdcem. Těší ho, když se ujmeme svých povinností s vděčností a radostí, že nám dal možnost s ním spolupracovat. {PM 185.4}

Odnětí hřivny

Pán vynesl nad líným služebníkem rozsudek: „Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven!“ Matouš 25,28. V těchto slovech Pán Ježíš poukazuje nejen na konečnou odměnu jako v případě věrného služebníka, nýbrž naznačuje i pozvolný proces odplaty již zde na zemi. V přírodě stejně jako v duchovní oblasti každá nepoužívaná schopnost slábne a zaniká. Činnost je zákon života, v zahálce je smrt. „Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.“ 1. Korintským 12,7. Jestliže používáme hřivny k prospěchu druhých, rostou. Používáme-li je však jen pro sebe, slábnou, až nám budou nakonec odňaty.

Kdo se nechce rozdělit o to, co dostal, nakonec zjistí, že už nemá co rozdávat. Postupně své schopnosti zničí. {PM 185.5}

Ať si nikdo nemyslí, že může zde na zemi vést sobecký život, uspokojovat jen své zájmy a že nakonec vejde do nebeského království. Takoví lidé by se nemohli radovat z nesobecké lásky. Nehodí se do Božího království. Nedovedou ocenit čisté ovzduší lásky, která panuje v nebi. Neuspokojily by je zpěv a hudba andělů. Pro jejich rozum by věda o spasení zůstala záhadou. {PM 185.6}

Ty lidi, kteří nepracovali pro Krista, šli s proudem, necítili odpovědnost, mysleli jen na sebe a žili jen pro sebe, postaví Soudce celé země v den velkého soudu mezi ty, kdo páchali zlo. Budou také odsouzeni. {PM 186.1}

Mnozí vyznavači Ježíše Krista zanedbávají Boží požadavky, ale necítí, že se dopouštějí něčeho nesprávného. Uznávají, že rouhači, vrazi nebo cizoložníci si zaslouží trest. Oni však navštěvují pobožnosti, rádi naslouchají kázání, a proto se považují za křesťany. V životě se starají jen o sebe. Budou překvapeni právě tak jako nevěrný služebník v podobenství, až uslyší rozsudek: „Vezměte mu tu hřivnu!“ Chybují stejně jako kdysi Židé, protože Boží požehnání využívají sami pro sebe, místo aby je použili pro druhé. {PM 186.2}

Mnozí lidé se vyhýbají práci v díle pro Krista a jako omluvu uvádějí, že nejsou schopni konat takovou práci. Stvořil je však Bůh bez schopností? Určitě ne. Neschopnost si způsobili sami nečinností, utvrdili ji opakovaným rozhodnutím. Už nyní poznávají ve své povaze následky rozsudku: „Vezměte mu tu hřivnu!“ Soustavné zneužívání hřiven zarmucuje Ducha svatého. Rozsudkem: „Toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot“ Pán pouze potvrdil a zpečetil to, pro co se onen člověk sám rozhodl. {PM 186.3}

26. Kapitola – Podobenství o nepoctivém správci

(Lukáš 16,1-9)

Bůh si přeje, abychom dali přednost nebeským hodnotám před pozemskými. Dává nám možnost, abychom si „ukládali poklady v nebi“. Povzbuzuje nás, abychom usilovali o dosažení nejvznešenějších cílů, abychom si zajistili nejvyšší hodnoty. {PM 187.1}

Kristus přišel na tento svět v době, kdy převládalo světské smýšlení. Lidé nadřazovali časné věčnému a dávali přednost bezprostředním záležitostem před požadavky budoucnosti. Zaměňovali přeludy za skutečnost a skutečnost za přeludy. Nepochopili vírou neviditelný svět. Satan jim představoval záležitosti tohoto života jako nade vše přitažlivé a důležité a oni věnovali pozornost satanovu pokušení. {PM 187.2}

Kristus přišel, aby tento stav změnil. Snažil se zlomit moc, kterou je satan zlákal a omámil. Ve svém učení Pán Ježíš uváděl na správné místo požadavky nebe i požadavky země a obracel mysl lidí od přítomnosti k budoucnosti. Vyzýval je, aby přestali dychtit po věcech pomíjivých, a nabádal je, aby mysleli na budoucnost. {PM 187.3}

Pán Ježíš řekl: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že špatně hospodaří s jeho majetkem.“ Lukáš 16,1. Bohatý člověk svěřil všechen svůj majetek do rukou správce. Správce však byl nepoctivý a pán se přesvědčil, že ho soustavně okrádal. Rozhodl se, že správce už déle neponechá ve svých službách, a proto ho požádal, aby mu předložil účty. Řekl: „Čeho ses to dopustil? Slož účty ze svého správcovství, protože dále nemůžeš být správcem.“ Lukáš 16,2. {PM 187.4}

Když se správce dověděl, že bude propuštěn, měl na vybranou ze tří možností: bud‘ bude muset pracovat, nebo žebrat, nebo hladovět. Řekl si: „Co budu dělat, když mne můj pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, žebrat se stydím. Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správcovství! Zavolal si dlužníky svého pána jednoho po druhém a řekl prvnímu: ‚Kolik jsi dlužen mému pánovi?‘ On řekl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; rychle sedni a napiš nový na padesát.‘ Pak řekl druhému: {PM 187.5}

‚A kolik jsi dlužen ty?‘ Odpověděl: ‚Sto měr obilí.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; napiš osmdesát.‘“ Lukáš 16,3-7. {PM 188.1}

Nepoctivý správce zatáhl do své nepoctivosti další. Podvedl svého pána ve prospěch dlužníků. Když přijali tuto výhodu, zavázali se, že ho přijmou jako přítele pod svou střechu. {PM 188.2}

„Pán pochválil toho nepoctivého správce, že jednal prozíravě.“ Lukáš 16,8. Bohatý člověk ocenil prozíravost správce, který ho podvedl. To však neznamená, že by ho pochválil také Bůh. {PM 188.3}

Ani Kristus nepochválil nepoctivého správce. Použil však tuto všeobecně známou příhodu, aby vyjádřil poučení, které chtěl dát. Řekl: „I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků.“ Lukáš 16,9. {PM 188.4}

Farizeové kárali Spasitele za to, že se stýkal s publikány a hříšníky. Spasitel se však o ně nepřestal zajímat, ani se nevzdal úsilí je získat. Viděl, že jejich zaměstnání je přivádí do pokušení. Prostředí, ve kterém žili, je svádělo ke zlému. První chybný krok byl snadný a pak již následoval rychlý sestup po šikmé ploše k větší nepoctivosti a k větším nepravostem. Kristus se je snažil všemi způsoby získat pro vyšší cíle a ušlechtilejší zásady. Právě to měl na mysli, když vyprávěl podobenství o nepoctivém správci. Mezi publikány se vyskytl právě takový případ, jaký uvádí podobenství. V Kristově líčení publikáni poznali své vlastní jednání. Vyprávění upoutalo jejich pozornost a z popisu svého nepoctivého chování mnozí z nich pochopili duchovní naučení. {PM 188.5}

Pán Ježíš toto podobenství vyprávěl především svým učedníkům. Právě oni obdrželi jako první „kvas pravdy“ a měli jej předat dalším. Učedníci hned nechápali všechna Kristova naučení a často se zdálo, že na mnohá z nich zapomněli. Později Duch svatý tyto pravdy učedníkům objasnil a oni je živým způsobem předávali těm, kteří se jako nově obrácení připojovali k církvi. {PM 188.6}

Spasitel mluvil také k farizeům. Nevzdával se naděje, že i oni zakusí přesvědčující sílu jeho slova. Mnozí to již zakusili. Kdyby věnovali pozornost pravdě, kterou Kristus zvěstoval, uvěřili by mu. {PM 188.7}

Farizeové se pokoušeli Krista pomluvit. Obvinili ho, že se stýká s publikány a hříšníky. Pán Ježíš nyní obrátil výtku proti svým žalobcům. Vylíčil událost, která se odehrála mezi publikány, farizeům tak, aby jim přinesla poučení. Ukázal jim, jak jednají a jak jedině mohou své chyby napravit. {PM 188.8}

Nepoctivý správce měl svěřený majetek použít k dobročinným účelům. Hospodařil však ve svůj prospěch. Podobně se zachoval izraelský národ. Bůh vyvolil Abrahamovy potomky a svou mocí je vysvobodil z egyptského otroctví. Pak jim svěřil bohatství své pravdy, aby se stali požehnáním pro svět. Svěřil jim živé slovo, aby mohli druhým předávat pravdu. Boží správci však použili tyto dary, aby se sami obohatili a povýšili. {PM 188.9}

Farizeové, naplněni pocitem vlastní důležitosti a vlastní spravedlnosti, zneužívali svěřené dary, kterými měli oslavovat Boha. {PM 189.1}

Správce v podobenství původně nečinil žádná opatření pro budoucnost. Svěřený majetek, který měl použít pro dobro druhých, užíval pro sebe. Myslel jen na přítomnost. Když měl ztratit své postavení, zjistil, že mu vlastně nic nepatří. Stále ještě spravoval majetek svého pána, a proto se rozhodl, že ho použije, aby si zabezpečil budoucnost. Proto vytvořil nový plán. Nezačal shromažďovat pro sebe, ale začal rozdávat druhým. Jedině tak

mohl získat přátele, kteří ho přijmou, až bude propuštěn. V podobné situaci se nacházeli i farizeové. Brzy měli ztratit své postavení. Pán Ježíš je vybídl, aby se postarali o budoucnost. Kdyby se snažili prokazovat druhým dobro, získali by tím sami. Mohli se zajistit pro budoucnost jen tím, že by začali rozdávat Boží dary. {PM 189.2}

Když Kristus dovyprávěl podobenství, řekl: „Synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější než synové světla.“ Lukáš 16,8. To znamená, že prozíraví lidé tohoto světa projevují více moudrosti a horlivosti v práci pro sebe, než Boží děti ve službě, kterou konají pro Boha. Tak tomu bylo v době Ježíše Krista a tak je tomu i dnes. Všimněte si, jak žijí mnozí, kteří tvrdí, že jsou křesťané. Pán je obdařil schopnostmi, silou a vlivem. Svěřil jim prostředky, aby s ním mohli spolupracovat v díle záchrany člověka. Všechny Boží dary mají použít k prospěchu lidstva, k pomoci trpícím a potřebným. Všichni máme sytit hladové, oblékat nahé, pečovat o vdovy a sirotky, pomáhat lidem trpícím a utiskovaným. {PM 189.3}

Bůh si nikdy nepřál, aby na světě panovala bída. Nechtěl, aby jeden člověk měl nadbytek přepychových věcí, zatímco děti druhého žadoní o chléb. Lidé mají použít k prospěchu druhých všechny prostředky, které nutně nepotřebují k životu. Ježíš řekl: „Prodejte, co máte, a rozdejte to,“ (Lukáš 12,33) buďte „štědří, dobročinní“ 1. Timoteovi 6,18. „Ale dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé.“ Lukáš 14,13. „Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ Izajáš 58,6.7.10. „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ Marek 16,15. Tak znějí příkazy Pána Ježíše. Dělají to vyznavači křesťanství? {PM 189.4}

Kolik lidí využívá Boží dary jen pro sebe! Kolik lidí hromadí domy a pozemky! Kolik lidí vydává své prostředky za nevhodné zábavy, na uspokojování zvrácené chuti, na stavbu přepychových domů, na drahocenný nábytek a výstřední odívání. Své bližní ponechávají napospas bídě a hříchu, nemoci a smrti. Mnozí hynou, aniž je povzbudí jediný soucitný pohled, jediné slovo nebo laskavý čin. {PM 190.1}

Lidé olupují Boha. Vynakládají prostředky na sobecké účely, a tak olupují Pána o slávu, kterou by mu vzdali všichni, kteří by uvěřili a zakusili zmírnění svého utrpení. Lidé zpronevěřují prostředky, které jim Pán svěřil. {PM 190.2}

Pán nechal zapsat: „Předtím vás však přijdu soudit, rychle usvědčím… utiskovatele námezdníků, vdov a sirotků, ty, kdo odpírají právo bezdomovci a mě se nebojí, praví Hospodin zástupů. Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte. Ptáte se: ‚Jak tě okrádáme?‘ Na desátcích a na obětech pozdvihování. Jste stiženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten pronárod!“ Malachiáš 3,5.8.9. „A nyní, vy boháči… Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je

moly rozežráno, vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám… Žili jste rozmařile a hýřili jste na zemi, vykrmili jste se — pro den porážky! Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes, a křik ženců pronikl ke sluchu Hospodina zástupů.“ Jakubův 5,1-3.5.4. {PM 190.3}

Bůh bude od každého požadovat, aby svěřené dary zase vrátil. V den konečného soudu nebudou mít poklady, které člověk nashromáždil, žádnou cenu, nezůstane mu nic. {PM 190.4}

Lidé, kteří se v životě především snaží nashromáždit majetek, projevují méně moudrosti, méně důvtipu a méně zájmu o věčný život, než jaké projevoval nepoctivý správce o svou budoucnost. Děti tohoto světa jsou moudřejší než ti, kdo se pokládají za děti světla. V popisu dne Božího soudu o nich prorok řekl: {PM 190.5}

„V onen den člověk předhodí potkanům a netopýrům své bůžky stříbrné i bůžky zlaté, které mu vyrobili, aby se jim klaněl. Zaleze do skalních rozsedlin a do strží ve skaliskách ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, až povstane, aby nahnal zemi strach.“ Izajáš 2,20.21. {PM 190.6}

Kristus řekl: „I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků.“ Lukáš 16,9. Otec, Kristus i andělé slouží sužovaným, trpícím a hříšným. Odevzdejte se Bohu, abyste se zapojili do stejného díla. Užívejte Božích darů k tomuto účelu a stanete se spolupracovníky nebeských bytostí. Budete mít stejné pohnutky, vaše povaha se bude podobat jejich povaze. Obyvatelé „věčných příbytků“ nebudou už pro vás cizinci. Až zaniknou pozemské věci, uvítají vás strážci u nebeských bran. {PM 190.7}

Prostředky, které lidé použijí pro druhé, přinesou zisk. Správně použité bohatství může vykonat mnoho dobrého. Může sloužit k záchraně lidí pro Krista. Kdo se řídí Kristovou radou, setká se v nebesích se zachráněnými, pro které pracoval a obětoval se zde na zemi. Vykoupení budou s vděčností vzpomínat na ty, kdo byli nástrojem k jejich záchraně. Věrní pracovníci v díle záchrany jiných si budou nebe nejvíce vážit. {PM 190.8}

Poučení vložené do tohoto podobenství je určeno všem. Každý se bude zodpovídat, jak naložil s milostí, kterou mu Kristus dal. Život je příliš vznešený, než abychom ho prožili jen ve starostech o časné a pozemské věci. Pán si přeje, abychom sdělovali druhým, co jsme sami přijali od věčného a neviditelného Boha. {PM 191.1}

Rok co rok umírají miliony lidí, aniž zaslechli varování a přijali zvěst o spasení. Vždy a všude se nám nabízejí příležitosti k záchraně hynoucích. Takové příležitosti se objevují a zase mizí. Bůh si přeje, abychom je využívali co nejvíce. Plynou dny, týdny a měsíce a nám se zkracuje doba, v níž máme vykonat svěřené dílo. Ještě několik let a uslyšíme hlas: „Slož účet ze svého správcovství.“ Budeme muset na něj odpovědět. {PM 191.2}

Kristus každého vyzývá, aby zvážil vlastní situaci. Uvaž všechno pečlivě a poctivě. Na jednu misku vah polož Pána Ježíše. Ten představuje věčný poklad, život, pravdu, nebe a radost ze spasení. Na druhou misku vlož všechno vábivé, co může nabídnout svět. Na jednu misku vlož dar věčného života od Pána, na druhou ztrátu vlastního života a života těch, které jsi mohl přivést ke spasení. Zvaž věčnost i časnost. Přitom nezapomeň na Kristova slova: „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí život?“ Marek 8,36. {PM 191.3}

Bůh si přeje, abychom dali přednost nebeským hodnotám před pozemskými. Dává nám možnost, abychom si „ukládali poklady v nebi“. Povzbuzuje nás, abychom usilovali o dosažení nejvznešenějších cílů, abychom si zajistili nejvyšší hodnoty. Bůh řekl: „Způsobím, že člověk bude vzácnější než ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofíru.“ Izajáš 13,12. Až bohatství, které prožerou moli a znehodnotí rez, zajde, budou mít Kristovi následovníci možnost radovat se ze svého nebeského pokladu, nepomíjivého bohatství. Lepší než všechna přízeň světa je přátelské společenství vykoupených v Božím království. Lepší než nejkrásnější paláce na zemi jsou příbytky, které pro nás šel připravit Pán Ježíš. Větší cenu než všechna uznání světa budou mít slova Spasitele určená poctivým služebníkům: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“ Matouš 25,34. {PM 191.4}

Dnes Kristus ještě dává příležitost těm, kteří mrhají Božími dary. Dává jim možnost, aby si zajistili věčné a nepomíjivé bohatství. Vybízí: „Dávejte, a bude vám dáno. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol neničí.“ Lukáš 6,38; 12,33. „Těm, kteří jsou bohatí v tomto věku, přikazuj, …ať konají dobro a jsou bohatí v dobrých skutcích, štědří, dobročinní, a tak ať si střádají dobrý základ pro budoucnost, aby obdrželi pravý život.“ 1. Timoteovi 6,17-19. {PM 191.5}

Ukládejte si poklady v nebi. Buďte prozíraví a usilujte o přístup k nezměrnému bohatství Ježíše Krista. „I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků.“ Lukáš 16,9. {PM 192.1}

27. Kapitola – Kdo je můj bližní

(Lukáš 10,25-37)

Až zatoužíme nezištně pomáhat druhým a být jim požehnáním, až nebeská atmosféra naplní naše nitro i srdce a projeví se v naší tváři, dosáhneme plnosti křesťanské povahy. {PM 193.1}

Otázka „Kdo je můj bližní?“ vyvolávala mezi Židy nekonečné spory. Pokud šlo o pohany a Samařany, měli Židé problém vyřešený. To byli cizinci a nepřátelé. Kde však měla být dělicí čára mezi jednotlivými příslušníky vlastního národa a mezi různými vrstvami společnosti? Koho měl kněz, rabín nebo jiný představitel židovské společnosti pokládat za bližního? Neustále konali očišťující obřady. Tvrdili, že styk s nevědomým a lhostejným davem by je poskvrnil a očištění by si pak vyžádalo velkou námahu. Měli by tedy pokládat „nečisté“ spoluobčany za své bližní? Na tuto otázku odpověděl Kristus v podobenství o milosrdném Samařanu. Ukázal v něm, že naším bližním není míněn jen příslušník stejné církve, stejného sociálního postavení, stejné národnosti nebo rasy. Naším bližním je každý, kdo potřebuje pomoc. Naším bližním je každý zraněný nebo ztýraný člověk. Naším bližním je každý, kdo je Božím vlastnictvím. {PM 193.2}

Podnět k podobenství o milosrdném Samařanu dala otázka, kterou Kristu položil znalec zákona. Když Spasitel učil, „tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: ‚Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?‘“ Znalce zákona podnítili farizeové, aby položil tuto otázku. Doufali, že se jim podaří chytit Krista za slovo, proto dychtivě čekali na odpověď. Spasitel se však vyhnul sporu. Odpověděl znalci zákona otázkou: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ Lukáš 10,26. Židé stále obviňovali Pána Ježíše, že znevažuje zákon daný na Sínaji. Proto Ježíš Kristus přenesl otázku spasení do oblasti zachovávání Božích přikázání. {PM 193.3}

Znalec zákona odpověděl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu na to řekl: „Správně jsi odpověděl. To čiň, a budeš živ.“ Lukáš 10,27.28. {PM 193.4}

Znalec zákona nebyl spokojen s postojem farizeů ani s jejich skutky. Studoval Boží slovo, aby poznal jeho hluboké pravdy. Živě se zajímal o otázku spasení, a proto se zeptal zcela upřímně: „Co mám dělat?“ Ve své odpovědi se vůbec nezmínil o obřadních a rituálních předpisech. Nepřikládal jim totiž žádnou cenu. Místo toho uvedl dvě velké zásady, které shrnují celý zákon a proroky. Rabíni nemohli odpovědi Spasitele nic vytknout. Nemohli ho odsoudit, protože souhlasil s tím, co řekl sám znalec a vykladač zákona. {PM 194.1}

„To čiň, a budeš živ,“ prohlásil Kristus. Spasitel vždy učil, že zákon prostupuje vyšší jednota. Ukazoval, že není možné zachovávat jedno přikázání a současně přestupovat jiné.

Všechna přikázání totiž vycházejí ze stejné zásady. Náš postoj k celému zákonu bude brát Pán Bůh v úvahu při rozhodování o našem věčném životě. {PM 194.2}

Kristus věděl, že nikdo v sobě nemá tolik síly, aby mohl zachovávat Boží zákon. Chtěl proto přivést znalce zákona k důkladnějšímu a usilovnějšímu hledání pravdy. Zákon dokážeme zachovávat, jen když přijmeme Kristovu milost a sílu. Víra ve smiřující oběť za hřích uschopňuje hříšného člověka, aby miloval Boha z celého srdce a svého bližního jako sebe samého. {PM 194.3}

Znalec zákona věděl, že nezachovává ani první čtyři přikázání, ani dalších šest. Kristova slova ho přesvědčila. Místo, aby vyznal svůj hřích, pokusil se o výmluvu. Neuznal pravdu, ale snažil se ukázat, jak těžké je zachovávat zákon. Doufal, že se ospravedlní před Kristem i před lidmi. Spasitelova slova ukázala, že jeho otázka byla zbytečná. Uměl na ni odpovědět sám. Přesto se zeptal ještě jednou otázkou: „A kdo je můj bližní?“ {PM 194.4}

Kristus se ani tentokrát nenechal zatáhnout do sporu. Odpověděl na otázku příběhem, na který si posluchači živě pamatovali. „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého.“ Lukáš 10,30. {PM 194.5}

Cestou z Jeruzaléma do Jericha musel poutník projít částí judské pouště. Cesta vedla divokou horskou roklí, kde sídlili lupiči a kde často docházelo k násilnostem. Právě tam byl poutník napaden, okraden o vše, co mělo nějakou cenu, a ponechán polomrtvý na cestě. Kolem něj procházel kněz. Viděl zraněného a ztýraného člověka v tratolišti krve. Nechal ho však ležet, aniž mu poskytl sebemenší pomoc. Vyhnul se mu. Pak šel kolem levita. Byl zvědavý, co se stalo, také viděl zraněného. Dobře věděl, co by měl udělat, ale nebyla to pro něho příjemná povinnost. Litoval, že touto cestou vůbec šel, a že zraněného viděl. Namlouval si, že se ho případ netýká, a také se mu vyhnul. {PM 194.6}

Samařan, který putoval stejnou cestou, uviděl zraněného také. Vykonal však to, co druzí odmítli učinit. Ochotně a s láskou mu posloužil. „Přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: ‚Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.‘“ Lukáš 10,34.35. Kněz a levita se vydávali za zbožné, ale Samařan ukázal, kdo je opravdu obrácený. Nebylo pro něho o nic příjemnější než pro kněze nebo levitu vykonat službu, kterou poskytl zraněnému. Pohnutkami i činy prokázal, že žije podle Boží vůle. {PM 194.7}

V tomto podobenství předložil Kristus jasným a přesvědčivým způsobem zásady zákona a ukázal svým posluchačům, že je zanedbávají. Jeho slova byla tak přesná a určitá, že proti nim posluchači nemohli nic namítnout. Ani znalec zákona nenašel v Kristových slovech záminku ke kritice. Jeho předsudky vůči Kristu se rozptýlily. Nepřekonal však svou národní nevraživost, když měl jmenovitě označit Samařana, že jednal nejušlechtileji ze všech. Když

se Kristus zeptal: „Který z těchto tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ {PM 195.1}

Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“ Prokaž těm, kteří potřebují pomoc, stejnou lásku a stejnou ochotu k službě! Tím podáš důkaz, že zachováváš celý zákon. {PM 195.2}

Židé se lišili od Samařanů v oblasti náboženství, v názoru, co tvoří pravou bohoslužbu. Farizeové nikdy neřekli nic dobrého o Samařanech, spíše je proklínali. Vzájemný odpor mezi Židy a Samařany byl tak silný, že samařské ženě se zdálo zvláštní, když ji Kristus požádal o doušek vody. „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít? Židé se totiž se Samařany nestýkají.“ Jan 4,9. Když Židé v chrámě chtěli ve vražedné nenávisti Krista ukamenovat, nemohli vhodnějšími slovy vyjádřit svou zášť: „Neřekli jsme správně, že jsi Samařan a jsi posedlý zlým duchem?“ Jan 8,48. Přitom kněz a levita zanedbali dílo, které jim Bůh svěřil. Tím dali nechtě příležitost nenáviděnému a opovrhovanému Samařanu, aby posloužil jednomu z jejich spoluobčanů. {PM 195.3}

Samařan naplnil přikázání: „Milovat budeš svého bližního jako sebe samého.“ Ukázal, že je lepší než ti, kteří jej zatracovali. Dával v sázku svůj vlastní život, když ošetřil raněného muže. Choval se k němu jako k vlastnímu bratrovi. Milosrdný Samařan představuje Krista. Náš Spasitel projevil k nám takovou lásku, které se lidská láska nikdy nevyrovná. Když jsme byli zraněni a když jsme zmírali, měl s námi soucit. Nepřešel kolem nás bez povšimnutí a nenechal nás bez pomoci a bez naděje, abychom zahynuli. Nezůstal ve svatém, šťastném domově, kde jej milovali všichni nebešťané. Viděl naši velkou bídu, ujal se nás a ztotožnil se s našimi zájmy. Zemřel, aby spasil své nepřátele. Modlil se za své vrahy. Kristus dává sebe za příklad svým následovníkům: „To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali. Jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“ Jan 15,17; 13,34. {PM 195.4}

Kněz a levita chodili podle Božího nařízení do chrámu, aby tam uctívali Boha. Účast na bohoslužbě považovali za velkou a vznešenou výsadu. Kněz i levita si mysleli, že by bylo pod jejich důstojnost, aby posloužili raněnému u cesty, když jim Bůh dal tak mimořádnou přednost. Nevyužili zvláštní příležitost ke službě, kterou jim Bůh poskytl. Nestali se požehnáním pro svého bližního. {PM 196.1}

Mnozí lidé se i dnes dopouštějí podobné chyby. Rozdělují své povinnosti do dvou různých skupin. Do prvé skupiny zařazují velké povinnosti, které mají plnit na základě Božího zákona. Druhá skupina zahrnuje takzvané maličkosti, při kterých však zcela opomíjejí přikázání: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Plnění těchto povinností závisí na náladě, která se řídí chvilkovými sklony nebo pohnutkami. To kazí povahu a zkresluje Kristovo náboženství. {PM 196.2}

Celá řada lidí si myslí, že by utrpěla jejich důstojnost, kdyby sloužili strádajícím. Jiní zase lhostejně přehlížejí ty, kteří si svévolně ničí zdraví. Někteří zase nechávají ubohé bez povšimnutí z jiných důvodů. Myslí si, že pracují v Kristově díle a budují něco mimořádně

důležitého. Mají pocit, že konají velké dílo a že se nemohou zdržovat a všímat si potřeb ubohých a sužovaných. Může se dokonce stát, že při konání díla, které považují za velké, sami druhé utlačují. Přivádějí je do svízelných situací, zbavují je práv, nedbají na jejich potřeby. Přitom si myslí, že je to všechno omluvitelné, protože — jak soudí — podporují Kristovu věc. {PM 196.3}

Někteří takzvaní křesťané nechávají svého bratra nebo bližního bojovat s nepříznivými okolnostmi, aniž mu poskytnou pomoc. Trpící si mohou myslet, že takový sobecký nezájem patří ke křesťanství. Domnělí Boží služebníci nespolupracují s Pánem. Připravují bližní o lásku, kterou by jim měli prokazovat, a Boha o vděčné projevy chvály. Olupují Boha o slávu, která mu patří. Odvádějí od Pána Ježíše lidi, za které zemřel a které chtěl přivést do svého věčného království, do své přítomnosti. {PM 196.4}

Boží pravda má na svět jen malý vliv, i když by prostřednictvím našeho života mohla působit daleko účinněji. O náboženství se příliš mnoho mluví, ale nepřináší to valný užitek. Můžeme tvrdit, že jsme Kristovými následovníky, můžeme prohlašovat, že věříme každé pravdě obsažené v Božím slově. Našemu bližnímu to vůbec neprospěje, dokud svou víru neuplatníme v každodenním životě. Ani nejdokonalejší vyznání víry nezachrání nás ani naše bližní, nejsme-li přitom praktickými křesťany. Správný příklad prospěje světu více než všechna vyznání. {PM 196.5}

Sobecké jednání nemůže nikdy posloužit věci Ježíše Krista. {PM 196.6}

Problémy utlačovaných a chudých jsou také problémy Kristovými. V srdcích jeho následovníků musí být více vřelého soucitu, více hlubší lásky k těm, které Bůh tak miloval, že „dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16. Bůh si těchto lidí váží mnohem více než jakýchkoli jiných obětí. Jestliže všechny síly věnujeme zdánlivě velkému dílu, a přitom si nevšímáme potřebných a upíráme utištěným jejich práva, Bůh naši službu nepřijme. {PM 197.1}

Duch Boží posvěcuje náš charakter, vštěpuje nám Kristovu povahu. Náboženství podle evangelia znamená Kristus v životě, Kristus jako proměňující princip, jeho milost projevená v povaze a v dobrých skutcích. Zásady evangelia nemůžeme oddělovat od žádné oblasti praktického života. Každá jednotlivost křesťanova života má představovat život Pána Ježíše. {PM 197.2}

Základem zbožnosti je láska. Nikdo nemá čistou lásku k Bohu, i když ji vyznává sebevřeleji, nemá-li nesobeckou lásku ke svému bližnímu. Tuto lásku nezískáme tím, že se pokusíme milovat druhé. Potřebujeme mít Kristovu lásku v srdci. Rozplyne—li se sobectví v Kristu, vytryskne láska samovolně. Až zatoužíme nezištně pomáhat druhým a být jim požehnáním, až nebeská atmosféra naplní naše nitro i srdce a projeví se v naší tváři, dosáhneme plnosti křesťanské povahy. {PM 197.3}

Srdce, ve kterém přebývá Kristus, nemůže zůstat bez lásky. Jestliže opětujeme Boží lásku, milujeme také všechny lidi. Nemůžeme mít společenství s Bohem, aniž bychom ho měli současně s lidmi. V Ježíši Kristu, kterého uctíváme, se pojí božství s lidstvím. Jsme-li spojeni s Kristem, jsme spojeni také s bližními poutem nesobecké lásky. V našem životě se pak projeví Kristovo milosrdenství a soucit. Nebudeme čekat, až za námi někdo přivede potřebné a nešťastné. Nikdo nás nebude muset obměkčovat, abychom cítili utrpení druhých. Budeme sloužit potřebným a trpícím právě tak samozřejmě a ze srdce, jako sloužil Kristus. {PM 197.4}

Každý projev lásky a soucitu, každá snaha lidského srdce oblažit a povznést jiné prozrazuje působení Ducha svatého. I lidé z pohanského prostředí, kteří nevěděli nic o psaném Božím zákonu a nikdy neslyšeli jméno Ježíše Krista, se chovali laskavě k učedníkům Pána Ježíše a chránili je s nasazením vlastního života. Jejich činy svědčí o působení Boží moci. Duch svatý vštípil milost Spasitele do srdcí pohanů a vzbudil v nich soucit, ač to neodpovídalo jejich přirozeným sklonům ani výchově. „Pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa“ (Jan 1,9) a osvítilo je. Jestliže za ním šli, vedlo jejich kroky do Božího království. {PM 197.5}

Boží velikost a sláva se projevuje v tom, že pomáhá lidem, kteří klesli do hříchu, a těší zarmoucené. Jestliže Spasitel přebývá v lidských srdcích, projevuje se stejným způsobem. Náboženství Ježíše Krista přináší požehnání všude, kde působí. Všude, kde se šíří jeho vliv, se šíří také Boží světlo. {PM 197.6}

Bůh neuznává dělení lidí podle národností, ras nebo společenských vrstev. Je Stvořitelem celého lidstva. Všichni lidé tvoří jednu rodinu na základě stvoření i vykoupení. Kristus přišel strhnout přehrady mezi lidmi, otevřít každé oddělení svatyně, aby všichni lidé měli volný přístup k Bohu. Jeho láska je tak veliká, tak hluboká, tak silná, že proniká všude. Vysvobozuje ze satanova zajetí ubohé lidi, které nepřítel spasení podvedl, a přivádí je k Božímu trůnu, kolem něhož září duha zaslíbení. {PM 198.1}

V Kristu není rozdíl mezi Židem a pohanem, otrokem a svobodným. Všichni se stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. Galatským 3,28; Efezským 2,13. {PM 198.2}

Musíme slyšet a odpovídat na volání trpícího lidstva bez ohledu na náboženské rozdíly. I tam, kde na základě náboženských rozdílů vznikly pocity hořkosti, může osobní služba vykonat mnoho dobrého. Služba lásky odstraňuje předsudky a získává lidi pro Krista. {PM 198.3}

Měli bychom předvídat starosti, těžkosti a nesnáze druhých. Měli bychom cítit radosti i starosti bohatých i chudých, vysoce postavených i prostých. Pán Ježíš přikázal: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ Matouš 10,8. Všude kolem nás žijí lidé, kteří potřebují projevy soucitu a konkrétní pomoc. Vdovy potřebují soucit a pomoc. Kristus pověřil své následovníky, aby pečovali o sirotky. V mnoha zemích jsou sirotci zanedbáváni. Možná, že

vypadají drsně, zanedbaně a na první pohled zcela odpudivě, přesto však patří Bohu. Pán je vykoupil za velikou cenu a v jeho očích jsou právě tak drahocenní jako my. Patří do velké Boží rodiny a křesťané jsou za ně zodpovědní jako Boží správcové. „Za jejich krev budu volat k zodpovědnosti tebe.“ Ezechiel 3,18. {PM 198.4}

Největším zlem je hřích, a od nás se očekává, že s hříšníky budeme mít soucit a že jim pomůžeme. Ke každému však nemůžeme přistupovat stejným způsobem. Mnozí zastírají hlad svého nitra. Takovým lidem velmi pomůže milé slovo nebo laskavá pozornost. Jiní ovšem vůbec nevědí, že něco potřebují. Neuvědomují si strašnou vlastní ubohost. Mnozí lidé propadli hříchu natolik, že vůbec nechápou Boží pravdy, nepodobají se Bohu a nevědí, že by mohli být spaseni. Nevěří Bohu a nedůvěřují lidem. Mnohé z nich můžeme ovlivnit jen nesobeckým a laskavým jednáním. Nejdříve se musíme postarat o jejich tělesné potřeby, nasytit je, slušně obléknout a dát je do pořádku. Když uvidí projevy naší nesobecké lásky, snáze uvěří lásce Pána Ježíše. {PM 198.5}

Mnozí lidé chybují a stydí se za svou nerozvážnost. Stále přemýšlejí o svých chybách a omylech, dostávají se až na pokraj zoufalství. Ani takové lidi nesmíme přehlížet. Musí—li někdo plavat proti proudu, sráží ho proud celou svou silou zpět. Podejte takovému člověku pomocnou ruku, podobně jako Pán Ježíš podal ruku tonoucímu Petrovi. Mluvte s ním povzbudivě. Dodejte mu důvěry a vzbuzujte v něm lásku. {PM 198.6}

Tvůj duchovně trpící bratr tě potřebuje, jako jsi ty potřeboval lásku bratra. Potřebuje znát zkušenosti někoho, kdo byl slabý, jako je nyní on. Potřebuje někoho, kdo s ním cítí a kdo mu může pomoci. Poznání vlastní slabosti nás uschopní, abychom mohli poskytnout pomoc jiným lidem v jejich bídě. Nesmíme nikdy přejít bez povšimnutí kolem trpícího člověka, aniž bychom se pokusili předat mu útěchu, kterou sami dostáváme od Boha. {PM 199.1}

Společenství s Kristem, osobní setkávání s živým Spasitelem, umožňuje mysli i srdci zvítězit nad přirozenými sklony ke zlému. Vyprávějte bloudícím o všemohoucí ruce, která je pozvedne. Vyprávějte jim o nekonečné lásce Ježíše Krista k člověku, která cítí také s nimi. Nestačí, když uvěří jen v Boží zákon a moc, tedy v něco, co s nimi nemá soucit a nemůže slyšet volání o pomoc. Potřebují se chopit pomocné ruky a uvěřit srdci plnému lásky. Pomozte jim, aby si zvykli na vědomí, že Bůh je jim stále po boku a sleduje je s láskou. Veďte je, aby mysleli na to, že srdce Otce se stále rmoutí nad hříchem, že jeho náruč je stále otevřená a jeho hlas stále zve: „Ať se chopí mé záštity a uzavře se mnou pokoj, ať se mnou uzavře pokoj.“ Izajáš 27,5. {PM 199.2}

Konáte-li takové dílo, provázejí vás lidským očím neviditelní společníci. Andělé stáli po boku Samařana, který se postaral o zraněného cizince. Andělé stojí po boku všech, kdo konají Boží dílo tím, že slouží svým bližním. Smíte spolupracovat s Kristem. Kristus je lékař a pracujete-li pod jeho dohledem, dosáhnete velkých výsledků. {PM 199.3}

Na věrnosti v tomto díle závisí nejen blaho druhých, ale i váš věčný úděl. Kristus chce povznést všechny, kdo se chtějí nechat povznést ke společenství s ním, aby byli jedno s ním, jako je on jedno s Otcem. Kristus dopouští, abychom se setkávali s lidským utrpením a neštěstím, aby nás tím vyburcoval ze sobectví. Chce, aby se v nás rozvinuly jeho povahové vlastnosti — soucit, milosrdenství a láska. Ujmeme-li se tohoto díla služby, vstupujeme do jeho školy, kde získáme potřebné vlastnosti pro nebeské království. Nekonáme-li toto dílo, zavrhujeme Kristovo učení a rozhodujeme se pro věčnou záhubu. {PM 199.4}

Pán ústy proroka prohlašuje: „Budeš-li střežit, co jsem ti svěřil,… dám ti právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí“ (Zacharjáš 3,7) — mezi anděly, kteří obklopují Boží trůn. Spolupracujeme-li s nebeskými bytostmi v jejich práci na zemi, připravujeme se pro jejich společnost v nebi. „Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?“ Židům 1,14. Andělé uvítají v nebi ty, kteří na zemi nežili proto, „aby si dali sloužit, ale aby sloužili“ Matouš 20,28. V jejich společnosti k naší věčné radosti poznáme, co všechno je zahrnuto v otázce: „Kdo je můj bližní?“ {PM 199.5}

28. Kapitola – Odměna milosti

(Matouš 19,16-30; 20,1-16; Marek 10,17-3l; Lukáš 18,18-30)

Pán nás neodmění za naše skutky, aby se někdo nechlubil. Odměnu dostaneme jen z milosti. Nikdo proto nemá důvod vyvyšovat se nad druhé nebo někomu závidět. {PM 200.1}

Židé takřka zapomněli na Boží milost. Rabíni učili, že Boží přízeň si člověk musí zasloužit. Doufali, že odměnu spravedlivých získají vlastními skutky. Celé jejich náboženství bylo prodchnuto zištností. Podobné názory částečně zastávali i učedníci Pána Ježíše. Spasitel využíval každou příležitost, aby jim ukázal jejich omyl. Těsně před tím, než vyprávěl podobenství o dělnících na vinici, došlo k události, která mu poskytla příležitost objasnit správný přístup k věci. {PM 200.2}

Cestou k němu přistoupil mladý boháč, poklekl před ním, uctivě ho pozdravil a otázal se: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Marek 10,17; Matouš 19,16. {PM 200.3}

Bohatý mladík oslovil Krista jako ctěného rabína, nepoznal v něm však Božího Syna. Spasitel mu odpověděl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“ Marek 10,18. Proč nazýváš dobrým mne? Jedině Bůh je dobrý. Jestliže uznáváš, že jsem dobrý, musíš mne přijmout také jako Božího Syna. {PM 200.4}

Kristus pokračoval: „Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání.“ Matouš 19,17. Boží zákon vyjadřuje Boží charakter. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musí se zásady jeho zákona projevovat ve všech tvých činech. {PM 200.5}

Kristus nesnížil požadavek zákona. Jednoznačně prohlásil, že podmínkou věčného života je poslušnost zákona. Táž podmínka platila pro Adama před pádem do hříchu. Pán dnes neočekává od člověka méně, než kolik očekával od člověka v ráji. Očekává dokonalou poslušnost a naprostou spravedlnost. Požadavek smlouvy milosti je právě tak velký jako požadavek představený v ráji — respektovat svatý, spravedlivý a dobrý Boží zákon. {PM 200.6}

Na slova „zachovávej přikázání“ mladý muž odpověděl: „Která?“ Domníval se, že Kristus myslí na nějaký obřadní předpis. Kristus však hovořil o zákoně vydaném na Sínaji. {PM 200.7}

Uvedl několik přikázání z druhé desky desatera, a pak je shrnul v jedinou zásadu: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Matouš 19,19. {PM 201.1}

Mladý muž bez váhání odpověděl: „To jsem všechno dodržoval! Co mi ještě schází?“ Chápal zákon povrchně a formálně. Podle lidských měřítek si zachoval bezúhonnost.

Navenek se nedopustil ničeho zlého. Domníval se, že jeho poslušnost nemá nedostatky. Přesto se v skrytu obával, že mezi ním a Bohem není všechno v pořádku. To ho přivedlo k otázce: „Co mi ještě schází?“ {PM 201.2}

Pán Ježíš mu odpověděl: „Chceš—li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne. Když mladík uslyšel to slovo, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.“ Matouš 19,21.22. {PM 201.3}

Člověk, který má rád jen sebe, přestupuje zákon. Právě to chtěl Pán Ježíš mladému muži ukázat. Postavil ho před zkoušku, která odhalila jeho sobectví. Upozornil ho na slabé místo v jeho povaze. Mladý boháč netoužil po dalším poznání. Choval v srdci modlu, jeho bohem byl tento svět. Tvrdil, že zachovává přikázání, neznal však zásadu, která tvoří ducha a život celého desatera. Neměl pravou lásku k Bohu ani k člověku. Scházelo mu to nejdůležitější, co by mu umožnilo vstoupit do nebeského království. Miloval sebe a časný zisk, proto nežil podle zásad nebes. {PM 201.4}

Když mladý bohatý muž přišel k Pánu Ježíši, získal svou upřímností a opravdovostí Spasitelovo srdce. Kristus na něj pohleděl s láskou. Viděl v něm člověka, který by mohl sloužit jako kazatel evangelia. Přijal by tohoto nadaného a ušlechtilého muže tak ochotně, jako přijal chudé rybáře, kteří ho následovali. Kdyby bohatý mladík věnoval své schopnosti dílu záchrany lidí, mohl se stát pilným a úspěšným pracovníkem pro Krista. {PM 201.5}

Nejdříve by však musel přijmout podmínky učednictví. Musel by se bez výhrad odevzdat Bohu. Jan, Petr, Matouš a ostatní učedníci na Spasitelovu výzvu nechali všeho, vstali a šli za ním. (Lukáš 5,28) Totéž odevzdání Pán požadoval od mladého bohatého muže. Nežádal od něj větší oběť, než jakou přinesl sám. „Byl bohatý, pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ 2. Korintským 8,9. Mladík měl pouze následovat příklad Ježíše Krista. {PM 201.6}

Pán Ježíš chtěl bohatého mládence získat, chtěl jej vyslat jako svého posla, který by přinášel lidem požehnání. Za to, čeho se měl pro něj vzdát, mu Kristus nabídl výsadu spojit se s ním. Vybídl ho: „Následuj mne.“ Petr, Jakub a Jan tuto výsadu přijali s radostí. Mladík Pána Ježíše obdivoval, táhlo ho to ke Spasiteli, nebyl však ochoten přijmout Spasitelovu zásadu sebeobětování. Dal přednost svému bohatství před Pánem Ježíšem. Chtěl získat věčný život, nechtěl však přijmout nesobeckou lásku, která je životem. Odešel od Krista se smutkem v srdci. {PM 201.7}

Když mladý muž odešel, Pán Ježíš se obrátil k učedníkům se slovy: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství.“ Marek 10,23. Tato slova učedníky překvapila. Byli vychováváni, aby se na bohaté dívali jako na lidi obdařené přízní nebes. Doufali, že v království Mesiáše dostanou moc a bohatství. Jestliže tedy bohatí nemohou vejít do Božího království, jakou naději mají ostatní lidé? {PM 202.1}

Pán Ježíš jim odpověděl: „‚Dítky, jak těžké je vejít do království Božího! Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.‘ Ještě více se zhrozili a říkali si: ‚Kdo tedy může být spasen?‘“ Marek 10,24-26. {PM 202.2}

Nyní si uvědomili, že vážné varování platí i pro ně. Spasitelova slova odhalila jejich skrytou touhu po moci a bohatství. Začali se o sebe bát, a proto zvolali: „Kdo potom může být spasen?“ Matouš 19,25. {PM 202.3}

Pán Ježíš se na ně zahleděl a odpověděl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všecko.“ Matouš 19,26. {PM 202.4}

Bohatý člověk jako takový nemá vstupenku do nebe. Bohatství mu neposkytuje právo na dědický podíl mezi vykoupenými. Do Božího města smí člověk vstoupit jedině díky nezasloužené milosti Ježíše Krista. {PM 202.5}

Bohatým, stejně jako chudým, platí inspirovaný výrok: „Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zaplaceno výkupné.“ 1. Korintským 6,19.20. Uvěří-li lidé těmto slovům, pochopí, že jejich majetek jim svěřil Bůh, aby jej používali podle Božích pokynů k záchraně ztracených a k pomoci chudým a trpícím. U lidí je to nemožné, protože lidské srdce lpí na pozemském majetku. Člověk zotročený ve službě mamonu je hluchý k volání lidské bídy. U Boha je však možné všecko. Poznání nesrovnatelné lásky Ježíše Krista obměkčí a překoná i sobecké srdce. Bohatí nakonec řeknou jako dřívější farizeus Saul: „Ale cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista.“ Filipským 3,7.8. Pak už nebudou nic považovat za své vlastnictví. S radostí se budou pokládat za správce bohatství Boží milosti. Pro Boha budou rádi sloužit všem lidem. {PM 202.6}

Apoštol Petr jako první z učedníků vyjádřil tajné přesvědčení, které vyvodil ze slov Spasitele. S uspokojením myslel na to, čeho se on a jeho bratři vzdali pro Krista. „Hle, my jsme opustili všecko a šli jsme za tebou.“ Připomněl podmíněné zaslíbení, které Pán Ježíš dal bohatému mladíkovi: „Budeš mít poklad v nebi.“ Petr se Spasitele zeptal, jakou odměnu dostane on a ostatní učedníci za to, co obětovali. {PM 202.7}

Odpověď Pána Ježíše rozehřála srdce galilejských rybářů. Spasitel jim představil pocty, o jakých jen snili: „Až se Syn člověka při obnovení všeho posadí na trůn své slávy, tehdy i vy, kteří jste mě následovali, usednete na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct pokolení Izraele.“ Matouš 19,28. A pak Spasitel řekl: „Není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný.“ Marek 10,29-31. {PM 202.8}

Petrova otázka: „Co tedy budeme mít?“ však odhalila postoj, který by učedníkům znemožnil stát se Kristovými posly, kdyby je Pán Ježíš neusměrnil. Měli vztah nájemců. I

když je přitahovala láska Pána Ježíše, učedníci nebyli zcela prosti farizejství. Při práci se stále zabývali myšlenkou na to, že si zaslouží odměnu úměrnou množství vykonané práce. Vyvyšovali se, lichotili si a vzájemně se porovnávali. Když jeden z nich v něčem selhal, ostatní se cítili nadřazeni. {PM 203.1}

Aby učedníci neztratili ze zřetele zásady evangelia, vyprávěl jim Kristus podobenství, jak Bůh jedná se svými služebníky a v jakém duchu chce, aby pro něho pracovali. {PM 203.2}

„Neboť s královstvím nebeským je to tak, jako když jeden hospodář hned ráno vyšel najmout dělníky na svou vinici.“ Matouš 20,1. Tehdy bylo zvykem, že lidé hledající práci čekali na tržištích. Tam chodívali hospodáři najímat dělníky. Podobenství vypráví o muži, který si šel během dne několikrát zjednávat pracovníky. Dělníci, kteří nastoupili do práce hned ráno, souhlasili, že budou pracovat za nabízenou částku. Dělníci, kteří nastoupili později, přenechali určení mzdy zaměstnavateli. {PM 203.3}

„Když byl večer, řekl pán vinice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplať jim mzdu, a to od posledních k prvním!‘ Tak přišli ti, kteří pracovali od pěti odpoledne, a každý dostal denár. Když přišli ti první, měli za to, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru.“ Matouš 20,8-10. {PM 203.4}

Jednání majitele vinice s dělníky ukazuje, jak Bůh jedná s lidmi. Pán jedná jinak, než jak se chovají lidé. Odměna obyčejně odpovídá množství vykonané práce. Dělník očekává, že obdrží mzdu podle toho, kolik udělal. V podobenství však Pán Ježíš představil zásady svého království, které není z tohoto světa. Kristus není vázán lidskými zvyklostmi. Pán řekl: „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje… Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“ Izajáš 55,8.9. {PM 203.5}

První dělníci v podobenství souhlasili, že budou pracovat za určenou odměnu. Dostali přesně sjednanou mzdu a nic víc. Dělníci, kteří nastoupili do práce později, věřili slibu majitele: „Dám vám, co bude spravedlivé.“ Matouš 20,4. Prokázali, že mu důvěřují, protože se na mzdu více neptali. Věřili v jeho spravedlnost a smysl pro právo. Nedostali odměnu podle množství vykonané práce, ale podle štědrosti majitele vinice. {PM 203.6}

Tak si Bůh přeje, abychom mu důvěřovali. Vždyť on dává spravedlnost bezbožnému. Neodměňuje nás podle našich zásluh, ale podle své vůle, podle svého rozhodnutí, „které naplnil v Kristu Ježíši, našem Pánu“ Efezským 3,11. „On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování.“ Titovi 3,5. A pro ty, kdo mu důvěřují, učiní „neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit“ Efezským 3,20. {PM 204.1}

Bůh neoceňuje naši práci ani tolik podle jejího množství nebo viditelných výsledků, jako spíše na základě pohnutek, s nimiž jsme pracovali. Dělníci, kteří přišli na vinici v pět hodin

odpoledne, byli rádi, že dostali příležitost k práci. Byli vděčni tomu, kdo je přijal, a když jim po skončení práce vyplatil hospodář mzdu, jako kdyby pracovali celý den, byli velice překvapeni. Uvědomovali si, že si takovou mzdu nezaslouží. Dobrota jejich zaměstnavatele je naplnila radostí. Nikdy nezapomněli na laskavost majitele vinice ani na velkodušnou odměnu, kterou dostali. {PM 204.2}

Něco podobného prožije i hříšník, který si uvědomuje svou nehodnost a nastoupí na „Boží vinici až v pět hodin odpoledne“. Zdá se mu, že pracoval tak krátce, že si nezaslouží takovou odměnu. Má radost, že ho Bůh vůbec přijal. Pracuje v pokoře a s důvěrou, je vděčný za to, že mu Pán umožnil pracovat společně s ním. Takový postoj Bůh rád poctí. {PM 204.3}

Pán chce, abychom mu důvěřovali a neptali se, jak velkou odměnu dostaneme. Když v srdci přebývá Kristus, nemyslíme předně na zisk. Odměna není pohnutkou, která nás vede k práci. Je pravdou, že nemáme zapomínat na slíbenou odměnu. Bůh chce, abychom si vážili toho, co nám slíbil. Nechce však, abychom toužili jen po odměně nebo abychom si mysleli, že za každé splnění povinnosti nás Bůh musí odměnit. Neměli bychom se starat o to, kolik dostaneme, spíše bychom měli dělat to, co je správné, bez ohledu na zisk. Má nás vést láska k Bohu a k našim bližním. {PM 204.4}

Toto podobenství neomlouvá lidi, kteří slyší jako první volání do práce na Boží vinici, ale nejdou hned. Když hospodář přišel v pět hodin odpoledne na tržiště, našel tam nezaměstnané a otázal se: „Co tu stojíte celý den nečinně?“ Odpověděli: „Nikdo nás nenajal.“ Matouš 20,6.7. Nikdo z těch, kdo přišli na vinici později, nestál ráno na tržišti. Nikdo z nich neodmítl pozvání k práci. V životě mnozí lidé nejprve odmítají, ale pak činí pokání. Dělají dobře, že se vůbec obrátí. Je však nebezpečné neuposlechnout první pozvání milosti. {PM 204.5}

Když dělníci dostali každý po denáru, cítili se ti, kdo začali pracovat časně ráno, poškozeni. Což nepracovali dvanáct hodin? Nebylo by správné, aby dostali víc než ti, kdo pracovali jen jednu hodinu odpoledne, když už nebylo takové horko? Ohrazovali se: „Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jim dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro!“ Matouš 20,12. {PM 204.6}

Hospodář jednomu z nich odpověděl: „Příteli, nekřivdím ti! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si, co ti patří a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“ {PM 205.1}

„Tak budou poslední první a první poslední. Mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.“ Matouš 20,13-16). {PM 205.2}

První dělníci v podobenství představují ty, kdo za své pracovní výkony vyžadují pro sebe přednosti. Pracují a přitom si sami lichotí, nevnášejí do práce sebezapření a oběti. Domnívají se, že po celý život slouží Bohu, snášejí snad i těžkosti, újmy a zkoušky, a proto

mají nárok na větší odměnu. Myslí více na odměnu než na výsadu, že smějí sloužit Kristu. Domnívají se, že si zaslouží za svou práci více poct než jiní. Když Pán jejich požadavky neuznává, cítí se dotčeni. Kdyby vnesli do své práce lásku a důvěru k Pánu, zůstali by i nadále prvními v práci. Jejich sklon projevovat nespokojenost a hádat se však ukazuje, že nejsou důvěryhodní. Odhaluje jejich touhu po sebepovyšování, nedostatek důvěry k Bohu, žárlivost a nepřejícnost vůči bratrům. Dokazují, že nejsou spojeni s Bohem. Neznají radost ze spolupráce s Mistrem. {PM 205.3}

Nic Boha tolik neuráží jako právě úzkoprsost a sebeláska. Bůh nemůže pracovat s lidmi, kteří vykazují takové vlastnosti, protože nedovolují Duchu svatému, aby na ně působil. {PM 205.4}

Pán povolal na svou vinici nejprve židovský národ. Židé byli na to pyšní a cítili se spravedliví. Měli za to, že dlouholetá služba jim zaručuje větší odměnu. Nic je nerozhořčilo více než sdělení, že pohané mají v oblasti náboženství stejné výsady jako oni. {PM 205.5}

Kristus varoval své učedníky, které povolal jako své první následovníky, aby v sobě nepěstovali takové zlo. Viděl, že samospravedlnost by se mohla stát příčinou slabosti a kletbou církve. Lidé by se pak mohli domnívat, že si mohou něčím zasloužit místo v nebeském království. Mysleli by si, že kdyby dosáhli určitého pokroku, Pán by jim musel přijít na pomoc. Tím by vyvyšovali sebe a Pána Ježíše by zatlačovali do pozadí. Mnozí z nich, kdyby učinili sebemenší pokrok, by se cítili povzneseni nad ostatní. Toužili by po lichotkách, byli by žárliví a závistiví, kdyby je lidé nepokládali za nejdůležitější. Pán Ježíš se snažil varovat své učedníky před tímto nebezpečím. {PM 205.6}

Každé vychloubání vlastními zásluhami je nemístné. „Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne; neboť já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost; to jsem si oblíbil.“ Jeremjáš 9,22.23. {PM 205.7}

Pán nás neodmění za naše skutky, aby se někdo nechlubil. Odměnu dostaneme jen z milosti. „Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl? Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit — ale ne před Bohem! Co říká Písmo? ‚Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.“ Římanům 4,1-5. Nikdo proto nemá důvod vyvyšovat se nad druhé nebo někomu závidět. Nikdo nemá větší výsady než jiní. A nikdo nemůže tvrdit, že mu odměna náleží právem. {PM 206.1}

První i poslední mají prožívat velkou věčnou odměnu. První by měli radostně vítat ty poslední. Jestliže někdo druhému nepřeje odměnu, zapomíná, že sám může dosáhnout spasení jen z milosti. {PM 206.2}

Podobenství o dělnících na vinici kárá žárlivost a podezírání. Láska se raduje z pravdy a nevede k závistivému srovnávání. Člověk naplněný láskou srovnává jen laskavost Pána Ježíše se svou vlastní nedokonalou povahou. {PM 206.3}

Toto podobenství upozorňuje všechny pracovníky na Boží vinici, bez ohledu na to, jak dlouho pracovali a kolik vykonali, že bez lásky k bližním a bez pokory před Bohem nejsou ničím. Sebevyvyšování nepatří do náboženství. Jestliže někdo usiluje pouze o sebevyvýšení, postrádá milost, která mu může přinést úspěch ve službě Kristu. Kde se usadí pýcha a samolibost, tam trpí práce. {PM 206.4}

Bůh přijímá naši službu ne proto, jak je dlouhá, ale na základě naší ochoty a věrnosti v práci. Pán žádá, abychom se mu při práci cele odevzdali. Nejmenší povinnost vykonaná upřímně bez osobních zájmů je Bohu milejší než největší dílo poznamenané stopami sobectví. Bůh sleduje, nakolik se v naší práci projevuje povaha Pána Ježíše. Sleduje více lásku a věrnost, s níž pracujeme, než to, kolik jsme udělali. {PM 206.5}

Když odumře sobectví, když potlačíme touhu po nadvládě, když naše srdce naplní vděčnost a láska provoní náš život — pak Kristus přebývá v našem srdci a uznává nás za své spolupracovníky. {PM 206.6}

Ať je práce sebenamáhavější, praví Boží pracovníci ji nepokládají za dřinu. Jsou ochotni dávat a sami se rozdat. Je to však šťastná činnost konaná s radostí. Jejich radost v Bohu vyjádřil už Pán Ježíš slovy: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.“ Jan 4,34. Spolupracují s Pánem slávy a toto vědomí ulehčuje jejich námahu, posiluje vůli a uschopňuje je snášet jakoukoli situaci. Pracují s nesobeckým srdcem, zušlechtila je účast na utrpeních Ježíše Krista, cítí stejně jako Kristus a spolupracují s ním. Tím vším přispívají k plnosti Kristovy radosti, rozmnožují čest a slávu jeho vznešeného jména. {PM 206.7}

Takový postoj je součástí věrné služby Bohu. Pro nedostatek tohoto postoje se mnozí zdánlivě první stanou posledními, zatímco jiní, kteří takový postoj mají, budou první, i když je lidé pokládají za poslední. {PM 207.1}

Mnozí lidé se odevzdali Kristu, ale nemohou najít příležitost k tomu, aby vykonali nějaké veliké dílo nebo přinesli ve službě pro Pána Ježíše velkou oběť. Měla by je povzbudit myšlenka, že nemusíme podstoupit mučednickou smrt, abychom se zalíbili Bohu. Písmo nikde neříká, že nebeské záznamy nejvýše hodnotí misionáře, který stojí denně tváří v tvář nebezpečí a smrti. Křesťan, který se v soukromém životě chová jako křesťan, denně se podřizuje Kristu, má upřímné pohnutky a čisté úmysly, projevuje tichost, i když je provokován, vykazuje zbožnost a věrnost i v maličkostech, který i v rodinném prostředí

představuje povahu Pána Ježíše, může být v Božích očích cennější než světoznámý misionář nebo mučedník. {PM 207.2}

Jak rozdílnými měřítky posuzují povahu Bůh a lidé! Bůh vidí, kolika pokušením člověk odolává, aniž o tom ví jeho okolí nebo nejbližší přátelé, pokušením v rodině, pokušením v srdci. Vidí pokoru člověka, který si uvědomuje vlastní slabost a cítí upřímnou lítost dokonce i nad nesprávnými myšlenkami. Vidí naprostou oddanost Boží službě. Zaznamenává hodiny těžkých zápasů s vlastním já — boje, ze kterých se rodí vítězství. O tom všem Bůh a andělé vědí. Před Bohem se píše pamětná kniha pro všechny, kdo se Pána bojí a myslí na jeho jméno. {PM 207.3}

Tajemství úspěchu nespočívá ve vzdělání, v postavení, v našem počtu, v množství přijatých hřiven nebo v síle lidské vůle. Máme si uvědomovat svou nedostatečnost a vzhlížet ke Kristu. V Kristu, který je zdrojem veškeré síly a myšlení, ochotný a poslušný člověk dobývá vítězství za vítězstvím. {PM 207.4}

I když je naše služba sebekratší a naše dílo sebeskromnější, následujeme-li Krista s vírou, nebudeme zklamáni odměnou. Co nemohou získat ani největší a nejmoudřejší, to může obdržet nejslabší a nejskromnější člověk. Zlatá brána nebes se neotvírá lidem, kteří se vyvyšují. Pyšní tam nemají přístup. Její věčné průčelí se však dokořán otevře před slabým dotekem pokorné víry malého dítěte. Lidé, kteří pracovali pro Boha v prostotě víry a lásky, obdrží požehnanou odměnu. {PM 207.5}

29. Kapitola – Vstříc ženichovi

(Matouš 25,1-13)

Povaha se projeví v krizové situaci. Když o půlnoci ohlásil naléhavý hlas: „Ženich je tu, jděte mu naproti," spící družičky se probudily ze spánku a ukázalo se, kdo se na slavnost opravdu připravil. {PM 208.1}

Ježíš Kristus seděl se svými učedníky na Olivové hoře. Slunce zapadalo za hory a nebe se zatahovalo večerními stíny. Pozorovali dům krásně osvětlený ke sváteční události. Záplava světel a nedočkaví lidé svědčili o tom, že se brzy objeví svatební průvod. V mnoha zemích Východu se svatební slavnosti konají navečer. Ženich si přichází pro nevěstu a odvádí si ji do svého domu. Při světle pochodní se svatebčané odeberou z domu nevěstina otce do domu ženicha, kde je pro pozvané připravena hostina. Pán Ježíš sledoval shromážděné, kteří očekávali příchod svatebčanů, aby se připojili k slavnostnímu průvodu. {PM 208.2}

Nedaleko nevěstina domu stálo deset dívek v bílých šatech. Každá z nich měla v ruce rozsvícenou lampu a nádobku na olej. Všechny napjatě očekávaly příchod ženicha. Ženich však nepřicházel. Míjela hodina za hodinou, čekající únavou usnuli. O půlnoci zaznělo volání: „Ženich je tu, jděte mu naproti!" Matouš 25,6. Náhle probuzení spáči vyskočili. Viděli přicházet průvod s hudbou a zpěvem, ozářený pochodněmi. Slyšeli hlas ženicha a hlas nevěsty. Deset družiček uchopilo své lampy a připravovalo se, aby mohlo jít s průvodem. Pět družiček však nenaplnilo své lampy olejem. Nepředpokládaly, že budou čekat tak dlouho, a nepřipravily se na dobu nedostatku. V tísni se obracely na své prozíravější družky a žádaly: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!" Matouš 25,8. Ty však už své lampy vyčistily a naplnily olejem, takže i jejich nádobky na olej byly už prázdné. Neměly olej navíc, a proto odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!" Matouš 25,9. {PM 208.3}

Družičky šly nakupovat olej a svatební průvod zatím odešel bez nich. Pět družiček s rozsvícenými lampami se přidalo k průvodu a vstoupilo do svatebního domu. Dveře se za nimi zavřely. Když pošetilé družičky přišly k svatebnímu domu, setkaly se s nečekaným odmítnutím. Hostitel prohlásil: „Neznám vás." Nechal je stát venku, na prázdné ulici, v temné noci. {PM 208.4}

Zatímco Pán Ježíš sledoval shromáždění očekávající ženicha, vyprávěl svým učedníkům podobenství o deseti družičkách a vylíčil tím, co prožije církev před jeho druhým příchodem. {PM 209.1}

Dvě skupiny družiček představují dvě třídy lidí, kteří prohlašují, že očekávají příchod svého Pána. Družičky jsou nazývány také panny, protože představují lidi, kteří mají čistou víru. Lampy znázorňují Boží slovo. Žalmista prohlásil: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo,

osvěcuje moji stezku.“ Žalm 119,105. Olej je symbolem Ducha svatého. Tímto symbolem znázorňuje Ducha svatého proroctví Zacharjáše: „Potom mě posel, který se mnou mluvil, znovu vzbudil jako toho, kdo musí být probuzen ze spánku, a zeptal se mě: ‚Co vidíš?‘ Odvětil jsem: ‚Hle, vidím svícen, celý ze zlata, a na něm nahoře mísa se sedmi kahany. Všechny kahany na něm mají nahoře po sedmi hubičkách. A nad ním dvě olivy, jedna z pravé strany a druhá z levé strany mísy.‘ Nato jsem se zeptal posla, který se mnou mluvil: ‚Co to znamená, můj Pane?‘ Posel, který se mnou mluvil, mi odpověděl: ‚…Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů…‘ A dále jsem se ho otázal: ‚Co znamenají ty dva trsy oliv, které jsou nad dvěma zlatými žlábky, jimiž vytéká zlato?‘ Tu mi řekl: ‚…To jsou ti dva synové nového oleje, kteří stojí před Pánem celé země.‘“ Zacharjáš 4,1-14. {PM 209.2}

Ze dvou trsů oliv vytékal zlatý olej a proudil zlatými trubicemi do nádoby svícnu a odtud do svatých lamp, které osvěcovaly svatyni. Tak podobně dva pomazaní, kteří stojí v Boží přítomnosti, předávají Ducha svatého lidem, jež se zasvětili Boží službě. Udělují věřícím Boží milost, která jedině může učinit Písmo světlem pro naše nohy, které osvěcuje naši stezku. „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.“ Zacharjáš 4,6. {PM 209.3}

V podobenství vyšlo všech deset družiček vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádobky na olej. Po určitou dobu mezi nimi nebylo vidět žádný rozdíl. Tak je tomu i s církví před druhým příchodem Pána Ježíše. Všichni znají Písmo, všichni slyšeli poselství o brzkém druhém příchodu Spasitele a všichni s důvěrou očekávají, až se Kristus vrátí. Avšak právě tak jako v podobenství, je tomu i ve skutečnosti. Žijeme v době očekávání, naše víra je podrobována zkoušce. Když zazní volání: „Ženich je tu, jděte mu naproti,“ mnozí budou nepřipraveni. Nemají olej ve svých lampách ani ve svých nádobkách. Nepřijali Ducha svatého. {PM 209.4}

Bez Božího Ducha nám znalost Bible nepomůže. Pouze teoretická znalost pravdy bez Ducha svatého nemůže člověka oživit ani posvětit jeho srdce. Někdo může znát

přikázání a zaslíbení Bible, nevštípí-li mu však pravdu do srdce Duch svatý, jeho povaha se nezmění. Pokud jej Duch svatý neosvítí, nebude schopen rozeznat pravdu od bludu a neodolá mistrovským pokušením satana. {PM 209.5}

Pošetilé družičky v podobenství nepředstavují pokrytce. Váží si pravdy, brání pravdu, přitahuje je to k lidem, kteří pravdu vyznávají. Lidé znázornění těmito družičkami se však nepodřídili působení Ducha svatého. Nepadli na „skálu“ — Ježíše Krista, jejich stará povaha se neroztříštila. Tento druh lidí představuje také podobenství o rozsévači obrazem semen zasetých na skalnatá místa. Ochotně přijímají Boží slovo, neuvádějí však jeho zásady do života. Písmo na ně nemůže trvale působit. Duch svatý působí na lidské srdce podle toho, jak člověk po něm touží a nakolik mu dovoluje vytvářet novou povahu. Lidé znázornění pošetilými družičkami se spokojují s povrchní změnou. Neznají Boha, neseznámili se s jeho

povahou, nejsou s Bohem spojeni, proto nevědí, jak mu důvěřovat, jak k němu vzhlížet a jak žít. Jejich služba Bohu se zvrhává na pouhou formu. „Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokování, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. V ústech mají vroucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tíhne za jejich mrzkým ziskem.“ Ezechiel 33,31. Apoštol Pavel upozorňuje, že to bude charakteristická vlastnost většiny věřících před druhým příchodem Ježíše Krista. Napsal: „V posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, …budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat.“ 2. Timoteovi 3,1-5. {PM 210.1}

Tato skupina bude v době nebezpečí volat: Je pokoj a bezpečí. Ukolébávají se pocitem jistoty, aniž tuší, jaké nebezpečí jim hrozí. Až budou probuzeni ze svého bezstarostného spánku, poznají, co jim schází. Budou prosit jiné, aby jim vypomohli v tísni. V duchovní oblasti však nikdo nemůže nahradit nedostatky někoho jiného. Bůh nabízí svou milost každému člověku. Stále zní poselství evangelia: „Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.“ Zjevení 22,17. Povaha je ovšem nepřenosná. Nikdo nemůže věřit za druhého. Nikdo nemůže přijmout Ducha svatého místo někoho jiného. Nikdo nemůže přenést na druhého povahu, která je výsledkem působení Božího Ducha. „Noe, Daniel a Jób…, jako že jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nevysvobodí ani syna ani dceru. Svou spravedlností vysvobodí jen sami sebe.“ Ezechiel 14,20. {PM 210.2}

Povaha se projeví v krizové situaci. Když o půlnoci ohlásil naléhavý hlas: „Ženich je tu, jděte mu naproti,“ spící družičky se probudily ze spánku a ukázalo se, kdo se na slavnost opravdu připravil. Volání zaskočilo všechny družičky, jedny však byly připraveny i na nepředvídanou okolnost, druhé nikoli. Podobně i v naší době náhlá nečekaná pohroma nebo něco, co postaví člověka tváří v tvář smrti, ukáže, zda skutečně věří Božímu slibu a zda spoléhá na Boží milost. V závěru doby milosti poskytnuté lidstvu přijde poslední velká zkouška. Pak už bude pozdě shánět, co člověk potřebuje ke spasení. {PM 210.3}

V podvečer dějin světa bdí a čeká deset družiček. Všechny tvrdí, že jsou křesťanky. Všechny dostaly pozvání, všechny mají lampy a všechny tvrdí, že slouží Bohu. Zdá se, že všechny očekávají příchod Ježíše Krista. Pět družiček však není připraveno. Pět jich zůstane před svatební síní, překvapených a zaskočených. {PM 211.1}

Až nadejde poslední velký den, budou se mnozí dožadovat vstupu do Božího království. Budou říkat: „Jedli jsme s tebou i pili a na našich ulicích jsi učil!“ Lukáš 13,26.27. „Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“ Pán jim však odpoví: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ Matouš 7,22.23. Zde na zemi nenavázali přátelství s Ježíšem Kristem, proto neznají jazyk nebes a nebeská radost je jim cizí. „Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.“ 1. Korintským 2,11. {PM 211.2}

Nejsmutnější ze všech slov, která kdy člověk slyšel, bude osudné odmítnutí: „Neznám vás.“ Pouze působení Ducha svatého, které jste nedocenili, vás mohlo přivést mezi radostný zástup svatebčanů. Svatební hostiny se nebudete moci zúčastnit. Její záře by dopadla na oslepené oči, slavnostní tóny by našly hluché uši. Láska a radost by nevzbudily šťastný souzvuk v srdci omámeném světem. Sami jste si zavřeli nebe, protože jste se nepřipravili pro účast na svatební slavnosti. {PM 211.3}

Nebudeme připraveni na setkání s Pánem, jestliže procitneme až na volání: „Ženich je tu“ a začneme sbírat prázdné lampy, abychom je naplnili. Nemůžeme na zemi vést život bez Krista a přitom být připraveni na život s ním v nebi. {PM 211.4}

Prozíravé družičky v podobenství měly v nádobkách u svých lamp olej. Jejich lampy hořely nezmenšeným plamenem po celou noc čekání. Přispěly k osvětlení na počest ženicha. Ozařovaly tmu a pomáhaly osvěcovat cestu k domu ženicha, k svatební hostině. {PM 211.5}

Podobně mají také následovníci Ježíše Krista šířit světlo v temnotách světa. Prostřednictvím Ducha svatého se Boží slovo stává světlem, protože v životě příjemce působí jako přetvořující síla. Duch svatý vštěpuje do srdce lidí zásady Božího slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy — jeho povaha — má vyzařovat z jeho následovníků. Oni mají oslavovat Boha, osvěcovat cestu k domovu Ženicha, k Božímu městu, k svatební večeři Beránka. {PM 211.6}

Ženich přišel o půlnoci v nejtemnější hodině. Kristus přijde podruhé také v nejtemnějším období lidských dějin. Doba Noema a Lota nám přibližuje stav světa před druhým příchodem Syna člověka. Když Písmo hovoří o této době, upozorňuje, že satan bude působit celou svou silou „klamná znamení a zázraky“ 2. Tesalonickým 2,9. Satanovo působení se projevuje rychle rostoucí temnotou, nesčetnými bludy, kacířstvím a svody posledních dnů. Satan drží v zajetí nejen svět, jeho klamy pronikají i do církví, které vyznávají našeho Pána Ježíše Krista. Velké odpadnutí se vyvine v neproniknutelnou tmu jako o půlnoci. Pro Boží lid to bude noc zkoušky, noc pláče, noc pronásledování pro pravdu. Avšak v této noci temna zazáří Boží světlo. {PM 212.1}

Bůh způsobí, že „ze tmy zazáří světlo“ 2. Korintským 4,6. Když „země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůní byla tma…, nad vodami vznášel se duch Boží“ 1. Mojžíšova 1,2.3. Podobně v noci duchovní tmy zaznívá Boží slovo: „Buď světlo!“ Pán vyzývá svůj lid: „Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva.“ Izajáš 60,1. {PM 212.2}

Písmo říká: „Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.“ Izajáš 60,2. {PM 212.3}

Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlásáno Boží poselství, které má

osvěcující vliv a spásnou moc. Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, světlo jeho lásky, milosrdenství a pravdy. {PM 212.4}

Prorok Izajáš vylíčil toto dílo slovy: „Co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: ‚Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek.‘“ Izajáš 40,9.10. {PM 212.5}

Lidé, kteří očekávají Ženicha, mají ostatním říkat: „Hle, váš Bůh!“ Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvítit svět — to je zjevení Božího charakteru, Boží lásky. Boží děti mají slávu svého Otce zobrazit svým životem a povahou, mají ukazovat, co pro ně vykonala Boží milost. {PM 212.6}

Světlo Slunce spravedlnosti — Ježíše Krista — má vyzařovat z praktického života, ze slov a nesobeckých činů. {PM 212.7}

Kristus, odlesk slávy Otce, přišel na svět jako světlo. Přišel lidem ukázat Otce. Je o něm napsáno, že byl pomazán „Duchem svatým a mocí“ a „procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny“ Skutky 10,38. V synagoze v Nazaretu Kristus prohlásil: „Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“ Lukáš 4,18.19. Stejné dílo svěřil svým učedníkům. Řekl jim: „Vy jste světlo světa… Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ Matouš 5,14.16. {PM 212.8}

Prorok Izajáš popsal toto dílo: „Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.“ Izajáš 58,7.8. {PM 213.1}

V noci duchovní temnoty má Boží sláva zářit prostřednictvím pravé církve, která pozdvihuje utlačené a potěšuje zarmoucené. {PM 213.2}

Všude kolem sebe slyšíme nářek nad utrpením ve světě. Na všech stranách vidíme potřebné a trpící. Naší povinností je pomáhat odstraňovat lidskou bídu a strasti života. {PM 213.3}

Praktická pomoc je mnohem účinnější než pouhé kázání. Máme krmit hladové, odívat chudé, poskytovat přístřeší lidem bez domova. Pán nás však vyzývá, abychom konali ještě více. Potřeby lidského nitra může uspokojit jen láska Pána Ježíše. Jestliže v nás přebývá Kristus, naše srdce oplývá jeho soucitem. Boží láska otevírá prameny opravdové křesťanské lásky. {PM 213.4}

Bůh od nás vyžaduje nejen to, abychom potřebným dávali dary, ale také, abychom s nimi laskavě jednali, abychom je povzbuzovali slovy plnými naděje, abychom jim podávali přátelskou ruku. Když Kristus uzdravoval nemocné, vkládal na ně ruce. Tak úzký vztah bychom měli mít i my k lidem, kterým chceme prospět. {PM 213.5}

Mnozí lidé už ztratili v životě naději. Přineste jim znovu sluneční svit. Mnozí ztratili odvahu. Povzbuzujte je. Modlete se za ně. Mnozí potřebují chléb života — Boží slovo. Čtěte jim z Bible. Mnozí trpí nemocemi duše, proti kterým není na zemi žádný balzám a které nevyléčí žádný lékař. Modlete se za tyto lidi, veďte je k Pánu Ježíši. Vyprávějte jim, že „v Gileádu je balzám“ a že je tam „Lékař“ Jeremjáš 8,22. {PM 213.6}

Světlo je požehnání, vesmírné požehnání. Osvěcuje také nevděčný a hříšný svět. Podobně působí i „světlo spravedlnosti“ — Ježíš Kristus. Celou zemi, jakoby zahalenou temnotou hříchu, žalu a bolesti, má osvítit zvěst o Boží lásce. Světlo zářící od Božího trůnu má osvítit všechny lidi, bez ohledu na jejich postavení, barvu pleti a náboženské přesvědčení. {PM 213.7}

Poselství naděje a milosti se má rozšířit do všech končin světa. Kdo chce, může se chopit Boží moci a uzavřít pokoj s Bohem, a Bůh ho obdaří pokojem. Ani pohané už nemají déle zůstat zahaleni hustou temnotou. Tma zmizí před jasnými paprsky „Slunce spravedlnosti“. Vždyť Spasitel již přemohl moc zla. {PM 213.8}

Nikdo však nemůže dát něco, co sám nemá. V Božím díle člověk sám nic nedokáže. Nikdo se vlastním úsilím nemůže stát nositelem Božího světla. Ve vidění Zacharjáše vydával stálé a jasně zářící světlo zlatý olej, který vlévali nebeští poslové do zlatých trubic, jimiž vtékal do zlatých nádob a odtud do lamp svatyně. Jedině když na člověka soustavně působí Boží láska, uschopňuje ho šířit světlo. Zlatý olej lásky proudí do srdcí, která jsou vírou spojená s Bohem. Navenek se projevuje dobrými činy a opravdovou službou Bohu. {PM 213.9}

V nezměrném pokladu Ducha svatého jsou obsaženy všechny zdroje nebes. Bůh nijak neomezuje působení své milosti na lidi. Kdyby všichni chtěli přijmout Ducha Božího, byli by jím všichni naplněni. {PM 214.1}

Každý člověk má možnost stát se živým prostředníkem, skrze něhož Bůh může předávat světu bohatství své milosti, nevyčerpatelné bohatství Ježíše Krista. Kristus chce mít mnoho prostředníků, kteří by světu ukazovali jeho povahu. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky prostřednictvím lidí. Celé nebe vyhlíží prostředníky, kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého, aby se pro ně stal zdrojem radosti a požehnání. {PM 214.2}

Kristus učinil všechno pro to, aby se jeho církev stala tělem proměněným a ozářeným „světlem světa“ a měla slávu „Immanuele“. Kristus si přeje, aby každého křesťana obklopovalo duchovní ovzduší světla a pokoje. Chce, aby se jeho radost projevovala v

našich životech. Přítomnost Ducha svatého v nás se projeví navenek láskou. Plnost Boží moci bude prostřednictvím posvěceného člověka působit na další. {PM 214.3}

Slunce spravedlnosti nese „zdraví na svých paprscích“ Malachiáš 3,18. Tak má z každého pravého učedníka vyzařovat vliv, který vede k životu, odvaze, užitečnosti a pravému uzdravení. {PM 214.4}

Náboženství Ježíše Krista znamená víc než odpuštění hříchů. Odstraňuje naše hříchy a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého. Je to Boží osvícení, radost v Pánu. Je to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše. Jestliže v srdci vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. V životě takového člověka se projevuje sláva, plnost a dokonalost plánu spasení. Každý, kdo přijímá Spasitele, získává dokonalý pokoj, dokonalou lásku a dokonalou jistotu. Krása a vliv Kristovy povahy, která se projevuje v životě člověka, svědčí o tom, že Bůh opravdu poslal svého Syna na svět, aby jej spasil. {PM 214.5}

Kristus nevybízí své následovníky, aby se snažili svítit vlastním úsilím. Říká: Pokud jste přijali Boží milost, světlo je ve vás. Nechte ho zářit. Odstraňte překážky, a Boží sláva se projeví. Světlo se rozbřeskne, aby proniklo tmou a rozptýlilo ji. Budete šířit světlo v dosahu svého vlivu. {PM 214.6}

Když Kristus projeví svou slávu v člověku, přiblíží se nebe k lidem natolik, že v každém člověku, který přijal Krista, mohou ostatní pozorovat slávu Boží přítomnosti. Kristova sláva projevená v člověku zapůsobí na jiné lidi. Takto získaní lidé chválí a oslavují svého Pána. Jejich vděčnost zrcadlí slávu Tvůrce. {PM 214.7}

„Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva.“ Izajáš 60,1. Toto poselství je určeno lidem, kteří se připravují uvítat Ženicha. Kristus přichází s mocí a velikou slávou. Přichází v slávě Otce a se všemi svatými anděly. Zatímco celý svět zahaluje temnota, září v každém příbytku jeho věrných následovníků světlo. Oni postřehnou jako první záři druhého příchodu Ježíše Krista. Z jeho přítomnosti bude vyzařovat čisté a jasné světlo. Všichni, kdo mu sloužili, budou obdivovat svého Vykupitele. Kristovi následovníci se budou radovat, zatímco ti, kdo jej odmítli, budou před ním utíkat. Jób vyhlížel okamžik druhého příchodu Ježíše Krista a řekl: „Já ho uzřím…, mé oči ho uvidí.“ Jób 19,27. Věrní následovníci znali Pána Ježíše jako svého stálého společníka a důvěrného přítele. Byli s ním těsně spojeni, měli stálé spojení s Bohem. Vyzařovala z nich Boží sláva. Poznali Boží slávu, a ta se v nich zrcadlila jako v tváři Ježíše Krista. Až jejich Pán přijde podruhé, budou se radovat v nezmenšené záři jeho královského majestátu. Připravili se pro život v nebi, protože mají nebe ve svých srdcích. {PM 215.1}

Se zdviženými hlavami, se světlem „Slunce spravedlnosti“, které je osvěcuje, s radostí, že se blíží jejich vykoupení, vycházejí vstříc Ženichovi se slovy: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil.“ Izajáš 25,9. {PM 215.2}

„Slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: ‚Halelujah, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila…‘ Tehdy mi řekl: ‚Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.‘“ Zjevení 19,6-9. On „je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolaní a vyvolení a věrní“ Zjevení 17,14. {PM 215.3}.
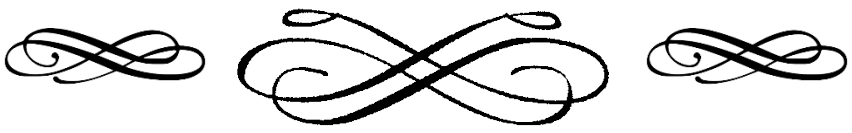
V Očekávání Konce